

Terebess Ázsia E-Tár

[« katalógus](#)

[« vissza a Terebess Online nyitólapjára](#)

HAMVAS BÉLA

Scientia sacra II.

Elektronikus kiadás: Terebess Ázsia E-Tár

<http://www.tau.hu/irodtar/letoltheto/>

1. rész - 2. kötet

**Az őskori emberiség szellemi hagyománya
(1943-1944)**

TARTALOMJEGYZÉK

NEGYEDIK KÖNYV

A BEAVATÁS

I. Hermész Triszmegisztosz

1. Külső körülmények. Szerzőség
2. A hitelesség
3. A beavatás intézménye
4. Szertartások
5. A második születés
6. A beavatás élménye

II. Kommentár

1. A misztikus hegyibeszéd
2. Széth-hagyomány. A dialógus
3. Mágikus technika
4. Befelé és kifelé
5. Részletes magyarázatok
6. Az újjászületés

III. A hét bölcs

1. A hetes számról
2. A hetes és az epiphania
3. A beavatás fokozatai
4. A Mithras-misztérium
5. A fokozatok realizálása
6. A hetedik hatvány

IV. Mágikus lépcsők

1. A lét színvonalának fölemelése
2. A beavatás fokozatainak és a túlvilági vándorlás állomásainak azonossága
3. Túlvilág és egyetemes lét
4. A mester tevékenysége
5. Pillantás a Pert em Herura
6. A Szahu megalkotása

V. Természet és túlvilág

1. Pradzsápati. Szoláris és lunáris éberség
2. Túlvilági birodalmak
3. Primitív népek. Varázslat. Az Atyák

4. A Hold világa
5. Az Amduat
6. A pradzszápati tevékenységének értelme

VI. A lét egysége

1. A Veda tanítása
2. A négy kegyelem
3. Fokozatok
4. Csuang-ce
5. A szamadhi
6. A megvalósítás

ÖTÖDIK KÖNYV AZ ANALÓGIA

I. A képanyelv

1. Az őskor megértése a képanyelv megértésén múlik
2. A nyelv stádiumai
3. Az eredeti nyelv visszaszerzése a Pert em Heru szerint
4. Az analógia és a közvetlen jelentés
5. Analógiás látás és gondolkozás
6. Hen kai pan és az analógia

II. Az asztrológia

1. Az asztrológia a kozmikus analógiák archaikus egysége
2. A megfelelések; horoszkóp és mandala
3. A csillagászatok év és a Nap-hérosz sorsa
4. A bolygók közvetlen jelentése
5. A konstelláció
6. Analógia és mágia

III. Az ikrek

1. A számelmélet
2. A szám az a lánc, amely a létező dolgokat egybefűzi
3. A Kettő keletkezése az Egyből
4. A szakrális labdajáték, a pár, az ellentét, a duál, a két pólus
5. Ahura Mazda és Ahriman
6. Az elliptikus lét

IV. A három kaszt és a négy évszak

1. A Három. Az egyiptomi nagy Kilenc
2. Az AUM és az AUR jelentése
3. A három guna és a három kaszt
4. A Négy misztériuma. A Tetraktüsz. A kereszt. Jod-Hé-Vau-Hé
5. Közelebbi és távolabbi analógiák a számelmélet alapján
6. Az Egész, a teljes, a Minden. Szám és Idő. A négy évszak, a négy korszak a négy elem és a négy életkor

V. A betegség

1. Az analógia és az univerzális intelligencia
2. A betegség és az ötös szám analógiája
3. A betegség és a hierarchiák
4. Az alacsonyabb rendűtől való függés törvénytelen állapota
5. Archaikus gyógyítás
6. A szent váza

VI. A víz

1. Az analógia és az archaikus ember realizmusa. Transzcendentális valóságlátás
2. A természet isteni és nem emberi ismeretet kíván
3. Thalész víz-metafizikája
4. Víz-istenek és a víz az egyes őskori egységekben
5. Bizonyos tekintetben az egyetlen elem
6. A létező világ kezdete

HATODIK KÖNYV A KIRÁLY ÉS A NÉP

I. Az archaikus közösség

1. Az őskori közösség hierarchiája. Hierarchia és osztály
2. A brahman, a ksátrija és a vaisja
3. Hierarchiát helyreállító törekvések a történelmi kor határán
4. Hármasság és négyes hierarchia
5. A kétszerszületett. A tisztátalan
6. A hierarchia és a négy juga

II. A kocsihajtó

1. A delphoi kocsihajtó. Antarjamin. Krisna
2. Az Egy megnyilatkozása az emberi életben
3. A Tao te king és a királyi beavatás
4. A beavatás és a hierarchia feje
5. Csuang-ce, Bhagavadgíta, Kohelet
6. A király létével irányítja az emberi közösség reintegrációját

III. Uralom és hatalom

1. Az őskor és a történet
2. Homérosz és a filozófusok
3. Brahman és ksátrija
4. A ksátrija ressentiment. Az életrend megváltozik
5. A vadkan
6. A hatalom süllyedése

IV. Brahma-pura

1. Az égi város és a földi város. A lét ősfarmája
2. A város és a szám. Architektúra
3. A nyílt lét palladiuma. Város és vidék
4. Ars regia
5. A város a történetben. Utópiák
6. A város és a közösség Száhuja

V. A nép

1. Az őskollektívum
2. A király és a nép, a két pólus
3. Az isteni epiphania
4. A nép analógiái. Föld, asszony, jin, természet. A nép és a szám. A tizenkét törzs
5. Daéna, az égi közösség
6. A nép visszaképződése. Zarathusztra

VI. A törvény

1. Az artha, a káma és a dharma

2. Törvény és kinyilatkoztatás
3. Manu. A közösség szellemi rendje
4. Szakrális megnyilatkozás. A törvény követése és megszegése
5. A törvény az emberi közösséget a szellem elé állítja
6. Kollektív reintegráció. Sziddhata

NEGYEDIK KÖNYV A beavatás

I. Hermész Triszmegisztosz

1. Külső körülmények. Szerzőség

Hermész Triszmegisztosz neve alatt az alexandriai korszakból néhány párbeszéd és több töredék maradt fenn. Az emlékek nyelve görög, s ezért eleinte azt hitték, hogy szerzőjük időszámításunk elején, legfeljebb azelőtt egy-kétszáz évvel élt alexandriai filozófus volt. A művek tartalmára vonatkozólag pedig a csaknem egyöntetű vélemény szerint jellegzetes hellenisztikus szinkretista művekkel állunk szemben. Szinkretizmus ebben az esetben azt jelenti, hogy az író az egész ismert világ minden részéből Alexandriába áramló különböző nemű szellemiség erőszakolt egységesítését kísérelte meg. A szinkretikus munkája ugyanis a szintetikusétől lényegében különbözik; az előbbi csak az anyagot hordja egybe, legfeljebb összefoltoz; az utóbbi tényleges egységet teremt.

Ezt a régebbi álláspontot módosítani kell. Többen, akik között Mead a legjelentékenyebb, s akinek, a teozófiából származó tévedéseit leszámítva, műve a legmegbízhatóbb, a görög szöveget nemcsak egészen ősi, hanem a negyedik évezredig visszanyúló egyiptomi beavatási irat fordításának tartják. A görög nyelv és a gnosztikushoz hasonló terminológia az eredeti párbeszédeken valószínűleg igen keveset változtatott. Alexandriában akkor egész sereg filozófus azon dolgozott, hogy a könyvtár részére a föld minden archaikus emlékét összegyűjtse. A könyvtár ügynökei Kínáig, Indiáig, Tibetig, Iránig, a Kaukázusig jártak; az alexandriai uralkodók követeik útján egész befolyásukat felhasználták, hogy egy-egy nevezetesebb kéziratot valamely külföldi udvar révén megszerezzenek. A műveket aztán görögre fordították és a könyvtárban őrizték. A szakrális személy élő befolyása régen elveszett, és az őskor szellemét már csak a könyv őrizte. Az alexandriai könyvtár célja az volt, hogy az emberiség egész hagyományát egy helyre gyűjtse.

Feltehető, hogy a görög szöveg az eredetét, a neveken kívül, semmi lényegeset nem változtatott. A Hermész Triszmegisztosz név ilyen alexandriai változtatás. Hermész eredetileg Toth volt. Toth név alatt három jelkép rejtőzik: Toth egyiptomi istenség volt; Egyiptom legfőbb papjának neve volt, mint Tibetben a Dalai Láma, Iránban a Zarathusztra, Delphoiban a Püthia neve; Toth végül a főpapi kaszt, illetve a beavatottak neve is volt. A beavatás után a pap és filozófus felvette az istenség nevét, Toth lett, mert az istenség szellemét az emberiségben tevékenyen képviselte.

Amennyiben a szövegben a fordító valamit megmásított, ezt minden valószínűség szerint annyira a mű szellemének megfelelően tette, hogy az átültetés hűségében meg lehet bízni. A nehézségek akkor még ilyen kérdésekben nem voltak áthidalhatatlanok; a görög nyelv egyetemes jellege az egyiptomi egyetemes nyelvet követni tudta kitűnő megfelelésekkel. Ma, ha latin szöveget franciára, spanyolra vagy pláne olaszra kellene fordítani, a nehézség aránytalanul nagyobb lenne, mert az univerzális latint az individuális modern nyelvre kellene fordítani. Ilyen esetben éppen az veszne el, ami a legfontosabb: az univerzalitás. Az univerzalitás egy nyelvben annyit jelent, mint: képesség a világ összes dolgainak megjelölésére. Ma legfeljebb diplomáciai, vagy társalgási, vagy irodalmi nyelvek élnek. Ezek a nyelvek univerzális voltukat elvesztették, főképpen azonban elvesztették azt a képességüket, hogy a legmagasabb szellemi valóságokat meg tudják nevezni. A legmagasabb szellemi valóságokat ma is görög vagy latin szavakkal vagyunk kénytelenek kifejezni.

Ami a szerzőség kérdését illeti, az teljesen jelentéktelen. A párbeszédeknek olyan egyéni szerzője, mint amilyen ma bármely iratnak van, nem volt. Az egyetemesség szelleme az ember egyéni teljesítményére nem helyezett súlyt, s azt nem is volt hajlandó sem

méltányolni, sem megérteni. Ázsiában, ott, ahol a hagyomány szelleme még részben élő valóság, ma is így van. Ha Indiában az európai utazó zenés balladát hall és megtetszik neki, a mű címét megkérdezi. Amikor alkalma van, más előadót is megkér arra, hogy a balladát énekelje el. Az előadó csakugyan elénekli, de az európai elégedetlen. Nem ez volt az, szól, amit régebben hallott. Mire a hinduk felvilágosítják, hogy Indiában a zeneműnek és a versnek nincs olyan szabadalmazott alakja, mint nyugaton. Az előadók a műveket átköltik, amellet a lényeg mindig ugyanaz marad. Ez az átköltés önkényre vagy hűtlenségre nem vezet. A költői és zenei mű, biztosítják az európai, ilyen alakban a szájhagyományban száz és száz évig élhet és él is anélkül, hogy annak szellemén bármit is változtassanak.

A Homéroszi rapszódia előadása Görögországban hasonló lehetett; ilyen lehetett a Niebelung-ének és az Eddák előadása is. A hűségnek akkor nem külső jellege volt, mint a betű szerinti alak ma, amelyből a szellem oly sokszor tökéletesen elvész. Abban az időben az igazi hűséget őrizték, és egyes rapszodoszok híre azért volt nagyobb, mert előadásuk a többiénél hitelesebb volt. Az eredetiségnek, amire a mai individuális ember esküszik, semmi értelmét sem találták volna.

Az ősi hagyomány egy-egy műve, amikor Alexandriába került, olyan volt, mint az a templom, amit esetleg még az ógörögök építettek, később keresztény misét tartottak benne, s ma a mohamedánoké. A vallások megváltoztak, a templom ugyanaz maradt. A szó, a nyelv, a kifejezés, a név megváltozott, a lényeges szellem ugyanaz maradt.

Hermész Trismegisztoz nevén reánk maradt művek legtöbbszörében az ősi szellem szabad szemmel látható. Az ősi szellemre üledett alexandriai görög pedig semmit sem torzított, ahogy például nem torzított a kései buddhista hagyomány leülepedése az őskori tibeti bön iratain vagy a kínai Tai I Csin Hua Cung Csin.

Annak a feltevésnek, hogy az iratokat Manetho vagy más egyiptomi főpap foglalta írásba, csak külső érdekessége van, jelentősége nincs. Manethóról úgyszólván semmit sem tudunk, s ezek szerint számunkra csak név, semmi egyéb.

2.

A hitelesség

A görög fordítás hitelessége három lényeges mozzanaton múlik: az első a metafizikai jelképekre, a második az istenek neveire, a harmadik a mítoszokra vonatkozik.

A metafizikai jelképeket szavak őrzik. A szavak azonban nem a köznyelv szavai. Hermész Trismegisztoz értekezéseiben a metafizikai jelképeket őrző szót logosznak hívják. A logosz ígét, értelmet, kinyilatkoztatott szellemet jelent, sőt többes számban a logoinak gyakran az az értelme van, mint a szanszkrit szutrának. Szavakba foglalt metafizikai tétel. A logosz vonatkozása minden esetben természetfölötti. A logosz igen sok helyen egyenértékű a szanszkrit buddhival és az iráni csisztivel - ilyen esetekben misztikus intuíciót és transzcendens éberséget jelent.

A logosz titka, hogy a dolgokat avatatlanoknak, avatatlanul és avatatlanok előtt nem szabad kijelenteni. Ha avatatlan mondja ki, a logosszal rejtélyes változás történik; sajátságosan elerőtlenedik és hatását veszti. Nem ritkaság, hogy a valódi értelem visszafordul; különösen akkor, ha valaki a logoszt egyéni érdekből kívánja felhasználni. A logosz tulajdonsága nemcsak az, hogy a be nem avatott kezében hatástalan, hanem az is, ha tiltott módon akarják felhasználni, a kimondót isteni-mágikus erejénél fogva kiszámíthatatlan veszélybe döntheti.

A beavatás egyik célja éppen az, hogy a mester a tanulót a logosz titkára megtanítsa. Önző érdekből semmit sem szabad kimondani; aki isteni szavakat könnyelműen használ, létével játszik, a szó ellene fordul. A mester a tanítványt a logosz misztériumába avatja.

Azon a metafizikai helyen, ahol a logosz áll, pontosan ott keletkezik a mítosz. Az első megnyilatkozás minden esetben a metafizika. Amit a logosz mond, az tulajdonképpen a láthatatlan és kimondhatatlan jelképe. Amit a mítosz mond, szintén kimondhatatlan, de már látható. A Veda szerint a metafizikai jelképet az ember a buddhival, a misztikus intuícióval fogja fel, a mítosz képeit a manasszal. A manasz belső érzékelés, a léleknek az ősképekre való érzékenysége. Guénon fordításában: sens interne. Logosz és mítosz ugyanazt látja, de más szervvel: a logoszt az ember egyéniségfölötti univerzális képességgel, a mítoszt az univerzális kollektív képességgel látja. Logosz és mítosz ugyanazt mondja: kimondatlanul és kimondhatatlanul.

A hitelesség második mozzanata az istenek neveire vonatkozik. Az istenek, ha ezt újabban bosszantónak is találják, úgy, mint az algebrai képletek, nem definiálhatók. Az istenek

nem szilárd körvonalú és befejezett alakok. A misztikus intuíció és a belső érzékenység (manasz) egyre újabb és újabb vonásokat és tulajdonságokat lát, s ezekre új arcokat és neveket talál. A szakrális látásra érzékeny ember theurgikusan lát. A theurgia teremtő tevékenység, szemben az újkori teológiával, amely tudományos ésszel egyszer s mindenkorra érvényes, de absztrakt alakokat kíván megállapítani.

A hitelesség harmadik mozzanata a mitikus képekben való látás. A nagy költői művek, Dante, Homérosz, Vergilius, Shakespeare művei is tele vannak úgynevezett meditációs képekkel, amelyek bármikor felidézhetőek, s amelyeken a költői mű tulajdonképpeni hatása múlik. Ezeknek a képeknek titka, hogy sajátosság belső elváltozást, fordulatot, úgynevezett megtisztulást, katarzist idéznek elő, s ezzel az emberi élet színvonalát a magasba tudják lendíteni. E képek jelentősége, hogy felriasztanak. Éberebbé tesznek. S ami a költői művekben él, fokozottabb mértékben él a mítoszokban. A mítosz tartalma az ébresztő kép, az őskép, a meditációs kép. Ennek a képnek hatása egyetemes és kollektív; senki magát e képek hatása alól kivonni nem tudja. Hermész Triszmegisztoz párbeszédeinek hitelessége azon múlik, hogy megvan-e bennük a metafizikai jelkép, a logosz; megvan-e az isteneknek egész létszerűen gazdag belső szemlélete; megvan-e a mitikus meditációs kép. Hermész Triszmegisztoz párbeszédeiben mindhárom mozzanat azonnal megtalálható. A fordító, aki a műveket Ó-Egyiptom valamely nyelvéből hellenisztikus görögre fordította, megmentette azt, ami ezekben a művekben fontos volt.

3.

A beavatás intézménye

A beavatás mindig valamely misztériumba való beavatás, de már maga is misztérium. Az őskorban, amikor a beavatás intézmény, és pedig az emberiség legfontosabb intézménye volt, ez szabályszerűen, szigorú külsőségek között folyt le. Beavatás nélkül nemhogy főpap, vagy király, vagy kancellár hivatalát nem foglalhatta el, de még pap, katona, bíró, orvos, hivatalnok sem lehetett. Az általános kaszti beavatásokon kívül, amely a fiatalembert társadalmi helyzetének értelmébe avatta, az éberebb lény különösebb és magasabb tanításban is részesült. Ez a tanítás iskolától teljesen független volt. Az iskola mindössze anyagi és mennyiségi, úgynevezett tudást adott; a beavatás szellemi színvonalat és éberséget. A Véda az iskola tanítását vidnyának nevezi, a szellemi színvonalat és éberséget vidjának. Ezt a megkülönböztetést Iránban is, Kínában is, Tibetben is éppen úgy megtették, mint Egyiptomban, Amerikában, az orphikusoknál és a püthagoreusoknál. Ma a beavatás tökéletesen elsikkadt, csak az iskola maradt meg, s az előbbi rovására egészségtelenül megdagadt. Éppen, mert ma az ember csak vidnyában (tudás, mennyiségi ismeret) részesül, színvonalban és éberségben (vidja) nem, a beavatást közvetlenül nem is érti.

A kiindulópont az, hogy az embert érzékei az anyagi világhoz kötik, és a valóságról tapasztalata és élménye nincs. Csak élete van; léte a sötétben elrejtve lappang. Az éberebb ember korábban, az álmosabb később, de egyszer életében mindenki eljut életének határához, ha máskor nem, halála pillanatában, egyszer szemét a valóságra ki kell nyitnia. A halál és a beavatás egymással rokon fordulat. Mert a beavatás halál is, születés is. Halál az anyagi természetben, születés a szellem világában. A halál az életet erőszakosan megszakítja, s az embernek az anyagi természettel való, szükségszerűnek látszó kapcsolatát megtöri. A beavatás ugyanezt teszi: az élet folytonosságát mesterséges beavatkozással megszakítja és az érzékeknek a természet felé való irányát megakadályozza. Teszi pedig ezt azért, hogy a mesterségesen megszakított életben támadt résen át a lét betörhessen. Mai szóval: a beavatás a természettel való viszonyt külső, a mester által irányított módszerrel eltépi és a szakadás helyén a természetfölötti lét szellemét az emberi lélekbe vezeti. A fordulat hellenisztikus neve, amely valószínűleg az ősi orphikus-püthagoreus hagyományból való: metanoia. Jelent pedig megfordulást. Ez a beavatás rokonsága a halállal; de ugyanakkor születés. Egyes hagyományok újjászületésének is nevezik.

Az újjászületés néha beavatkozás nélkül is bekövetkezik, amikor az ember éber misztikus intuíciójától vezetve önmagát morálisan, szellemileg és lelkileg kellő módon elő tudja készíteni. Ez a metanoia azonban mindig csak részleges és így tökéletlen. Az őskorban a megfelelően éber fiatalembert a beavatásban mesterek részesítették.

4.

Szertartások

A beavatás jelentős külsőségekkel járt. Attól a perctől kezdve, hogy a fiatal brahmácsarin - brahmatanítvány - mestere ajtaja előtt kezében tüzelőfával megjelent, a szertartások hosszú során kellett végigmennie. A szertartás egyes mozzanatait ma jelképesen magyarázzák. A feltevés rossz. A való helyzet az, hogy a tanítványban történő belső folyamatnak a szellemvilágban és az anyagi természetben is pontos megfelelője van. "Ami fent van, ugyanaz, mint ami lent van - szól Hermész Triszmegisztosz Tabula Smaragdínája - ami lent van, ugyanaz, mint ami fent van."

A természetben ugyanaz történik, mint ami a szellemben és a szellemben ugyanaz, mint ami a lélekben. A szellemvilág eseményeinek természetes emberi megfelelője: a szertartás. Ez az a megfelelés, amit ma részben nem értenek, vagy mágiának tartanak. A tanítvány felébredésének fokozatait a külsőségekben is ki kell fejezni: ruhával, a ruha színével, szabásával, fejdísszel, magatartással, a táplálkozás megválasztásával. Amikor az egyiptomi tanítvány utolsó, legnehezebb vizsgálatát is megállotta, a főpap közös étkezésen vendégül látja. Ez az étkezés volt a szüntrophion, az egyesítő étel szertartása, amikor Toth istenség szellemének őrei az étel által és az ételben egyesültek. Rómában ennek az étkezésnek emléke a caena romana. Ez a vacsora azonban az istenséggel való egyesülés volt. Mert: ami lent van, ugyanaz, mint ami fent van. A szellemvilágban az egyesítő vacsorával párhuzamos egyesítés folyt le és a közös evés szertartásának értelme ez volt, semmi más.

5.

A második születés

Az őskori hagyomány nem azt tanítja, amit soha senki sem hallott, ami teljesen új, sajátos és különös, s éppen ezért megtanulásához hosszú időre és erőfeszítésre van szükség. A hagyomány gondolatai abszolút és örökgondolatok, amelyeket az ember és minden ember közvetlenül tud és ért és amelyekre mindenki ráismer. A hagyomány hasonlíthatatlanul fontosabbik része a sruti, a kinyilatkoztatás, a világgal együtt keletkezett. Nem úgy keletkezett, hogy valahol valaki az egészet leírta és továbbadta. A kinyilatkoztatás a Teremtőben a lét, az eredet, a cél, az értelem, a valóság éber világossága. Amikor a világ keletkezett, vele együtt keletkezett a világ eredetéről, létéről, céljáról, értelméről, valóságáról szóló tudás is, amely a Teremtő szellemében a teremtéssel egy időben éber volt és világos. Ugyanakkor, amikor a teremtő lélekben a legelső teremtő mozzanat célja, értelme, alakja, valósága és az alkotás mozzanataival párhuzamos megértés támadt, megalakult az az éber emlékezet, amely a léleknek azóta sajátossága. A gondolatokat a lélek megőrizte. Mert a Lélek a Teremtő, a világokat alkotó Lény.

Kinyilatkoztatásnak hívja a hagyomány az első teremtésre vonatkozó első gondolatokat, a dolgok ősi értelmét, őscélját, a teremtés misztériumát, a világ életének törvényeit. Kinyilatkoztatásnak hívja azért, mert ezek a gondolatok a lét kinyílásával együtt keletkeztek az idők legelején: a teremtéssel együtt nyíltak ki és váltak a lélekben éberré. A lélek ezekre a gondolatokra mind emlékszik. Ezt az emlékezést hívják a görög misztériumok anamnészisznek: a lét abszolút dolgaira való egyetemesen emberi ősemlekezetnek. Amikor az anyagi természetben élő ember az anamnészisz segítségével ezekre az abszolút dolgokra feleszmél, ez az, amit az őskorban úgy mondtak, hogy a kinyilatkoztatást felfogta.

A kinyilatkoztatást meghallani és megragadni nem valamilyen homályos, kiváltságosok számára fenntartott csoda. Nem kell, hogy az ember különleges képességekkel rendelkezék, és azt sem kell tudnia, hogy ismereteit honnan szerezze, tanulja. A lélek magában hordja természete szerint. Mindössze fel kell rá ébredni. A kinyilatkoztatás tanítása a legáltalánosabb és legközvetlenebb tudás, amit mindenki anélkül, hogy róla egyetlen szót is hallott volna, ismer. A kinyilatkoztatást meghallani, megragadni, felfogni, megérteni - ehhez két mozzanatra van szükség: a logosz körébe kell emelkedni és ébernek kell lenni. A logosz körébe kell emelkedni, mert a kinyilatkoztatás csak a logossal érthető meg és fogható fel; a világot a logosz teremtette, s aki a teremtés titkát érteni akarja, annak tudnia kell, hogy a logosz, amely a világot megalkotta, maga a kinyilatkoztatás. Ami a világot teremtette, az az értelem, a világosság, az akarat, az ösztön; gondolat, idea, szándék, gazdagság, tűz, erő, túláradás, hatalom, mérték, kép, tudás, áldás, szeretet -, ami éppen a logosz. Ezért kell a logosz körébe emelkedni. De ébernek is kell lenni. Mert a kinyilatkoztatást nem a réveteg lélek fogja fel. "A hallható kinyilatkoztatást, mondja Böhme, mint belső hangot, csak az éber ember éli át."

A kinyilatkoztatás abszolút és örök gondolatai, amelyekre minden ember emlékszik,

amelyeket mindenki kezdettől fogva és magyarázat nélkül tud, az őselmények: a lét kezdete, a teremtés, a világ és az élet célja, a lét törvényei. Az egyiptomi hagyomány azt mondja, hogy az ősi emberiségben Hermész Triszmegisztoz volt az, aki az éberségnek olyan fokán állt, hogy "a hallható kinyilatkoztatást mint belső hangot" átélte. Hermész tudását "az éterbe írta" - az emberi szellembe írta. A kinyilatkoztatást Indiában a hét risi fogta fel. Kínában a Nagy Sárga Király. Mexikóban Kecalkoatl, a Tollas Kígyó, az emberiség tanítója és mestere.

A teremtés, a lét kezdete, értelme, célja, törvénye mellett az embernek születésétől fogva tudott, a kezdetek kezdetéből magával hozott tudása a beavatás is. Azt, hogy mi a beavatás, éppen úgy nem kell tanítani, mint azt, hogy mi a lét, mi a lélek, mi az élet, s mindennek mi az értelme és célja. A lélek legmélyébe ágyazva él a tudás a beavatásról, a tudás arról, hogy a természet világosságába születni nem elég - a földi élet igazi értelme és célja, hogy itt, ebben a sorsban, ebben az Énben, térben, időben, közösségben meg kell születni még egyszer, meg kell születni másodszor, az anyagi világosságnál fényesebb világosságba.

A beavatás éppen olyan őselmény, mint a lét, a lélek, az élet, a sors, a valóság. Az archaikus emberiségben a beavatás a legfontosabb, az egész életet eldöntő intézmény volt. Aki nem esett át rajta, az mindössze egyszer született volt. Az ilyen lényt nem lehetett komolyan venni: az anyagban szunnyadó kába testvér az, mint az állat vagy a növény. Az igazi emberiség a kétszer született (dvidzsa), és az igazi közösség ezeknek a közössége. Azoké, akiket beavattak, akiket felébresztettek, és a kinyilatkoztatás részeseivé lettek. Ezeknek volt az életben szavuk, logoszuk a kormányzatban, a törvényben, az alkotásban; mint a Véda mondja: az élet továbbszövésében. Ezek voltak a Véda-éberék, az igazi emberek.

6.

A beavatás élménye

Arra a kérdésre, hogy melyek a beavatás formai mozzanatai, azt kell válaszolni:

- az első mozzanat a felelőtlen és alvajáró életben merő anyagi célokért való szenvedélyes tevékenység;
- a második mozzanat a néha lassú, néha hirtelen feleszmélés arra, ha az ember életét így folytatja, a semmibe szórja; ez a megtorpanás és megrázkódtatás;
- a harmadik mozzanat a válság; az ember még egész lényével az anyagi világhoz tapad és tanácstalanul kapkod olyan értékek felé, amelyek múlhatatlanok és véglegesek; lassan elkezdi látni az anyaginál mélyebb világokban, felébred, élete megnyílik; a megnyílás és felébredés néha pillanatok alatt történik meg, s ilyenkor megvilágosodásnak hívják;
- a negyedik mozzanat a hosszadalmas és nehéz küzdelem, hogy az ember magáról a mulandó anyagot lefejtse és önmagát a létben megszilárdítsa;
- az ötödik mozzanat a megnyugvás abban, hogy az anyagi természet feltételei között végleges megszabadulás nincs; az ember önmaga megmentésére irányuló erőfeszítéseit és képességeit az egyetemes emberiség szolgálatának szenteli.

E nagy vonalakban felvázolt formai mozzanatok megértésekor senki sem titkolhatja el azt a meglepetését, hogy ezekkel a mozzanatokkal más alakban, de csaknem ugyanabban az értelmezésben, de még inkább ezekre az ősi mozzanatokra való utalással már számtalanszor találkozott. Hiszen ez az, amit a színpadon oly gyakran látott, amit egy zeneműben hallott, amit egy eposzban vagy regényben olvasott. A létnek geometriailag leegyszerűsített ütemeiről van szó: ezek az alapformák, ez az alapképlet. Ez a tovább le nem egyszerűsíthető abszolút alak. Mi ez az alak? A gondtalan, felelőtlen és gátlástalan élet - a megrázkódtatás válsága -, a hirtelen feleszmélés arra, ami az életen túl és felül van, és a lassú felhajlás ebbe a magasabb létbe. Ez az alapképlet az, amin a tragédiák szerkezete nyugszik, ez a zeneművek szerkezete, ez a regények és költemények szerkezete, de ez a festmények szerkezete, a szobrok és filozófiák szerkezete is: elindulni a természet alapjairól - kiélesedni - a kritikus pontra elérkezni - a katarzist átélni és a világosságban kiegyenlítődni. Minden alkotás, ami az ember kezéből kikerül és aminek szellemi tartalma van, ezeket az ütemeket őrzi: ezek a beavatás ütemei - ezért mindaz, ami az ember kezéből kikerül, a beavatás őselményét mondja el még egyszer.

Mindennemű emberi szellemi megnyilatkozás ősképe a beavatás őselménye alapján történik, és csak így történhetik. Minden emberi alkotás az életet válságba viszi, válsággal megtisztítja, végül megnyugtatja. Minden irodalmi, művészi, filozófiai alkotás a beavatás halvány mása - még a leghitványabb is magában őrzi és tartja és kifejezi a

megrázkódtatás és megtisztulás parancsait azzal, hogy olyan élményt közöl, amely az emberből hasonló fordulatot vált ki. S a mű minél döntőbb és jelentősebb, a beavatás őslélményét annál világosabban fejezi ki s az igazi beavatáshoz annál jobban hasonlít. Ilyen a beavatás közvetlen határán álló mű a tragédia és a nagy zene. Nietzsche a tragédiát a zenéből származtatja. Lehet, hogy igaza van. De mindkettő a beavatás misztériumából származott: az emberi lelket végigvezeti egy sereg jelképes élményen - a jelképek megfejtésének titka, hogy nem Oidiposzról, Antigonéről, Philoktétészről, Aiaszról van szó, hanem az emberi lélekről, arról a lélekről, amelynek itt a földön sorsa van s e sorsot azért kapta, hogy felébredjen. A lélek a sors e pontján válságba jut és meg kell tisztulnia: fel kell ébrednie. A tragédia a hősi lélek ábrázolása - tész hőroikhész tükhész episztaszisz -, a zene sem más. És mind a kettő jelképesen ugyanazt mondja el, aminek világos megértését és éber átélését a beavatás tanítja.

II. Kommentár

1.

A misztikus hegyibeszéd

A Corpus Hermeticum XIII. fejezetének címe: "Misztikus Hegyibeszéd". Hegyibeszédnek azért hívják, mert bár hegyről szó sincs, a hagyomány a tanítvány beavatását általában a Szent Hegyre való felkapaszkodás jelképével fejezi ki. "Epi tész tou orousz metabaszeósz." A hegy Görögországban az Olümposz, keleten a Szinai, Tabor, Iránban az Albordj, Indiában a Meru. Európai, tibeti, amerikai indián Szent Hegyek neve általánosan ismert.

A dialógusnak két szereplője van: Toth és Hermész. Az előbbi a tanítvány, az utóbbi a mester. Hermész ősegiptomi név hellenizált alakja. Erről a személyről csak annyit kell megjegyezni, hogy amint az őskorban mondták, Szet nemzetségéből származott. Szet Ádám és Éva harmadik fia, az első emberiség harmadik sarja. Káin a földi ember, az alulról felébredt lény, mint később a gnosztikusok tanították: az elromlott egyház. Egyház (ekklészia) alatt nem számbeli sokaságot értettek, hanem a kiválasztottak spirituális közösségét. A régiek kifejezései csaknem kivétel nélkül minden esetben spirituális esszenciákra vonatkoztak, mint például a politeia is: nem államot jelentett, hanem mai kifejezéssel kollektív pszichét. Káin a földies, anyagi ember megromlott spiritualitásának jelképe, akinek áldozati füstje a föld felé hajlik. Ábel a felülről jött ember, az égi egyház jelképe. Káin gyilkossága az ősidőkben, a primér emberiségben elkövetett eseményre mutat, amikor az anyagi ember az égi embert legyőzte. Szet, a harmadik fiú sem az alulról, sem a felülről jött, hanem az igazi ember, sem ördög, sem angyal, hanem az ember, a középlény, a humánus jelképe. Szetben, bár az anyag az uralkodó, de él a szellemvilágból hozott nagy misztériumok emléke. Szet nemzedéke nem rendelkezik Ábel égi természetével, de nincs meg benne Káin nehéz anyagiassága, mohó és sötét hús-vér szenvedélye. Szet utódai visszanyúlnak Adam Kadmon világába. Ők az emberiség tanítói és felébresztői. Próféták, törvényhozók, főpapok, pátriárkák. Az őskor legismertebb Szet utóda Hénok, az apokaliptikus látnok. Szet nemzedéke a Fény ösvényén a vezető; "ezen az úton nem a tanítás maga a fontos, hanem a tanítás által felébresztett kiszámíthatatlan belső átalakulás". Szet rendelkezik egyedül azzal a tudással, amely "megszámlálhatatlan tetten, jelen, képen, jelképen át az Egységbe visszavezet, s amely érezni tudja, hogy az ember mit vesz, ha az Egységen kívül él".

Káin, Ábel, Szet neveken nem szabad személyeket, még kevésbé történeti személyeket érteni. A nevek éppen úgy, mint a szavak, csaknem kivétel nélkül spirituális esszenciákat jelöltek meg. Manu a hinduknál, Buddha, Bodhiszattva, Tulku Indiában és Tibetben, Zarathusztra Iránban, Toth és Hermész Egyiptomban spirituális esszencia volt, nem pedig történeti emberi Én. A történeti ember ezeket az esszenciákat csak megszemélyesítette. Az esszenciák az emberekben inkarnálódtak. Káin, Ábel, Szet inkarnációi pedig nem jelentették azt, hogy Ádám és Éva gyermekeinek személyes, individuális Énjei újra megszülettek, hanem azt, hogy ősi és örök szellemi esszencia valamely emberi lényben ismét földi alakot öltött.

Hermész, mint a nagyon régi egyiptomi hagyomány tanítja, Szet nemzedékéből származott, és az özönvíz után ő volt az, aki a kozmikus katasztrófa előtti tudást átmentette és először tanítani kezdte. Hermész azóta éppen olyan spirituális esszencia jelképe lett, mint amilyen Szet: a beavatott, aki az ősi hermészi tanítást továbbadta, abban

Hermész inkarnálódott, az Hermész volt.

A dialógusban Hermész, a tanítvány Tothot felvezeti az iniciáció szent hegyére. A tanítás magja: az újjászületés. A párbeszéd természetesen a beavatásnak csak egyetlen fokozata. Az előbbi fokozatokat: az elmélyedésről, a morális tisztaságról szóló beszédeket feltételezi. Ezúttal döntő mozzanatról van szó: a tanítvány a misztériumra felkészülten most először kell hogy szemét befelé fordítsa. Ez a metanoia fordulata. Az elmélyedésnek, a rítusoknak, az önmegtartóztatásnak, a szigorú morális fegyelemnek önértéke tulajdonképpen nincs. Mindez csak arra való, hogy az embert a metathesziszre, az átlépésre, az anyagi világból a szellemvilágba való áthelyezésre alkalmassá tegye. A megvilágosodás az emberi lény takaróinak tisztaságától függ: a kosának és a májának átlátszónak kell lennie. Ezért kell morálisan tisztán élni. Porphüriosz azt mondja: az istenek addig nem jelennek meg, amíg a lélek nem tiszta, vagyis amíg a démonokat az ember nem űzte el. A morális fogadalom, a tisztaság, a szüzesség, az aszkézis arra való, hogy az ember és az anyagi természet kapcsolatát meglazítsa és a természetfölötti tapasztalatra érzékennyé tegye. A cél: az érzékenység. Ezért mondja Pál apostol a Zsidókhöz írt levelében: a hit által elragadva. A hit szó mai alakjában alapvető félreértésre ad alkalmat, s ez századokig visszamenően az egész vallást fenekéig felkavarta. A hit nem intellektuális vagy érzelmi vagy bármilyen emberi szellemi vagy lelki tevékenység: hanem természetfölötti tapasztalat és emberfölötti érzékenység. "A hit nem áll szemben a tudással, szól Saint-Martin, a hit mágikus aktus, nem tudás." A hit természetfölötti hangoltság és érzékenység és nyíltság és képesség arra, hogy az ember az anyagi természetén túl fekvő világokban tájékozódjék. S ezért a görög pisztiszt a hit szó nemhogy rosszul, de egyáltalában nem fejezi ki. Pál apostolnak tanítása a hitről, amely üdvözít, a természetfölötti hangoltságra vonatkozik, nem a vak elhívésre. A hit az a magasabb tapasztalat, amely az embert a metanoiára, a nagy megfordulásra, a metathesziszre, a nagy átlépésre alkalmassá teszi. Ezért mondja Saint-Martin a hitet mágiának. A hívőben rejtett, mély, de döntő eltolódás következik, mert "az embernek, aki útját Isten felé vette, a fizikai sejtekig menően tökéletesen meg kell változnia".

2.

Széth-hagyomány. A dialógus

Az iniciáció nagy fordulata: a befelé való megnyílás. Ennek intellektuális előkészítése: az Egységélmény. Az Egységből érti meg a tanítvány a változatlan és megváltozhatatlan, örök, halhatatlan valóságot. Azok a mondatok, amelyek ebben az értekezésben az Egy halhatatlan, örök voltáról szólnak, behelyettesíthetők lennének a Védának az atmanról, a Ji kingnek a Jiről, a Tao te kingnek a taóról, a Kabalának az Egyről vagy az Alefről szóló részeibe. Ha az egységélmény elég erős, a tanítványban halvány fény kezd derengeni arról, hogy a testi szemével látott érzéki sokaság merő varázslat. A valóság: az Egy. Ebben a pillanatban felkiált: "Atyám, látom a mindenséget, látom önmagam a láthatatlanban." Mire Hermész így szól: "Ez, fiam, az újjászületés."

Az iniciáció nem ezzel az értekezéssel kezdődik és nem ezzel végződik. A befelé fordulás a legnagyobb lépés - a döntő küszöb. De ahogy nem az első, az utolsó sem. Itt a tulajdonképpeni lét kezdődik. A "hit". A természetfölötti érzékenység most ébred fel. A tanítvány csak most törte át a zárt életet és lépett a nyílt létbe.

A beavatás mágikus technikájának első lépése az, hogy a tanítvány egész figyelmét világon kívül levő pontra irányítsa. Ennek az extramundális pontra való koncentrációnak hatása az, hogy ha az emberi tudat az egyre nagyobb feszültség és szándékos fegyelmezés hatása alatt az érzéki valóságtól egy pillanatban végre elszakad, legyen mibe kapaszkodnia. A világon kívül levő pontra szükség van, mert az érzékek világából az embert csak az ragadhatja ki, ami ténylegesen az érzékek világán kívül fekszik. "Csak ami az Éntől teljesen és tökéletesen különbözik, az szabadíthat meg és szabadíthat fel." A pillanat jelentősége hallatlan, a lélek egész sorsára kihatóan mély, döntő és alapvető. Mert az emberben nem valami új és eddig nem ismert tudás nyílik meg, hanem megnyílik a "lélekbe írt legelső tudás" - az a bizonyos tudás, amit Hermész Triszmegisztosz "az éterbe írt". A lélek ebben a tudásban feleszmél lényének eredetére és igazi valóságára. Felébred arra, hogy "az ember csak másolat, az eredeti: Isten". Ez a szent tudás és ez a szent tudomány. Ez minden beavatás eleje és vége és tulajdonképpeni értelme. Ez az, amit Indiában Adhjatma vidjának neveznek. Manu azt mondja: "Aki ezt a tudást nem ismeri, annak minden tette és gondolata belül üres... Csak aki ezt a tudást ismeri, az vezethet eredményesen hadsereget, az mondhat ítéletet igazságosan, az uralkodhat dicsőségesen."

A jelen percben erről csak ennyit: az önfegyelem, a lemondás, a böjt, az aszketikus gyakorlat, az ima, a meditáció és a beavatást előkészítő egyéb eljárás az, amit az alkimisták tűznek hívnak; szanszkrit nyelven: tapasz, önmegtagadó lángolás. Az aszketikus élet nem egyéb, mint az emberi lélekben a tűz kozmogóniai elemének felkeltése. A tűz az, ami a világegyetemben a dolgokat "teremti". A tűz, Hérakleitosz és Jakob Böhme tüze, illetve a logosz, a világokat teremtő elem.

Az aszkéta magában a tüzet fellobbantja, s az emészteni kezdi. Közben egész erejét a világtól független pontra irányítja. A pont elementáris ősképe. Ilyen ősképe Thalész vize Anaximandrosz apeironja, Püthagorasz száma, Konfu-ce Közepe, Lao-ce taója. A filozófiatörténet ezeket az extramundális ősképeket princípiumoknak nevezi. Princípiumról szó sincs. Az ősképek nem elvek, hanem értelmek. Az értelmek pedig nem állnak külön: "Minden értelem magában tartja az összes többi" (Saint-Martin). Az elementáris ősképek logoszok, vagy ahogy a hinduk mondják: maha vakjanok, az örök bölcsesség nagy szavai, teremtő elemek, hieroi logoi, mint a püthagoreusok tartották. "Szent tűz"- gondolatok. Nem princípiumok, mert nem állnak egymástól elkülönítve, függetlenül, és nincs egyedülálló jellegük. Értelmük csak együttesen, a "dolgok teljességében" (pléróma) van, mert a dolgok teljessége az, ahol a világ minden ideája, az intelligibilis kozmosz minden archetipusa együtt él.

3.

Mágikus technika

Az aszketikus tűz és a világon kívül levő pontra való koncentráció az emberi lelket lassan az érzéki világról lefejt. A nagy lépés, amikor a leolvadás olyan mérvet ölt, hogy a lélek az anyagi természetről leszakad. Ebben a percben a lélek az anyagi világot, amelyet az egyetlen valóságnak tartott, lába alól elveszti. Az iniciáció első és legnehezebb pillanata ez: a vákuum. A lelket az anyagi világból kitepték. Az érzéki világból kilép. A tudatnak nincs mibe kapaszkodnia. A külső tapasztalat megáll. Ez a tudatszakadás pillanata. Most, hogy a tudat folytonossága megszakadt, a résen át szóhoz jut benne az, ami a tudatnál elemibb. Európában ezt a mozzanatot tévesen értelmezték s ezt helyre kell igazítani. Úgy tüntették fel, mintha itt a tudatalatti világ törne be - de mindenesetre a "tudattalan". A hiba az, hogy a tudattal szemben csak annak tükörkonstrukcióját, a tudattalant vették fel. A tudat az anyagi világhoz tartozó szerv. A tudattalan legnagyobb része azonban szintén az. Ez a tudatalatti Én. Ez a szamszára-Én, a Vándorló, a Tévelygő - ez éppen az, akitől a beavatás alkalmával az aszkéta meg akar szabadulni. A tudat folytonosságának megszakadásakor nemcsak a tudatalatti, hanem a tudatfölötti Én is betör. A tudaton kívül ugyanis van valami, ami fölötte, és van valami, ami alatta van. A könnyebbség kedvéért ezeket a valamiket Éneknek is lehet nevezni. A tudatos, testi, nappali, tapasztalati, individuális Én alatt levőt tudatalatti, kollektív Éneknek kell mondani; ez az, amit a modern pszichológia ismer. Az individuális Én fölött levő: az univerzális Én; ezt a modern pszichológia nem ismeri.

Amit a modern pszichológia nem tud s ami fölött nem uralkodik, amit az őskor mesterei ellenben nagyon is tudtak: a vákuum pillanatában az iniciáltban nem a tudatalatti, hanem a tudatfölötti Ént kell szóhoz juttatni. Az extramundális pontra azért van szükség, hogy amikor az emberben a vákuum megnyílik s amikor maga alól a talajt elveszti, ez a világon kívül fekvő abszolút pont magához rántsza. Ilyen pont híján a tudat folytonosságának megszakadása beláthatatlan veszély lenne. Az őskori mester mágikus technikája tudja ezt; ismeri a módszert, amellyel az emberben a tudatfölötti, a szubjektív Ént, a felsőbbrendű Ént, a pratjagatmát, az "isten"-t fel lehet ébreszteni. Ha a tudatalatti Én tör elő ez a legtöbb esetben végzetes; ha a tudatfölötti Én tör elő: ez az újjászületés. A tudatfölötti Én pedig a szubjektív szellem. Mert amit az iniciáció célzó, az, hogy az emberi lelket az anyagi természet zárt kötelékéből, a szamszárából, a szükségből kiszabadítsa és az egyetemes létet számára megnyissa. Ez a kaivaljam, az ős Egy realizálása, a világegyetem egységébe való beleolvadás.

Az egyetemes létbe csak a szubjektív tudatfölötti Én léphet. Ez az Én az univerzális szellem hordozója, a mindentudó, az éber, a világosság - az "isteni". Ez az Én nem tapad az anyag sötét képeihez és az ismétlés emlékeihez, a tévelygéshez, mint a tudatalatti. A hindu hagyomány megkülönböztetése ezen a helyen a következő: a bheda-buddhi a sokaságban él és a sokaságot látja; az abheda-buddhi a sokaságon túl az Egyben él és az Egységet látja. Ez az intellektuális intuíció két fajtája. Az abheda-buddhi az elsődleges. Ez az őslátás. Hen panta einai, mondja Hérakleitosz. Ez a beavatott látása, ez az isteni látás,

a természetfölötti, a valóságos, az abszolút, az igaz, az örök, az éber, a szakrális látás. Ezt a szakrális abszolút látást hívja az archaikus görög nyelv teóriának. Ez a bölcsesség, a tisztánlátás, az istenlátás. Az ember látja és elolvassa a titkot, amit Hermész Triszmegisztosz az éterbe írt. Ez a ta-va, a misztikus mélylátás, amint a tibetiek mondják. Az Én a világon kívüli pontra való koncentráció útján az anyagi természetből kirepül és a világon kívül fekvő ponton megnyugszik. Innen, erről a pontról a léleknek most már világos és kigyulladt betekintése van önmagába és a világba. Megszabadult. Mindazt, ami történik, megjelenik, van, ellenőrizni tudja. Van mértéke. Van logosza. - Mert a logosz az archaikus görög nyelvén mértéket is jelent. A világon kívül áll és nincs érdekelve többé. Független távlata van, és biztos mértéke. Ezt jelenti a tao, a Közép, a logosz, a víz, az apeiron. A lélek önmagáról az anyagi természetet lefejtette s az anyagból önmagát kiemelte.

4. Befelé és kifelé

Nemcsak Hermész Triszmegisztosz értekezése, hanem a hagyomány minden irata, amikor emberről szól és az ember szót kiejti, soha; egyetlenegyszer sem beszél az individuális Énről. Az ember mindig az ember, éspedig nem az általános ember, a mindenki, hanem az egyetemes ember, a homo aeternus, akinek az individuális Én csak részleges megjelenése éppen úgy, ahogy megjelenése ennek a történeti korok emberisége, a sok nemzet, nép és faj. Ezt a tényt nem szabad elfelejteni. Az ember szó nem azt jelenti, hogy ez általában és kivétel nélkül mindenkire, hanem azt, hogy az örök emberre vonatkozik. Az őskori antropológia nem az adott és a történeti időben élő embert (dzsiva) látja, hanem a homo aeternust.

A második megjegyzés szintén fontos. A befelé fordulás nem azt jelenti, hogy a kifelével ellenkező irányba. Az extramundális pontról szóló kép a megértést megkönnyíti. A lélek az érzéki természettől elfordul: elkezd azon túl látni - úgy, ahogy az értelem túllát az egyes dolgokon és összefüggéseket tud megállapítani - úgy, ahogy az intuíció, amely villámszerűen világösszefüggéseket lát meg. Elkezd alá és fölé és belélni. Mert az emberfölötti Én, az örök Ember, a halhatatlan lélek; az emberben élő isteni Én nem belül van, hanem belül, felül, kívül. Ez a mag, a rejtett lény. A belső nem a külső tükörkonstrukciója, hanem az érzék- és természetfölötti világ.

Ha most valaki a lélek elfordulásával az örök embert, az univerzális Ént magában fölfedezi és önmagában realizálni kezdi, a kozmikus tudat benne földeregg. Ez a tudat nem a tudatalatti és tudatfölötti, hanem az "isten ember", vágy a "felsőbbrendű ember" lappangó lehetősége. A tudat földereggése nemcsak szemléletet jelent, hanem magatartást is, példát is, ideát is, ösztönzést is, világosságot is. A kozmikus tudat az emberi élet színvonalát fölemeli úgy, hogy az anyagi természetből kitepi és a létbe átviszi. Az autonóm anyagi ember a természetben, az életben egocentrikus; a beavatás után az ember a szellemi világban teocentrikus; ez a teonóm, az örök ember.

Így jut el az ember a nagy lépéshez, amit a hermetikus értekezések műsztérion megának neveznek. A beavatás első foka a tanulás; a második fok: a látomás, az örök ember víziója; a harmadik fok: a részesezés. Az individuális Én az örök emberrel egybeolvad. Ez a vákuum negatív megrázkódtatása után a pléróma - a lét teltségének pozitív élménye. Csak akiben a kozmikus tudat éberrel él, jut el ide, ahol a sors megoldódik és feloldódik - lüszisz tész heimarmenész. Ez a beavatás nagy eredménye.

A tanítványnak első lépésekor választania kellett a földi gyönyörök útja (pravritti-marga) és a szent út (nivritti-marga) között. A szent utat választotta. A gyönyörről le kellett mondania. A földi Énnek az aszkézis tüzeiben, a tapasztalásban, az önmegtagadásban el kellett égnie. Most a szent út megnyílt. Az anyagi természethez ragadt sors róla leolvadt. Ez az élmény olyan intenzív, hogy minden utána következő mozzanat ebből indul ki. Ez az újjászületés. Ez a műsztérion mega, a misztériumok legnagyobbika. Ez a szellemi ember életének kezdete. Ez a megrázkódtatás, amiről Platón azt mondja, hogy a filozófia kezdete: mert a thaumadzein szó ezt a megrendült felébredést jelenti, nem pedig, mint az újkori tudomány hiszi, az egyszerű "csodálkozást".

A beavatott előtt végül megnyílik az anyagi természet zűrzavaros és felületese, nyelveken, fajokon, nemzeteken nyugvó közössége fölött az új egyetemes emberi közösség. A hermetikus hagyomány ezt az új, "az isteni szellemben találkozó" közösséget logosz-fajnak nevezi. A logosz-faj emberei Tothok és Hermészek és Bodhiszattvák és tulok - Szet utódai. Számukra a közösség alapja nem faj, nyelv, nemzet, vér, hanem mind ennél

mélyebb és elsődlegesebb: együtt vannak kezdettől fogva az isteni szellemben, összekötve az örök szálaival, megszentelve a logosz misztériumában. Az emberi közösségek felbomlanak, nemcsak a halálban, hanem az időben is. Mulandó közösségek ezek, nem valódi egységek, csak az Egy tökéletlen másolatai. A nagy közösség, a logosz-faj közössége: az egység az örök szellemben. Ez az abszolút, a valóságos, a meg- és feloldhatatlan: az ekklészia.

5.

Részletes magyarázatok

A részletekre vonatkozó magyarázatok a következők: A Triszmegisztosz elnevezés az első Hermészre vonatkozott, aki a vízözön előtti őstudást átmentette és a vízözön utáni-emberiségnek először tanította. Ugyanakkor azonban a Triszmegisztosz beavatási fok, éspedig a beavatási fokok legmagasabbika.

Az "anyag, amely az érzékeken túl van" a primér természet, a még nem elanyagiasodott természet.

Az Isten fia kifejezése valószínűleg gnosztikus eredetű. Keleten a Világ fia, a Világegyetem fia alakjában használatos.

"E fajnak tanítása nincs, de ha ő akarja, Isten emlékezetét helyreállítja." A logosz-fajról van szó. A logoszt nem lehet tanítani. A beavatás nem tanítás. Amit az ember megtanulhat, csak anyagi tudás, szanszkrit nyelven vidnya, tibeti nyelven rtogszpa. A beavatás viszont felébreszt; az éberség szanszkrit nyelven vidja, tibeti nyelven rtogszpa. A tudás könyvből meríthető, szobában, asztal mellett elsajátítható. Az éberség nehéz és veszélyes aszketikus eljárások útján csak vezető - Hermész, guru - segítségével szerezhető meg.

"Olyan testté változom, amely nem halhat meg soha." - Ezt a halhatatlan testet hívják Egyiptomban szahunak. A Kabala szerint az emberi testben a gerinc közepén elpusztíthatatlan kis csont van, ez a halhatatlan test csírája, s a test feltámadásakor ebből sarjad ki.

"Álmodik alva, de álomtalan" - célzás a tudat magasabb állapotára. Ez az, amit később sokszorosan eksztázisnak hívtak. Az ember olyan, mintha álmodna, mert az anyagi valóság számára elveszett, de nem álmodik, hanem: lát.

A Veda-szmriti három gunája: a tamasz, a radzsasz és a szattva tulajdonképpen három beavatási fokozat. Amikor az ember elmerül a sötét, sűrű anyagban, a tamasz uralkodik rajta; mikor a tűz benne kigyullad, a radzsasz szenvedélye ég; mikor átlépett a misztériumok legnagyobbikán, ez a szattva állapota.

Püthagorasz fokozatai: az első az előkészület - a gondolkodás átszellemítése; a második a megtisztulás - ez a morális fegyelem, a tapaszt, az aszkézis; a harmadik a tökéletesség - ez már ezoterikus fok; a negyedik a theophania az isteni erők realizálása: a megvalósulás.

A befelé fordulás értelmezéséhez: az egyéni törekvés, az individuális becsvágy, ha tanulásban, alkotásban, cselekvésben nyilvánul meg, mindig az anyagi ember szintjén marad, legfeljebb a többi embert megelőzi. Művészek, államférfiak, gondolkodók fejthetnek ki olyan tevékenységet, amellyel minden élőlényt maguk mögött hagynak, s így, mint mondják, korukat megelőzik. Az utána következő nemzedékek azonban elérik. Miért? Mert az individuális tevékenység soha az anyagi és történeti szintről fölemelkedni nem tud.

A befelé fordulás, helyesebben: a természetfölötti világ felé fordulás iránya nem a történeti úttal párhuzamos, hanem arra merőleges. Ez az univerzális törekvés, amely vertikális kiemelkedést jelent. A logosz-faj emberei történetfölötti lények, akik az időből vertikálisan kitörnek és a természetfölötti világ egységében élnek. Ez az ekklészia.

A Corpus hermeticumnak a tizenkét hóhérról (a beavatás tizenkét akadályáról - tudatlanság, csüggedés, mértéktelenség, érzékiség, igaztalanság, bujaság, csalás, irigység, álnokság, harag, elhamarkodottság, gonoszság) szóló képe betekintést nyújt a beavatás belső munkájának határtalan bonyolultságába és nehézségébe.

Az individuáció tulajdonképpen nem egyéb, mint hogy: az embernek sok időre van szüksége. Annyira, hogy bármennyi fölött rendelkezék is, mindig kevés, s ez mindig "idő előtt" elfogy. A beavatás az időt meghosszabbítja, a léleknek megmutatja, hogy lényé időfölötti, örök és halhatatlan. E pillanattól kezdve a lélek nem fullad többé ki abban a reménytelen sietségben, hogy önmagát utolérje. Nem áll többé az egyhelyben sietés szörnyű állapotában. Tudja, hogy nem késhet el és nem késett el.

A Tizenkettő nem egyéb, mint az anyagi világban élt élet jelképe: a Zodiákus. A Tíz pedig a

természetfölötti világ: Iránban tíz Amsaspand van, Júdeában tíz Szephirot; Püthagorasz számrendszere tízes. Egyiptomban tíz a teljesség jelképe. A Tizenkettő és a Tíz egymással olyan viszonyban áll, mint a világ (az anyagi természet) és a szellem (abszolútum). Itt a kör négyzögesítésének okkult problémája.

6. Az újjászületés

Az Ember pásztora, Poimandrész, a hermetikus hagyomány legjelentékenyebb értekezése, a genezis víziója. Az értekezés XXI. pontjának passzusa, amely az újjászületéssel kapcsolatban a szülőkről beszél, részletesebb magyarázatot kíván.

Az őskor antropológiai szemlélete univerzális. Ennek értelmé ma szavakkal az, hogy csak a kábaságban elmerült lényt tekintette individuális lénynek és Énnak. Akiben az éberség csak egy kevéssé is felvillant, azt már egyetemes kategóriákban látta s értette meg. Úgy, mint az örök szellem valamely megnyilatkozását. Az individuális Én semmiféle szellemnek, semmiféle logosznak, ősválóságnak nem megnyilatkozása, csupán szamszára-jelenség, a sokaság tévelygő zűrzavarából valaki. Az individuális Ént le kell vetni, egyetemessé kell válni, hogy az ember szellemi lény legyen és lehessen.

Az őskori kaszt sem egyéb, mint az örök szellemiség egy-egy kategóriája. A kaszti beavatás ezt a kasztok tagjaiban tudatosította. A szellemi-papi kasztnak; a harcso-kormányzói kasztnak, a gazdasági kasztnak külön beavatása volt, de mindegyik részesült az egyetemes beavatásban is - Indiában a Véda tanításában, Júdeában a Biblia és a Kabala tanításában, Egyiptomban a hermetikus beavatásban. Az archaikus Görögországban Orpheusz és Püthagorasz megkísérelték, hogy a nagy őskori beavatási eljárást meghonosítsák. Az első filozófiai teóriák ennek a törekvésnek a visszhangjai. Platón ebben a sorban az utolsó; az ő szemében azonban már nem egészen világos, hogy miről is van szó, és mi az, amit akar, sőt, amit akarnia kellene.

A kasztbeli, foglalkozásbeli, hivatásbeli beavatásoktól különbözik az, amit Szetnek, logosz-fajnak, Hermésznek, tulkunak, bodhiszattvának neveztek. Itt a szakrális szubjektum felébresztéséről van szó. A szakrális szubjektumnak egészen szorosan kapcsolódnia kellett a másik szakrális szubjektumhoz. Az őskorban egyéni megnyilatkozások nem voltak. Minden szellemiség egyetemes volt, ami azt jelenti, hogy a természetfölötti egységben találkozott a másikkal, egyébként nem volt értelme.

A tanítvány mesterét nem egyéni Énnak látja, éli, tapasztalja, hanem gurunak, vezetőnek, Hermésznek, isten-inkarnációnak, az egyetemes szellem abszolút megnyilatkozásának. Hermész, a vezető pedig nem tanító, hanem, és ez a fontos: nemző apa. Ő az, aki a tanítvány igazi lényét a világra hozza. Erről az oldalról Szókratész bábamesterségére is egészen új fény esik. Szókratész is Hermész-inkarnáció, aki tanítványainak lelkét a világra segíti, holott ez benne már egyáltalában nem tudatos. Elég különösen hangzik. De aki a hagyomány irataival foglalkozik, annak a mainál sokkalta intenzívebb nyelvet meg kell szoknia.

Indiában, Iránban, Tibetben a guru apa-anya. A tanítvány, amikor a misztériumok legnagyobbikának küszöbét átlépi: meghal és újjászületik. Meghal, ami annyit jelent, hogy a természeti sorból kilép. Apja nem apja többé, anyja nem anyja többé, mert ő már nem az a lény, aki természeti apa és anya szülötte. Apja a guru, a szellemi vezető. Hermész. Anyja egyes misztériumokban Szophia. Ezért az újjászületett, ha Szophia fia: a Szűztől született. Ha Izisz fia, akkor az Istenanyától született. Az Ízisz-fok egyébként a beavatások sorában egyike a legmagasabbaknak. Ennek felel meg az archaikus Görögországban az eleuziszi Déméter fokozat. Indiában az anya Májá vagy Sakti. Tibetben Vadzsrajogini, az aszkéták védőistennője. A beavatott lélek a nagy anyaistennő, Magna Mater leánya lesz - görög szóval: Perszephoné. Leánya pedig azért, mert még a kései középkorban is a lelket menyasszonynak hívták: várakozóznak és vágyakozóznak, az égi vőlegény kedvesének. Ezek mind olyan intenzív képek, amelyek a beavatás élményéből közvetlenül fakadnak.

Amikor a tanítvány égi és szellemi szülőktől újjászületik, új nevet is nyer. A névadás jelentősége különösen nagy. Mert valakit elnevezni annyi, mint "az illetőre hatalmát kiterjeszteni. A megszólítás ébresztést jelent. Akit nevén hívok, azt fölkeltem, s akit megnevezek, az az enyém". "A név által uralkodom rajta." A név megválasztása mint a királyoknál és szerzeteseknél, nem önkényes. A név által az ember az univerzális szellemben kapcsolódik, individuális Énjéről lemond, és az egyetemes szellemet, amit a név jelent, képviselni, folytatni és fenntartani kívánja. Ezért veszik fel a szerzetesek a szentek neveit. Ezért veszik fel a királyok elődeik közül annak a nevét, akinek szellemében

uralkodni akarnak. A beavatott individuális Énjét teljesen felszívja és átalakítja és fölemeli és megváltoztatja. A hagyomány a beavatatlant az asszony fiának nevezi, a beavatottat Isten fiának vagy a Világ fiának. A természeti születéssel szemben az újjászületést Istentől való születésnek is mondják. Pál apostolnál ez a különbség a természetes ember és az égi ember között: Az újjászületés pedig a tulajdonképpeni születés: ousziódész geneszisz. Amint János apostol mondja: Azt mondom nektek, aki nem született meg felülről, nem fogja meglátni Isten birodalmát. Ezzel most már az egész hermetikus értekezésre új fény esik. A hermetikus hagyomány, Szet nemzedékének tudása: a felülről való születés titkának ismerete. Ezt tanítja a "Misztikus Hegyibeszéd" is.

III. A hét bölcs

1.

A hetes számról

Az ősi egyiptomi hagyományból fakadó alexandriai eredetű, de annál sokkalta régibb az Uralom útjáról szóló értekezés - Hé baziliké hodosz -, amelynek Indiában a radzsa-jóga felel meg, azt mondja, hogy az ember először halandó szülőktől, apától és anyától, nehéz anyagi testben, földi sorsba születik; másodszer azonban egyedül az Apától, szellemben és lélekben a Szűzies Hét törvénye szerint. Ez az újjászületés.

Az Uralom útja, illetve a radzsa-jóga az uralomról szól, és nem a hatalomról. A baszileusz, illetve a radzsa szó használata itt is, mint az őskori hagyományban kivétel nélkül minden esetben jelképes, és mint a hagyományban mindenütt, nem az egyéni Énre, hanem az örök emberre vonatkozik. A király a királyi lélek, az első lélek, akit a Teremtő alkotott, és pedig azért, hogy a természetben uralkodjék. Az emberi lélek ősállapotában Adam Kadmon, az isteni intelligencia, a természet ura.

Az uralom szellemi tevékenység, és a hatalom politikai gyakorlatától feltétlenül elválasztandó. A hatalom nem egyéb, mint a sokaság világában a sokaság fékentartása a törvény erejével, fegyverrel, erőszakkal, ahogy éppen lehet, s ahogy a kényszer, az ananké parancsolja. A hatalom merő anyagi tett, s önmagában sem értelme, sem igazsága nincs. A hatalmat az uralom szellemének kell szentesítenie. És ha nem szentesíti, a hatalom szellemtelen, igazságtalan, értelmetlen és gonosz. A hatalmat az uralom igazolja; mert az uralom őrzi a tevékenység gyakorlására adott magasabb megbízatást. A hatalom és az uralom az anyagi természetben, s így az ember történeti közösségében egymást sohasem fed: ez a kormányzat és a kormányzás megoldhatatlan válsága s gyógyíthatatlan sebe. Amikor a beavatásról szóló értekezés királyról, baszileuszról, radzsáról beszél, nem a földi hatalom manifesztációját és megszemélyesítőjét, az országok királyát, hanem az uralom királyát érti. A királyi szellemet. A királyi szellem nem anyagi eredetű. Az ember először halandó szülőktől születik: ez a természeti ember; amikor az ember újjászületik, csak az Apától születik a Szűzies Hét törvénye szerint. Az anyagi születés legfeljebb hatalmat ad; a szellemi születés adja meg az uralmat, az igazi királyságot: nem az ország és a nép fölött, hanem a természet és a világ fölött.

Mindenekelőtt ezt kellett megérteni. Így lehet most a Szűzies Hét rejtélyes kifejezésének magyarázatára térni.

A hét szűzies szám. Athéné Parthenosz, a Szűzies Athéné száma a hetes volt. Az Akropoliszon az Erekhtheion hét kariatidája is jelzi. A gnosztikusok Szophiájának száma szintén a hetes. Szophia palesztinai neve Hohma és száma szintén a hét. A Szűzies Athéné, Szophia, Hohma, a Világszűz - Koré Koszmou - nem anyától született. A Hét törvénye szerint való születés nem anyától való születés; Pallasz Athéné apjának, Zeusznak fejéből pattant ki. Az istennő a gondolatban fogamzott, és úgy lép a világba, mint a gondolat. A Kabala egy fejezete a hétágú gyertyatartó misztikus értelmét mondja el. Minden gyertya az ember egy-egy Énjét jelképezi. Jobbról az első a nehéz anyagi test; a második az úgynevezett idegtest; a harmadik a testhez tartozó őselem, a tudattalan. Balról az első az asztrálest, a második a lélek, a harmadik a szellem. A középen, a két hármass csoport között áll az isteni Én, az isteni szikra, a halhatatlan Láng.

A Kabala azt mondja, hogy hat Énje mindenkinek van. A hetedik, a középen álló halhatatlan isteni szikra azonban nem mindenkiben ég. S akiben ég is, éppen csak hogy parázslék, az emberi lény legmélyén, alig pislákol. A beavatás az ember énjait sorra lefejtí és a mélyen nyugvó szikrát lánggra lobbantja. A hetedik, a Teremtő lényéből való lángocskát felszabadítja. Ez a hetedik, középen álló gyertya, az igazi ember lényének

jelképe. Amikor az ember a hét törvénye szerint születik, a hetedik gyertya kigyúl.

2.

A hetes és az epiphania

Az archaikus Görögország hét bölcse, az iráni csiradzsvi, a hindu szapta risi és a hagyományból ismert többi hetes bölcs-csoport, amelynek jelképe a csillagos égen a Göncöl szekerének hét csillaga és a hét bolygó, nem ténylegesen élő történeti személyek hetes kollégiumát jelenti. A hét bölcs emberi rang, amelyet valaki akkor ér el, ha lényének ereje, fénye, megszentelt volta a közönséges emberi színvonalon messze túlemelkedik, s akiben a hetedik gyertya lánggra lobban. A hét törvénye szerint újjászületett lény az, akiben az anyagi és természeti és asztrális és többi Ének között a középén az ember legmélyebb és legragyogóbb csillaga kigyullad. A hetes nem azt jelenti, hogy véletlenül éppen hét bölcs élt, nem jelent önkényesen megállapított számot, mert a hét még a beavatatlan számára is valamiképpen, mint a hármas és a tízes, jelképes értelmű. A görög hagyományban a hét bölcs neve alatt tíz-tizenkét őskori személyiség nevét ismerjük. Az indiai hagyomány szerint a hét bölcs intézmény volt, mint a szenátus; századokon át az államok és az országok fölött állt, mint a legfelsőbb tanács. A risik tizenkét évenként összegyűltek és határozatokat hoztak.

A hét bölcshöz tartozni az őskorban annyit jelentett, mint valamilyen magas beavatási fokot elérni. Indiában a Szent Tanácshoz egy időben hetven brahman tartozott, s a tanács tagja csak olyan beavatott lehetett, akit egész különös vizsgálat alá vetettek. Az egyik feljegyzés szerint a tanácsba csak hetven éven felüli férfit választottak, akinek azonban előbb férfierejét igazolnia kellett. Ha a templomszűztől fia született, azt kosárba tették és a folyóra eresztették. A kosár sorsát megfigyelték: ha a víz a templom oldalára sodorta, a gyermeket különös gonddal nevelték és a legnagyobb titokba is beavatták. Ha a kosár a másik partra ért, a gyermekből csandala lett. Egyiptomban, mint Mózes története is bizonyítja, hasonló szokásnak hódoltak.

A hét bölcs egyikének lenni annyit jelentett, mint a beavatás hetedik fokára érkezni. Ez az, amit a püthagoreusok a "megvalósulás"-nak neveztek. Ez az epiphania, az isteni erők megvalósulása. E fokozaton azt kell érteni, hogy az ember nem merül ki a személyes Én teljesítményeiben: a szellemi elmélyedésben, az aszketikus gyakorlatokban, a meditációkban, hanem a történetbe és az emberiség létébe tevékenyen beleavatkozik. A hét bölcs az "egyetemes" ember, aki a világ alkotásában, vagy ahogy a Veda mondja, "továbbszövésében" részt vesz. Tanácsokat adott a királynak és a kormányzatnak, mint Indiában, Iránban, Júdeában, Egyiptomban. Új városok és államok számára törvényeket alkotott, mint Görögországban Szolón és Biasz. Adott esetekben az uralom mellett a hatalmat is átvette, mint Phereküdesz. Püthagorasz iskolája nem volt egyéb, mint a tanítványokat a beavatás hetedik fokára emelni: hogy felszabadult egyetemes emberi képességeiket a gyógyításban, a tudományban, a társadalomban, a költészetben, a zenében, a vallásban és az állam kormányzatában megvalósítsák. A püthagoreusok Nagy-Görögországban ilyen hét-bölcs-szenátust akartak alapítani, államok, nemzetek, fajok, vallások fölött álló univerzális szellemi tanácsot, amelyet, mint a hindu feljegyzés mondja, nem köt semmi földi kapocs, s így az emberiség ügyét szabadon és elfogulatlanul intézhették. Püthagorasz nyomán Platón is ezt az egyetemes emberi kormányzó emberfajt akarta fölnevelni: a filozófus királyt, aki nem volt egyéb, mint az őskori hét bölcs: az emberiség szelleme és feje.

Egyiptomban a hetes szám jele az emberfej volt. A Szúzies Athéné Zeusz fejéből pattant elő.

A beavatásnak azt a fokát, amelyet az őskorban megvalósításnak neveztek, az ember megközelítően csak úgy értheti meg, ha elgondolja, hogy a beavatás alkalmával a tudásban való születés - noera geneszisz - után az emberi lélek örökre és végleg megnyugodott. Eredetéhez visszatért: a Teremtőhöz. Anyagi létét levetette, s nyugodtan, csendesen, elvonultan várja, míg ideje elérkezik, nehéz anyagi testét levetheti, és megszabadulhat. E türelmes béke magánya, távol a nyüzsgő zűrzavartól és a szükségtől, ami a szamszára és az ananké, távol az emberiség közös és egyéni hullámozó sorsától, ez az üdvözültség átszellemült állapotának előcsarnoka. S amikor a magányos béke boldogságából valakit elhívnak, s a világba visszakernek, ez nem hasonlítható annak az embernek hivatásához, aki az anyagi természet sötét ösztöneiben, egyéni becsvágyban, zavaros szenvedélyben, elfogultságokban, korlátokban, alacsony szellemben, éretlen és tisztátalan lélek gőzös felhőiben teljesen elmerült. Az ilyen természeti lény számára a

hatalom csábító és édes. Mert minél hatalmasabb, szenvedélyeit, ösztöneit, becsvágyát annál jobban kiélheti. Ez az ember alulról jött, és így jutott a hatalomhoz. A beavatott felülről jön. A beavatottat a hatalom nem vonzza. Aki az uralmat elnyerte, annak a hatalom már teher. A békés magányt nem hagyja el szívesen. A zűrzavar és a szükség világába nem szívesen tér vissza. De amikor visszatér, a hatalmat átveszi, mert az anyagi természetben élő emberiséget kormányozni csak a hatalom erejével lehet, elhivatását és tevékenységét az emberiség iránt érzett kötelességtudatból és felelősségből teszi. A hatalom gyakorlása nála nem szenvedély, nem a becsvágy álma és célja, hanem: rituális kötelesség. A hindu hagyomány karmának hívja. A vallásos vezeklés egy neme. S nem az embernek tartozik vele, hanem Istennek. Az emberi sorsot, miután már megszabadult tőle, újra tudatosan magára veszi. Higgadtan, távolról, távlatból, szenvedélytelenül ítél és cselekszik. Elfogultsága nincs. Nem ül fel a nemzeti, faji, az egyéni jónak és rossznak. Egyetlen törekvése van: mit tenne az ő helyében a Teremtő Isten. Azt teszi. Ha a népek nem tetszik, vagy vállat von és elmegy, vagy így szól: ezt kell tenni, kegyelem nincs, végre kell hajtani. Az archaikus törvényhozók szelleme: az egyiptomi Menesz, a hindu Manu, a krétai Minosz, a babiloni Chamuragga, a kínai Nagy Sárga Király ilyen, mintha idegen csillagzatról jött szellemek lettek volna, semmi egyebet nem láttak és nem is akartak látni, csak az igazságot. Ez a törvény szelleme - amely nem humánus, nem részrehajló, nem lágy. Viszont annál magasabb. A bölcs már eltávozott, de ha az életbe újra visszatér, áldozatot vállalt, s akkor az áldozatot meg is hozza, tökéletesen és maradéktalanul, hibátlanul, mint az abszolút ember: a homo aeternus.

3.

A beavatás fokozatai

A beavatás hatalmas művének megértésére alig lehetne valami alkalmasabb, mint a hét bölcs példája. A beavatásnak az emberi életben egyedülállóan döntő jelentősége van. A nagy mű, amit az alkimisták magnum opusnak, a szellemi ember megteremtésének neveznek, hallatlan bonyolult, hosszas, nehéz és magasrendű. Ehhez hasonló erőfeszítést a történeti emberiség nem ismer. Az ember igazi lényét, alkimista nyelven szólva, olvasztókemencébe dobta: életre-halálra, visszavonhatatlan elhatározással, hogy - ismét alkimista nyelven - az aranyat magából kiolvassza. Az arany nem egyéb, mint a halhatatlan szikra, a hetedik Láng, az isteni Én. Tekintet nélkül arra, hogy a munka hónapokig vagy évekig tart, hogy le kell mondania, önmagát teljesen a beavatást vezető mester alá kell rendelnie, családjától el kell szakadnia, kínos és veszélyes önelemzéseket kell folytatnia, egyetlen cél felé kell törekednie, s csak egy célt szabad látnia.

Mint a hagyomány egyéb területein, a megértés itt is jelképeken múlik. A jelképek összessége nem található meg egyetlen hagyományban. Az őskorban minden biztonnal Indiában is, Kínában is, Egyiptomban is, sőt Peruban, Yucatánban és Mexikóban hiánytalan tudás fölött rendelkeztek. A hagyomány őreinek Egyiptomban egészen biztosan több, talán valamennyi archaikus szintézis egybevetése alapján egyetlen ismereteik voltak. A hagyománynak mai alakjában ez a tanítása is, mint a többi, hézagoss. Folyamatosan összefüggő, teljes képet nyerni csak több nép, vallás, őskori egység elemeinek egybegyűjtésével lehet. S itt is állandóan fennáll az a veszély, hogy valamely részletet az ember tévesen értelmez, eltorzít vagy félremagyaráz.

Egyetlen dolog egészen biztos: a hét bölcs elnevezése alatt a beavatás hét fokozata rejtőzik. S a hét fokozat az anyagi természetben élő emberi léleknek az isteni lélektől való hétszeres távolságát jelenti. A Kabala hét gyertyájának megfejtése ez: kezdetben teremtő Isten az emberi lelket, a halhatatlan szikrát, az örök Ént. Mindaz, amit az ember magán hord, ennek az Énnek csak takarója vagy kisugárzása, elhomályosodása vagy elanyagiasodása. Az életből való elköltözés után e takarók lefoszlanak, s e kisugárzások megszűnnek. A túlvilági vándorlás alatt az emberi lényről lassan minden burok lehull, mert mindegyik mulandó: a Teremtőhöz csak a halhatatlan Én tér vissza. Amikor a tanítvány a beavatás útját járja, csaknem ugyanazokon a lépcsőkön kell felhágna, mint a léleknek a halál után. Ez a beavatás határtalan veszélye, hogy az ember csak akkor születhet újjá, ha előbb meghal. A halál küszöbén át kell lépnie, s a meghalást el kell szenvednie.

Egyiptomban e rituális halálnak megrendítő külsősége volt. A tanítványt kellő előkészítés után kriptába zárták és mesterségesen úgy befolyásolták, hogy a nagy küszöb átlépését átélje. A Mithras-misztérium és az eleusziszi misztérium ennek az őskori beavatásnak enyhébb alakja.

A halhatatlan szikra első kisugárzása a szellem, második kisugárzása a lélek. A szellem és

a lélek a szikrával együtt az asztráltest burkában él. Ez az asztráltest az, amely a halál pillanatában az emberből kilép, és a láthatatlan világban vándorlását megkezdi. A beavatottnak külön meg kell ismernie a szellem természetét, a lélek természetét, az asztráltest természetét. És külön mindegyikről fel kell ismernie, amint a Véda mondja: nem ez, nem ez. Meg kell tanulnia, hogy a szellemet, a lelket igazi lényével ne tévessze össze és ne kövesse el az azonosítás (adhyasa) hibáját. Nem ez, nem ez - ami annyit jelent: igazi Énem nem ez. Az igazi Én minőségeken, alakokon túl van, megfoghatatlan, megérthetetlen, láthatatlan. De ez az, aki az igazi valóság, akihez képest a többi mind csak májá-varázslat, káprázat, burok, takaró. A földi életből úgy látszik, mintha ez az igazi Én lenne a legtávolabb. Miért? Mert a földi lét varázslat és a földi élet csupa összetévesztés (adhjasza). A földi ember azonosítja magát, és pedig kényszerből és szükségből (ananké) azonosítja magát a nehéz anyagi testtel, a természettel, az idegtesttel, a tudattalan emlékezettel, az asztráltesttel, a lélekkel, a szellemmel. Holott ez mind csak terheltség. A beavatottnak ezeket az összetévesztéseket mind fel kell ismernie. Meg kell értenie, hogy az igazi Én van a legközelebb. Ez az igazi Én ő maga.

A felismerés nem nyugodt, személytelen, érdektelen, elméleti vagy szemlélődő tevékenység, hanem az összes erők legmagasabb fokú erőfeszítése. Minden réteg és minden takaró és minden Én küszöbén őrség áll. Ez az őrség a daimón. A daimón a sors őre. A daimónokat az őskori hagyomány a bolygókról nevezte el. Nem véletlenül. Az ember hét körön át süllyedt az anyagi létbe, s hét körön át kell visszatérnie. Ez a hét kör a világegyetemben a bolygók hét körének felel meg. Ezen alapszik az asztrológia. De a világegyetem és az emberi lélek nincs külön. Az egész világ teremtése az emberi szívben történt, mondja egy hermetikus értekezés. A Hold a fizikai test (phüszikon), a Merkúr az értelem és a feltalálás (hermeneutikon), a Vénusz a lélektest (epithümétikon), amit a hinduk pranának hívnak, a Nap az érzékelés (aiszthétikon), a Mars az életerő (thümikon), a Jupiter a cselekvés (praktikon), a Szaturnusz a gondolkozás és szemlélet (theoretikon, logisztikon).

Az első három réteg: a nehéz test, az idegtest és a tudattalan felszámolása, átvilágítása és átszellemítése a könnyebbik feladat. Ez a három réteg lazább, ruhaszerűbb, a földi léthez tartozik, s ez az, amit a halál az emberről amúgy is leolvaszt. A felszámolás azonban itt sem jár nehézség nélkül. A mesternek határtalan óvatosságra és figyelemre van szüksége, hogy a tanítvány útját figyelemmel tudja kíséni. Minden lépést elemzés, álomfejtés, vizsgálat előz meg. Az ember így, ahogy a földön él, csak prima materia. Ez a természeti ember, a benne összekevert zűrzavaros elemekkel. A mester maga sem tudja, belül mi rejtőzik. A beavatásra váró tanítvány természetesen még kevésbé. De az őskor csalahatatlan módszert talált, amely az ember elementáris lényének titkát fölfedi. Ez a módszer az emberi képességek és a bolygók között levő összefüggés. Az összefüggés alapja a hetes szám. Ez a Kabala hét gyertyája, a hétszeres út, amit az ember megtett, amíg nehéz anyaggá vált, s amit meg kell tennie, ha eredetéhez vissza akar térni. Az asztrológia megmutatja, hogy az emberi lélek milyen úton szállott alá. Ha a mester ezt az utat látja, meg tudja mondani, milyen utat kell megtennie visszafelé. De meg tudja mondani azt is, hol, milyen daimónnal fog találkozni, hol, milyen harcot kell vívnia, milyen mélységek fölött kell áthaladnia. Az asztrológia nem egyszerű karakterológia, mint azt a modern pszichológia alapján hinni lehetne. Kozmikus antropológia a pszichológia természettudományos, vagy akár szellemtudományos síkján teljesen érthetetlen és értelmetlen. Csak a legnagyobb és legmélyebb összefüggésben érthető, de ott nélkülözhetetlen.

A beavatottnak meg kell ismerkednie daimónjaival, hogy le tudja azokat küzdeni. Ez a küzdelem a mítoszt sokat foglalkoztatta, s e mitikus külsőségekkel a hagyományt át- és átszötték. Az őskori mítosz tele van a lélek és a daimón harcának leírásával. E küzdelem maga azonban cseppet sem festői, vonzó, irodalmi vagy színpadi. A daimón, mint Indiában mondják, a lélek karmikus angyala, a lelket nem ereszti vissza. A sors őre az embert arra kényszeríti, hogy az életet az ő parancsa szerint élje. S ha valaki meg akar szökni előle, bosszút áll. A mítosz ilyen bosszúálló daimónról is eleget beszél. A küzdelem teljesen belső, teljesen láthatatlan és teljesen a beavatás mágikus technikáján múlik. A technikát magát könnyű megnevezni. Annál könnyebb, mert ahol az ember sorsában nehézséggel áll szemben, minden esetben egyetlenegy valami menti meg. Ez az egyetlenegy: a szó. A logosz. A daimónt is a logosz fékezi meg. A szó elhangzására visszavonul és enged. Ha a tanítvány a daimónt felismeri és megnevezi, az szolgálja lesz.

Az erőfeszítés egyetlen pillanatra sem válik láthatóvá. Belül folyik le, a mesteren és a tanítványon kívül senki sem lát és nem tud semmit. A befelé fordulás, a belső látás és

érzékenység kifejlesztése minden beavatást megelőző elemi tudás. A tanítványnak legelőször azt kell megtanulnia, hogy a kifelé nézés és kifelé látás fedi az isteni világból való leszállást; ez a katabasis, a nehéz anyagi világba való leereszkedés a hét kozmikus körön át, amíg a földre érkezett, a legsötétebb, legnehezebb és legkülső körbe, az anyagba, a külső sötétségbe. Ez a bukás, a zuhanás. Ez a kifelé való nézés az ember isteni útjával ellenkező, másodlagos, megzavart látás. Amíg az ember nem tud befelé nézni, az anabasis, a felfelé vezető út nem nyílik meg, arra nem léphet. Addig a sötétségtől nem tud megszabadulni. Az adhyasák (összetévesztések) legvégzetesebbike a külső látást primérnek és az anyagi természet sötétségét világosságnak tartani. S az ember e külső világban annyira megvakult, hogy belül már nem lát semmit. A tanítvány legelső lépése a primér belső látást visszaszerezni. Még mielőtt a beavatás megkezdődik, a tanítvány Hórusz szavaival így fordul mesteréhez, Hermész Triszmegisztoszhoz: "Jöttem, hogy szemeimet megkeressem."

4. A Mithras-misztérium

A hét bolygó körét a hermetikus hagyomány a Teremtő hét lélegzetének (hepta epithumata) nevezi. S ha az ember tudja, hogy ez a hét lélegzet nem egyéb, mint a hangsor hét hangja, a szivárvány hét színe, a beavatás hét lépcsője, már nem fog neheze esni a Mithras-misztérium hét fokozatát is ebben az összefüggésben megértenie.

A Mithras-misztérium külsőségei szintén jelentékenyek, ha nem is olyan megrázóak, mint az egyiptomi beavatás szertartásos mozzanatai. A hét fokozatot hét egymásból befelé nyúló barlang jelképezi. Az út befelé nyílik - a külső világgal ellentétes irányba: a külső sötétségből a belső fénybe.

Az első fokozat a tanítványt a földről elragadja és a levegőbe fölemeli. Ez az eksztázis legelső lépése; eksztázis annyit jelent: a tudat kitágulása. Önkívület, vagyis az anyagi Énből való kilépés. A második fokozat a levegőből a bolygók körébe való átlépés. A harmadik lépés, amikor a tanítvány a bolygók köréből is kilép és a Sarkcsillaghoz érkezik. A negyedik lépcsőn a vezetést a Nap veszi át. A Nap az égi világosság. Az ötödik lépcsőn a beavatásra váró találkozik a Sors-szüzekkel. Ezek a női alakok daimónok és moirák, de rokonságot tartanak Athéné Parthenossal, Szophiával, Hohmával, az isteni szüzzel. A hatodik fokon az emberi lélek találkozik a Sarkcsillag órével. A hetedik fok az eksztázis legmagasabb foka, a tudat teljes áttemelése és átlendülése az isteni világba: a Sarkcsillagon túl levő világfölötti szférába. Mitrás isten megjelenik és a visszatérő emberi lelket fogadja. Ez a megváltás.

A Mithras-misztérium hét lépcsője csaknem azonos a középkori Bonaventura hét kontemplációs fokozatával és az ősi hindu jóga vaszista hét fokával, de Jamblikhosz hét kozmikus szférájával, illetve a lét hierarchiáival is.

Az első fokról sok mondanivaló nincs. Ez az anyagi és földi világ. Amit az emberi lélek itt lát és tapasztal, s amit ebben a nehéz természeti életben mindenki önkéntelenül az egyetlen valóságnak tart, az az érzékek világa: a dolgok, a tárgyak, a jelenségek sokasága, a szemmel látható, füllel hallható, kézzel tapintható anyag.

A második fok ennél mélyebb. Ez az intellektuális szemlélet. Az értelmi látás. Az ember értelmével látja az érzéki dolgok, tárgyak, jelenségek között levő kapcsolatot és összefüggést. Amennyiben hasonlóságot, különbözőséget állapít meg, azt már nem érzékeivel teszi, hanem értelmes gondolkozásával. A dolgok törvényszerűségét, kiszámíthatóságát is az értelem látja. Ez a logisztikonlépcső, az ésszerű gondolkodás lépcsője.

A második fokra minden ember eljut, aki csak nem él teljesen vakon a külső sötétségben. Összefüggést, hasonlóságot, különbözőséget, törvényszerűséget minden éber értelmű ember lát. A harmadik fok azonban már aránytalanul ritka. Itt már nem az értelem lát, hanem a belső érzék. Szanszkrit szóval: a manasz. Guénon ezt a szót sens interne-nel fordítja. A belső látás ezen a fokon kezdődik. Amikor Hórusz azt mondja: jöttem, hogy szemeimet megkeressem, itt kezd keresni.

A belső érzék látását téves lenne pszichológiainak nevezni. A manasz nemcsak látás, hanem a képek állandó termelése is. Ahogy az érzék nemcsak külső látás, hanem anyagi káprázat is; az értelem nem egyéb, mint értelmi kapcsolatok és összefüggések teremtése is. Esetleg - gyakran - még ott is, ahol kép, értelmi összefüggés, dolog egyáltalában nincs. A manaszból képek áradnak, mintha az álomnak és a képzeletnek állandó középpontja lenne, s innen érthetetlen és felfoghatatlan látomások, mint a forrásból, megállíthatatlanul folynának.

Az első fokozaton való látás a legkevésbé megbízható. Az európai gondolkozók java is megértette azt, hogy az érzéki látásnak a valósághoz nem sok köze van. Az anyagi világ merő varázslat, amiből semmi sem igaz. A második fok valamivel igazabb. Mintha valami derengeni kezdene: az egység, a tiszta szellemi távlat előérzete, ami éppen az ésszerű gondolkodásban nyilatkozik meg. Az emberi ész azonban mégiscsak derengés. A harmadik fok ismét realisabb. A józan ész és az érzékek számára érthetetlen és értelmetlen képek az emberi sors tulajdonképpen urai. Mert az ember fölött igazi hatalma nem az érzéki képnek, nem az ésszerűségnek, hanem a belső képvilágnak van. A manasz világában történnek a végzetes összetévesztések. Itt azonosulnak és válnak el nem az ésszel megfogható tények, hanem az észfölötti, megfoghatatlan, álomszerű alakok, amelyekkel az emberi Én magát folytonosan azonosítja. Itt élnek az emlékezet képei, és pedig nemcsak a személyes egyéni életben, hanem az egész emberiség életében közösen szerzett emlékek. Az érzelmek éppen az ellenőrizhetetlen vonzalmak és ellenszenvok hatására itt alakulnak ki, s ezek a képek, érzelmek, ösztönzések, azonosulások, összetévesztések azok, amelyek az embert sorsában vezetik.

A manasz köre hasonlíthatatlanul realisabb, mint akár az érzékeké, akár az észé. Annyival realisabb, amennyivel az álom igazabb, mint az ébrenlét, s amennyivel a lélek igazabb, mint a test. A manasz körében levő képek egy részének ugyan még van lefelé anyagi vonatkozása, egy részének azonban már csak felfelé szellemi vonatkozása van. A manasznak az anyagi természet már csak jelek rendszere, amellyel önmagát kifejezi és megérti. A belső érzék Énje pedig elfogulatlanul, biztos távlatban ítél az anyagi természet eseményei fölött. A jóslat, a távolbalátás, a távolbaérzés, az előérzet ebből a körből való. Az érzékek köre teljesen individuális; teljesen az egyéni Én függvénye. Az értelem köre már egyetemesebb. A manasz köre kezd egyre univerzálisabb lenni. A belső világ képeinek jelentősége már minden ember számára közös, ahogy közös az álom és a képzelet világának minden képe.

A mítosz az egyetemességnek még magasabb fokán áll. Ez a negyedik fok a manasznál is realisabb, mélyebb és intenzívebb. A mítosz világának érvényessége nemcsak az egész emberiségre, hanem minden időre és a lét minden fokára kiterjed. Az érzék nem ismer mást, csak az anyagi világ tárgyait és jelenségeit; az ész nem ismer mást, csak az összefüggéseket és a természet törvényeit; a manasz nem ismer mást, csak az emberiség életében gyűjtött emlékeket, s az emlékekből leszűrte tapasztalatokat. A mítosz már túllép az emberiségen. A mítikus látás már ismeri a démonokat, az isteneket, az angyalokat, a szörnyeket, a túlvilágot, a halottakat, a meg nem született lényeket. A mítosz végtelenül világosabb, intelligensebb, éberebb, érzékenyebb, mint az érzék, vagy az ész, vagy a belső érzék.

Az ötödik fok az ideák világa és az idealítás. Az ideáknak a mítosszal ugyanolyan viszonya van, mint az értelemnek az érzéki tapasztalattal. Az anyagi természetben élő ember abban a hiszemben van, hogy az egyetlen valóság az érzéki tapasztalat; ehhez képest már az értelem is elvont. És amennyiben az anyagi természetben élő ember valamilyen úton-módon fogalmat szerez a mítoszból és az ideákról, a mítoszt is, az ideát is absztraktnak találja. Ez egyike azoknak a jellegzetes összetévesztéseknek, amelyek a külső sötétségben élő embert jellemzik. Az értelem nem egyéb, mint az érzéki világ alapelveinek, törvényeinek felismerése és belátása; az idea nem egyéb, mint a mítosz kozmikus képvilágában az alapelvek és a törvények felismerése. Az idea ezenkívül az egész kozmikus képvilágot visszavezeti azok forrásához. Az ideák nem elsápadt mítoszok, mint mondani szeretik, hanem a mítoszok felbontott, leszállt és intenzitásukat veszített ideák. A mítosz még teljes egészében képszerű. Az ideában már kép nincs; ami olyan, mintha képszerű lenne, az már a kristálytiszta: alak. Az idea ebből a szempontból: a ragyogó alak. A mítosznál univerzálisabb, szellemibb, priméresebb, magasabb és világosabb. A következő fokon, a hatodikon, mindazt, amit az előbbi öt lépcsőn az emberi lélek tapasztalt oldott állapotban, mint lassú, nyugodt lebegést, eltűnő körvonalakkal, már alig képszerűen, csak mint a világoskék égen a még világosabb tündöklő, derengő ezüstfehér párát látja. Ebben a körben, amit egyéb alkalmas kifejezés híján okkult körnek vagy a tiszta szellem előcsarnokának lehet nevezni, az emberi lélek csodálkozó megrendüléssel tapasztalja minden értelmek felbomlását. Mert a lépcsőkön átért világokat az értelem, ha nehezen is, követni tudja. Meg tudja érteni a manaszt, a mítoszt, az idea világát. Itt most minden értelem csődöt mond. De az értelemmel párhuzamosan működő szemlélet is tehetetlen. Mert a képeket a manasz, a mítosz, még az idea világában is fel tudta fogni és rögzíteni tudta. Itt, az okkult világban az értelem számára felfoghatatlan és a szemlélet számára elérhetetlen anyagtalan lebegés kellős közepében a lélek tájékozatlanul áll: nem

lát sem formát, sem ésszerűséget, sem határozott irányt, sem célt, csak intenzív fényességben még intenzívebb körvonalatlan, változó, tündöklő sugártesteknek látszó, könnyű imbolygást.

S a hetedik fokon még ez is eltűnik. Ez a látványtalan és értelemtelen ragyogás: az abszolút. Nincs test, nincs alak, nincs mozgás, nincs változás, nincs belátás, nincs Én, csak az előbbi fokoknál mérhetetlenül mélyebb és áthatóbb lét. S a lélek minél feljebb lép, annál könnyebb, magát annál otthonosabban érzi, annál boldogabb, derültebb, csendesebb. Most végül megnyugszik. Az okkult világban már megkönnyebbülten lélegzett fel: a lebegő sugárzásban már közel érezte otthonát. Most az abszolút változástalan, alakatlan, határtalan, mozdulatlan létben tudja, hogy megérkezett. Itt végül el tudja magát ereszteni. S ami megrendítő: nem olvad el. Az abszolút köre olyan intenzív lét, hogy semmi negatívum itt nem eshet: nincs feloldódás, nincs eltűnés, nincs felszívódás. Ez az a kör, ahol minden: van. Ez a sugárzó lét teltsége, az átható lét kiegyenlített nyugalma. Ez az abszolút valóság, az, amiből a lélek van, s ami maga a lélek.

5.

A fokozatok realizálása

A baszileusz és a radzsa útja nem olyan egyszerű, sima és diadalmas, mint amilyennek az a hagyomány értekezései alapján és első pillanatra tűnik. Hiszen, ami szavakban végleg megfogalmazva az utókorra jutott, nem a királyi út részletes leírása. Nem is lehet; minden ember útja más - minden emberi sorsban más veszély fenyeget - más erők más helyen élnek más indulattal - a rejtett csapdák másutt húzódnak és a megrekesztő falak másutt meredeznek. Az utat csak az érti meg, aki tudja, hogy az: szubjektív, ami annyit jelent, hogy a lélek útja tulajdonképpen nem egyéb, mint maga a lélek; amikor a lélek halad, önmagán halad; az utat megvilágosító fény a lélek önfénye; a cél sem más, mint a lélek maga; s amikor elérte, önmagát érte el. De a legnagyobb nehézség nem ez.

Az úton érintett körökben és birodalmakban, mint az érzéki, az értelmi, a manasz, a mítosz, az idea, az okkult világokban a lélek átalakul, felveszi a világjellegét és természetét. Az út nem olyan vándorlás, ahol a vándor mindig és mindenütt ugyanaz a személy. Az út metamorfózis; és minden körben fennáll az a veszély, hogy a tehetetlen lélek végleg átalakul és megreked és megáll. "Az érzéki világtól való elszakadás első jele, szól egy hermetikus értekezés, hogy a lélek démonná változik." Az anyagi világban anyaggá lesz, az értelmi világban értelemmé, a manasz világában álomképpé, a mítosz világában daimonikus lényvé. De még ez sem a legnagyobb veszély.

A legnagyobb veszély az, hogy, amint a középkorban még tudták, "ahány lépést teszel Isten felé, annyi lépést tesz feléd a Sátán". Metafizikai nyelven: a világosság felé vezető úton megtett minden lépés mélyebb sötétséget idéz.

A beavatandó tanítvány e veszedelmeket nem ismeri. Tanítás erről nem szól. Sehol ezt le nem írták. Senki soha nem mondta. Nem is mondható el, nem is írható le, nem is tanítható. Ez a beavatás mesterének személyes tudása és átadhatatlan. A mester a tanítvány sorsát magára veszi, végigéli, a tanítvány helyett lát, szenved, démonokat hárít el, vigyáz és őrködik. Ez az, amit a hagyomány úgy mond, hogy a mester az Apa, s amikor a tanítvány újjászületik, egyedül az Apától, szellemben és lélekben születik újjá.

Azok az értekezések, amelyek a fokokat és a rétegeket vagy hierarchiakat és birodalmakat leírják, nem a beavatásra váró tanítvány útjával foglalkoznak, hanem csak a világ hét színét, hét hangját, hét napját, a hét bolygót, a hét gyertya értelmét közlik. Arról, hogy ez a hét lépcső miként érhető el, nem beszélnek. A történeti ember, amikor itt játszva elérhető vagy talán éppen megtanulható hét iskolaosztályt sejt, csalódik. A hét fokozat Indiában a természetes emberi közösségből kivezető merőleges út hét lépcsőjének is megfelel. Az első fok: a családfő (grihaszta), a családalapító, az állampolgár, a hivatását betöltő közönséges ember; a második az az ember, aki életét valamely cél érdekében feláldozza (purohita); a harmadik, aki testi lényét megfékezi (fakír); a negyedik az erdőbe vonult remete (szannjaszin); az ötödik a minden vagyonát elajándékozó, minden emberi köteléket megszakító zarándok (nirvánisz); a hatodik a tökéletes passzivitásba vonuló szemlélődő (jógin); a hetedik az, akit a püthagoreusok úgy ismertek, mint aki az epiphaniát, a megvalósítást, az isteni szellem realizálását éli, ez a brahmatma. A brahmatma jelvénye a bambuszbot hét csomóval: a hét csomó a beavatás hét foka. Minden fok elérése külön nagy feladat. De minden fok önmagában is megáll. Az emberek legnagyobb része sohasem lesz és nem is lehet más, mint grihaszta; de fakír kevesebb él, mint purohita; nirvánisz még kevesebb, mint szannjaszin; és brahmatma még sokkal

kevesebb, mint jógin. Ez már csak azért is így van, mert a beavatás mestere a legtöbb embert elutasítja. "Ha valakiben a megszabadulás vágya korábban ébred fel, mint ahogy annak ideje érkezett, mondja Manu törvénykönyve, és az úton felfelé indul, törekvésének eredménye, hogy a sötétségbe csak annál mélyebben zuhan alá."

6.

A hetedik hatvány

Amiért életünkben olyan keveset érünk el, mondja Baader, azért van, mert nem tudjuk önmagunkat a hetedik hatványra emelni. A történeti ember, különösen az újkori, s még különösebben a modern, magára hagyatva, elhanyagoltan, létének lényege felől tudatlanságban élve nem is érti, mit jelent az, ha valaki önmagát hétszer megszorozza önmagával. A beavatás intézményét a merő anyagi tudás helyettesíti. A tanult anyag, bármilyen legyen is, hatványra nem emel. A tanulás külső tevékenység. A külső pedig a világok között az, amelyik a legmélyebben van, a legsűrűbb, a legnehezebb; ez a külső sötétség. A tanultság sem egyéb, mint a homály egy neme.

A beavatás, amikor a királyok útján végigvezet, a radzsa-jógába beavat - amikor a Szúzies Hét törvénye szerint a természeti embert megöli s a szellemi ember újjászületését előkészíti, nem tanít és nem oktat és nem nevel. A beavatás az emberi lélek visszavezetése önmagába és őállapotába: a lélek eredendő uralmi tudatának, királyi természetének felébresztése. A hét fokozat az emberi lélek kiszabadítása a planetáris sorsból, a hét bolygó köréből; a sors hét urának, a hét daimónnak legyőzése. Ez az őslényeg megszületése - ousziodész geneszisz. Ez a hét hatvány. Az, hogy az ember önmagát hétszer megszorozza önmagával, annyit jelent, hogy hét válságos küszöbön át önmaga erejét, világosságát, éberségét, létét meghétszerezi; hét lépcsőt halad fölfelé, ugyanazt a hét lépcsőt, amit lefelé tett, amíg az anyagi természetben elsüllyedt. Önmagát hétszerte szabadabbá, képességeit hétszerte hatásosabbá és gazdagabbá teszi. Szellemét hétszerte világosabbá, lelkét hétszerte érzékenyebbé, értelmét hétszerte élesebbé, érzelmeit hétszerte melegebbé, képzeletét hétszerte dúsabbá, misztikus intuícióját hétszerte mélyebbé teszi.

A beavatás útja azért veszélyes és válságos, mert ami a beavatáskor történik, végtelenül átlátszó. A nehézség abban van, hogy egyszerű. A válság abban van, hogy az eredeti természettől az ember túl messze távozott. Mert amit meg kell szerezni, az nem valami idegen és különös, hanem magától értetődő és természetes. A beavatás, amint Sankara írja: "A lélek kába tévelygésének értelmét felfedi és önmagának szabad és halhatatlan voltát felismeri." Az egyszerű és természetes és magától értetődő az, hogy tulajdonképpen semmit sem kell tenni: "a megszabadulás nem szavak és gondolatok és tevékenység eredménye". "A megszabadulást sem változás sem tevékenység nem idézheti elő... a megszabadulás nem érhető el; ez a szabadság az ember igazi Énjének igazi lényében valóságosan, öröktől fogva él és megvan és nem valami, amit ki kell küzdeni." - "Az ember igazi Énjét nem lehet szemlélődés alá vetni, tevékenység alá vetni, megváltoztatás alá vetni - mert akkor ez az Én valaminek tárgya lenne, annak a valaminek, ami szemlél, tevékeny, változtat. Az Én pedig éppen az abszolút személy, soha tárggyá nem tehető szubjektum."

Sankara szavai azt mondják: amikor az ember magát hétszer önmagával megszorozza, a képek, az álmok, az ideák, az értelmek káprázatában azt hiszi, hogy e tevékenység a megszabaduláshoz vezet. Nem. E tevékenység egészen máshová vezet. A tétlenséghez vezet; a megnyugváshoz; a változásoktól való tartózkodáshoz; a nem gondolkodáshoz; az erőfeszítések megszüntetéséhez. A megszabadulás nem változtatás, gondolkozás, erő kifejtés, tevékenység eredménye, hanem feleszmélés arra, hogy minden gondolkozás fogság, minden gondolat csapda, minden erőfeszítés bilincs, amely a megszabadulás útjában áll. Megszabadulni csak úgy tudok, ha minden aktivitást levetek, érzéket, értelmet, gondolkozást, képzeletet, intuíciót, cselekvést magamról lefejtök, a hét daimón köréből kilépek, a világot mint nemlétező varázslatot elvetem és a valóság közvetlen látását (szaksatakara), ami az emberi lélek eredendő látása, helyreállítom.

A történeti ember nem győz eleget csodálkozni azon, hogy az őskori hagyomány jelentékeny szavai, a beavatás szavai is kivétel nélkül mind jelképesek. Jelentésük szerint valami egészen másra vonatkoznak, mint amit mondani látszanak, és másfelé mutatnak, mint amit úgy tűnik, jeleznek. E jelképes nyelv pontosan megmutatja azt, amit Sankara mond: beszélnek tevékenységről, változásról, átalakulásról, tökéletesedésről, világosságról, lépcsőkről, fokozatokról. Minden szó jelképes. Tulajdonképpen semmi sem

történik, csak a homályba merült lélek önmagát önmagáról alkotott képeivel összetéveszti. Megszabadulni annyit jelent, mint a képeket nem összetéveszteni, sőt annyit, mint nem képzelődni. Megszabadulni annyi, mint "a lélek tévelygésének értelmét fölfedni és önmaga szabad, halhatatlan voltát felismerni". A királyok útja, hodosz baziliké ugyanaz, mint amit a középkori misztikusok via negativának neveztek. Ez a metanoia, a metatheszisz. Ez a mahajána. Ez a tao. Az Út. De ez az út, amely minden útra való lépéstől tartózkodik. Hét lépcsőre kell az embernek fellépnie, amíg el tudja érni, hogy már nem lép sehová - amikor pedig tudja, hogy nem kell lépnie sehová, megérkezett és megszabadult. Hétszer kell az embernek önmagát önmagával megszoroznia, amíg megérti, hogy minden tevékenységet meg kell szüntetnie, s amikor feleszmélt arra, hogy nincs teendője, megszabadult.

Csiradzsvi, szapta risi, a hét bölcs szellemi rangja ez a szabadság. Aki önmagát a hetedik hatványra emeli, sokat elér; mindent elér. Eléri a megszabadulást. Eléri azt a szabadságot, ami öröktől fogva az övé, s azt a halhatatlanságot, ami öröktől fogva ő maga. Eléri pedig úgy, hogy utána sem nyúl, mert tudja, hogy ez benne van és benne volt, és ez benne az igazi Én.

A hét bölcs beavatási foka az emberi életnek nem végső célja. A megszabadult ember tudja, ha szabadságát önmagának megtartja, hogy élvezze, elveszti, mert szabadságának fogságába esik. A hét bölcs törvényt hoz, kormányoz, gondolkodik. Ez az epiphania fokozata, amikor az ember tevékenységével isteni erőket valósít meg. Ahogy Indiában mondják: már nem köti semmi földi kapocs. Egyszer már eltávozott, de most visszatért, s élete az emberiségé. A hét bölcs közé kerülni nem az életsors befejezését jelenti, hanem az igazi tevékenység kezdetét.

IV. Mágikus lépcsők

1.

A lét színvonalának fölemelése

Csak az, szól Manu, aki az állomások mindegyikén éberem, erejének teljes latbavetésével és elszántan áthaladt, tekinthető megszabadultnak.

Az őskori beavatásokról valami keveset tanult történeti ember, amennyit tud, abból azt hiszi: a kiindulás az anyagi természetben élt élet, és azt, hogy a végső cél összefügg valamiképpen a megváltás, az üdvözülés, a boldogság, az örök élet, a halhatatlanság kevéssé érthető képeivel. Afelől azonban, amiről Manu beszél, hogy az állomások mindegyikén át kell haladni, sőt: éberem, az erők teljes latbavetésével, és elszántan - semminemű tudással sem rendelkezik. Elvéve éltek misztikusok, akik e fokozatokról beszéltek; gondolataik azonban nemhogy általánossá nem váltak, a legtöbbször még érthetővé sem. Amikor pedig újabban a lélektan a misztikusokat magyarázni kezdte, az alapvető félreértések egész sora merült fel. A lélektan azt hitte, hogy a misztikusok lépcsője az individuális Én tökéletességi foka. Ez a magyarázat teljes egészében és minden fenntartás nélkül rossz. A lépcső a misztikusoknál, az őskorban még inkább, nem az egyéni Én tökéletességének, hanem a lét magasabb színvonalára való felemelkedésnek mértéke. A lépcsők lélektanilag egyáltalában nem is érthetők. Nem pszichológiáról, hanem metafizikáról van szó. A gondolat középpontjában nem az egyéni Én áll, hanem a lét; nem az individuális, hanem az egyetemes ember. Az állomások tulajdonképpen magasabb életfeladatokba való beavatást jelentenek.

Hogy a gondolat könnyebben érthető legyen: az anyagi természetben élő embernek, akinek sorsát a család, a hivatás, a testhez kötött öröm, s a külsőségekkel járó becsvágy teljesen betölti, magasabb beavatásra szüksége nincs. Léte különösebb éberséget nem igényel. A hindu hagyomány az anyagi természetben élő ember általános fokozatát grihasztának, családfőnek nevezi. Ez a fokozat az anyagi természetnek teljes egészében megfelel. Amiről szó van: egészség, szaporodás, táplálkozás, közösség, tiszta erkölcs, ízlés, humanitás. Egészen kevés önfegyelem, komolyság, józan ész, szociális érzék máris elegendő.

Mihelyt azonban az ember életével szemben magasabb igényt támaszt, azonnal felmerül, nem az a kérdés, hogy a tudást miképpen szerzi meg. A tudás türelemmel és szorgalommal megszerezhető. Ami nehezebb, az a magasabb igény kielégítésére alkalmas magasabb színvonal. Aki a családfőnél több óhajt lenni, annak nem elég többet tudni. Annak a lét magasabb fokára kell lépni. A lét magasabb fokára való lépés azonban az

anyagi természetből nem következik. A természetben hatalom van, erő van, tehetség van, rátermettség van, ügyesség van - de magasabb létszínvonal nincs. A természeti ember azt hiszi, hogy a vezető, a pap, a katona, a kormányzó, a király, a tudós, a költő titka a tehetség, vagy a képesség, vagy az erő. Hiszi pedig azért, mert az élet megértéséhez az anyagi természet és a természetben levő elemeken kívül más mérték fölött nem rendelkezik. Semmiféle tehetséggel, semmiféle erővel a magasabb színvonal nem szerezhető meg. Aki életével szemben magasabb igényt támaszt, az önmagától többet követel és nehezebben kielégíthető, annak az anyagi természet színvonalát el kell hagyni és feljebb kell lépni. S arra a kérdésre, hogy a tudást e feljebb lépéshez miként szerzi meg, a válasz: a lépést csak a beavatás révén teheti meg.

A beavatás csak metafizikailag érthető. Mert ahogy itt nincsen szó az ismeretek gyarapításáról, nagyobb műveltségről, testi vagy szellemi erők kifejlesztéséről, mesterség megtanulásáról, ami a természetből könnyen következhetik - éppen úgy nincsen szó az emberi lény pszichológiai Énjének tökéletesítéséről sem. A beavatás lépcsői mágikus lépcsők, amelyek az anyagi természet fölött levő világba vezetnek. És mindenkinek, aki saját életétől az általánosan elfogadottnál és gyakoroltatnál többet követel, annak ezekre a lépcsőkre fel kell lépni. Ha nem lép fel, s a magasabb létszínvonal tevékenységeinek egyikébe mégis belefog: pappá, tanítóvá, költővé, kormányzóvá, harcos katonává lesz - semmiféle eredményt nem ér el, tevékenységével csak zavart kelt, munkája lényegtelen és hiábavaló és értelmetlen és értéktelen.

A beavatás mágikus lépcsőjére való fellépés azt jelenti, hogy a beavatott a lét egyetemesebb körébe lép. Az őskori hagyomány ezt a lépést újjászületésnek hívja. Minden kaszt minden tagja ezen a beavatáson át kell essék, kivéve a legalsó, a sudra tagjait. Ezért a magasabb kasztokban élő lények, akik a magasabb életfeladatok elvégzésére hivatottak, a lét magasabb színvonalára kellett lépjenek, kétszer születtek. Kétszer született, szanszkrit nyelven dvidzsa, a földműves is, a kereskedő is, az iparos is, nemhogy a katona, a bíró, a kormányzó vagy a pap. Mindenkit, aki az anyagi természet animális igényeinél többet kíván, be kell avatni. És az ember minél többet kíván, annál több mágikus lépcsőn kell fellépnie. Aki el akarja érni a legmagasabb emberi színvonalat, azt, amelyen önmagán keresztül isteni erőket valósít meg és az abszolút szellemet realizálja, annak valamennyi lépcsőn fel kell lépnie, más szóval: az anyagi természettől teljesen el kell szakadnia. Ez az ember már nincs kötve hivatáshoz. Ez a brahmatma, mint a hindu hagyomány mondja, tevékenységének körébe vonhatja a művészetet, a próféciát, a tanítást, az államkormányzást - mindegy: mert bármibe fog, minden tettében abszolút szellemi erők nyilatkoznak meg. Ez az ember, mint Manu mondja, megszabadult, s erre mondja, hogy: csak az, aki az összes állomások mindegyikén éberen, erejének teljes latbavetésével és elszántan áthaladt, az tekinthető megszabadultnak.

2.

A beavatás fokozatainak és a túlvilági vándorlás állomásainak azonossága

A mágikus lépcsők, amelyekre a beavatásra váró tanítványnak fel kell lépnie, minden őskori hagyomány egyöntetű tanítása szerint azonosak azokkal az állomásokkal, amelyeket a földi természetből eltávozó halott léleknek a túlvilágon meg kell tennie. A magyarázatnak ezúttal igen alaposnak kell lennie, nemcsak azért, mert a hagyomány e tanításáról igen sok, részben igen ostoba véleményt alkottak, hanem azért is, mert sehol az őskori hagyomány szelleméhez olyan közel lépni nem lehet, mint éppen itt. Mielőtt azonban a hagyomány tanításáról egyetlen szó is esne, a küszöb élményét kell megérteni. A megértésnek látszólagos akadálya, hogy aki átélte, annak nincs szüksége rá, aki pedig nem élte át, azt erről felvilágosítani lehetetlen. Az akadály azonban csak látszólagos. A küszöb élménye nincs kötve életkorhoz, nemhez, műveltséghez, intelligenciához. A küszöb élményét minden lélek közvetlenül ismeri, s arról emléket őriz, nem ugyan individuális Énjének emlékezetében, nem személyes életében gyűjtött tudattalan tapasztalatában, hanem örök és egyetemes Énjében.

Ez a mindenkiben élő, bár elhomályosult örök és egyetemes Én azokra a küszöbökre, amelyeket a vallásos hagyomány bukásnak, bűnbeesésnek, felébredésnek, az anyag sötét elfeledettségéből való kilépésnek hív, közvetlenül ráismer.

Sajátságosképpen az emberi lélek az örök ember életsorsának állomásait emlékezetében őrzi. Valamilyen rejtett képességgel fel tudja fogni, hogy mi történik, amikor az ember születik és amikor meghal. Mintha személyesen és közvetlenül átélte volna, annyira, hogy amikor a lélekvándorlás gondolatáról hall, a gondolat számára cseppet sem idegen. A

születésről és a halálról mindenki tart magában nemcsak élményt, hanem úgy tűnik, személyes tapasztalatot is, és ami az egészben a legkülönösebb, ez a tapasztalat minden embernél azonos.

A küszöb olyan zökkenő, amely az összes külső és belső körülmények hirtelen és tökéletes és gyökeres megváltozását jelenti; az emberi lény egyetlen láthatatlan, elenyészően kicsiny pontjának kivételével minden kapcsolat, vonatkozás, környezet, irány, állapot egészen rövid idő, néha csak pillanat alatt annyira eltűnik, és az, ami helyére lép, olyan gyökeresen és tökéletesen új, szokatlan, idegen és félelmetes, hogy a változás radikális és váratlan volta még annak az egészen kicsiny magnak létét is veszélyezteti. A küszöb az a zökkenő, amelyet a lélek akkor él át, amikor világból világba lép, az egyik világból a másik világba, amikor vagy megszületik és az elfeledettség sűrű homályából felébred, vagy amikor meghal és az anyagi természetből kilép. Környezet, életviszony, kapcsolat, állapot, tudat, szemlélet, mindez egyik percről a másikra megszűnik és a lélekmagot a megsemmisülés szele érinti. Mindazt, amit véglegesnek és megbízhatónak hitt, lába alól láthatatlan hatalom elrántja, és a lelket a lezuhanás veszélye fenyegeti. Az anyagi világban azonosította magát az anyagi testtel, amelynek léte anyagi feltételektől függött. Most ezek az anyagi feltételek kísérteties módon eloszlottak, és a lélek abban a hiszemben van, ha a feltételek eltűntek, neki is meg kell semmisülnie. A megrázkódtatás ereje oly nagy, hogy egész lényé, azt az egyetlen kicsiny pontot, a középpontot, a lélek legbelső magvát kivéve, a félelemtől és a borzalomtól az ájultság egy nemébe süllyed.

Ez a küszöb lefelé hajló íve. A felfelé hajló ív az, hogy az elenyészően kicsiny pontból, amely soha nem változik, meg nem rendül, nem fél, nem borzad, még csak nem is csodálkozik, amely nyugodt és megzavarhatatlan és biztos, a világosság kezd sugározni. A tudat nem tér vissza; a tudat a személyes Én szerve, s eloszlott. Valami más, az előbbi tudatnál szélesebb, egyetemesebb kezd kibontakozni. A kibontakozásba még belejátszik az anyagi természetben szerzett tapasztalatok sok százmilliója. E tapasztalatok azonban egyre halványodnak, de úgy, ahogy a borban a szőlő cukra édességéből veszít, azonban szeszé alakul át. Mindabból, amit az ember anyagi életében átélt, csak a tömény kivonat marad meg: a lét magasabb fokán. Az egyéni Énről való tudat is elpárolog. Ennek emléke eleinte mint a megtett út teljesítményének élménye él; aztán az út emléke is elhomályosodik, s a lélek önmagát mint az egyetemes ember létének állomását érti meg. De még ez is eloszlik, vagy ami ugyanaz: ez az emlék is megsűrűsödik és töményebbé válik. A különállás, a külön lét lehetősége, ami az individualitás, fokozatosan megszűnik. A láthatatlan, elenyészően kicsiny mag minél világosabb és éberebb, annál egyetemesebb körbe emelkedik, s az egyetemes létbe annál intenzívebben kapcsolódik. A külön lét lassú feladásával lépést tart az egyre mélyülő szubjektívizálódás. Az utolsó fokozat az abszolút szubjektum az abszolút létben: ez a lélek abszolút helye.

Minden küszöbélmény, amit az ember életében átélhet, kisebb vagy nagyobb mértékben a halálküszöb élményével rokon. Rokon azért, mert az őskori hagyomány értelmében a küszöb is éppen úgy, mint az életből való elköltözés, tulajdonképpen "kilépés a fénybe" - ahogy Egyiptomban mondták: az emberi létből az egyetemes létbe való átlépés. Ez az állapot, amit általában eksztázisnak hívnak. A küszöb maga a re-stau, a világosságot és a sötétséget, a természetet és a túlvilágot, az életet és a létet elválasztó határvonal. A re-stau határán küzd egymással Hórusz, a fény és Széth, az éjszaka. Az emberi lélek a nap, a sötétségből kilép, amikor megszületik, és a nappalból kilép, amikor meghal - amikor keleten fölkel és nyugaton lenyugszik. A születésnek nehézsége nincs, mert az emberi lélek az anyag elfeledettségéből nem hoz magával semmit; a nehéz és válságos küszöb a halál, amikor a léleknek a létbe az életet át kell emelnie: a megszerzett világosságot és éberséget. Egyetlenegy igazi küszöb van csak: a halálküszöb. Itt azonban a hagyomány szerint az embert nem várja olyasvalami, amit már itt a földön ne lehetne tudni és előre látni. Ami az embert várja, az ugyanaz, mint amit itt él, csak megmérhetetlenül felfokozva, s ez: a lét. A létre készülni lehet. Készülni lehet úgy, hogy az ember a létet már életében megközelíti, sőt megvalósítja. A beavatás mágikus lépcsői azok a küszöbök és fokozatok, amelyeken az ember életében is felléphet. Felléphet pedig úgy, hogy amikor meghal és testi lényét leveti, a halál számára már nem lesz egyéb, mint a beavatás utolsó mágikus lépcsője.

Az őskori hagyomány a beavatás mágikus lépcsőit azokkal az állomásokkal, amelyeket az elköltözött léleknek a túlvilágon meg kell tennie, azért azonosítja, mert a mágikus lépcsők is, az elköltözött lélek túlvilági állomásai is az anyagi természetből az egyetemes létbe vezetnek.

3.

Túlvilág és egyetemes lét

Minden misztérium, minden misztikus élmény és az egész beavatás a túlvilág és az egyetemes lét azonosításán nyugszik. A lét magasabb fokát elérni annyi, mint a túlvilág bizonyos állomását elérni. A beavatásra váró tanítvány ugyanazt az utat teszi meg, mint az emberi lélek, amikor az anyagi természetből eltávozik.

Ezt a tanítást a történeti ember csak igen nehezen érti meg. Élete olyan zárt, ami azt jelenti, hogy a természet és a túlvilág között fekvő határvonal, a re-stau, az élet és a lét között levő küszöb, számára olyan akadály, amelynek átlépésére vállalkozni nem tud. A kérdés, ami ezen a helyen felmerül az, vajon a határvonal legyőzhetetlen akadállyá a beavatás intézményének elhanyagolása következtében vált-e, s az élet azért zárult le ennyire, mert azt az eljárást, amely megnyitotta volna, lassan elfelejtették: vagy pedig előbb az élet zárult le annyira, hogy megnyitására többé gondolni sem lehetett, s a beavatás intézménye azért szűnt meg. Mindenesetre a történeti korban a beavatás, illetve a küszöb éber átlépése, s a lét magasabb fokára való elszánt fölemelkedés csak elvétve történt meg, főként szenteknél és misztikusoknál, kivételesen költőknél és művészeknél - de ott is úgy, hogy az illető a legtöbb esetben azt, ami vele történik, egyáltalában nem értette, s arról, hogy a lét és a túlvilág tulajdonképpen egy, sejtelve sem volt.

A történeti korból az ismert nagy eksztázis és epopteia élmények az elragadtatást, az önkívületet, a természetfölötti látást valami egészen különös, ritka, rendkívüli jelenségnek mondják. A lét erői felé megnyílást, s ami ezzel járt: az egyéni Én és a hozzá tartozó tudat kialakítását általában inkább patológ jelenségnek tartják. Az archaikus korszakban, a mainál hasonlíthatatlanul nyíltabb és világosabb, levegősebb és éberebb életben az embert a lét ereje teljesen áthatotta. A nyílt létben a túlvilágot az élettől az a félelmetes küszöb, ami később támadt, nem választotta el. Ez az idő az, amelyről a mítosz azt mondja, hogy az istenek és az emberek együtt éltek. Ez volt az az idő, amikor a túlvilágra lépett elköltözöttel a kapcsolat nem szűnt meg véglegesen és visszavonhatatlanul. Az ember az anyagi természetben állandó tudatában volt annak, hogy ez a hely, ahol él, és az a mód, ahogy él, az egyetemes létnek csak egészen kicsiny és leszűkített része. A halál nem egyéb, mint az a válság és csőd, amit a testtel magát azonosító léleknek okvetlenül el kell szenvednie. De a csődöt, amit itt az időben és térben át kell élnie, azt az idő- és térfölötti lét követi. S azzal, hogy ennek tudatában élt, sőt azzal, hogy ennek tudatában a lét felé vezető lépcsőkre lépett, a válságot enyhítette. A beavatás volt részben a zárt életben élt ember felébresztése, részben a lezárt határok áttörése. A kettő ugyanis nemcsak párhuzamos, hanem egy és ugyanaz. Az ébredés magasabb létfokra emel és egyúttal nyíltabb létet hoz. Arra a fokra emel, ahol az egyetemes lét szelleméből nézve az anyagi természetben élt élet és a túlvilági élet között mindössze intenzitáskülönbség van: a természeti élet szűkebb, éretlenebb, korlátozottabb, tehetlenebb, álmosabb, kábább, zavarosabb, értelmetlenebb, a túlvilági élet szabadabb, világosabb, tágabb, értelmesebb. A beavatásnak és a túlvilági küszöb átlépésének azonossága a következő: mind a két változás teljesen egyöntetű abban, hogy a lélek a tárgyi világ káprázat voltát ismeri fel, és belátja, hogy az egyetlen valóság a szubjektum, a spirituális Én, maga a lélek. Mind a két küszöb jelentősége az, hogy az emberi lélek a lét olyan feltételei közé kerül, hogy az anyagi, természeti, külső, adott, dologi világ tökéletes álomszerűségére és varázslat voltára felébred - aminek természetes kiegészítője, hogy a szellemi, létszerű, szubjektív, abszolút Én valóságát belátni kénytelen. Beavatás és halál egyaránt a varázslatot oszlatja el, és feltárja a lét igazi valóságát: a lét szubjektív-spirituális lényét. Schuler szavaival: a lét nem a túlvilág, - a kvintesszenciális élet: a halottak. Ezt a megkülönböztetést nem lehet elég komolyan venni. A beavatás és az elköltözés nem azt jelenti, hogy az emberi lélek realisabb környezetbe és természetbe lép át; a környezet és a természet éppen az, ami káprázat, és eloszlik. A lét magasabb fokán természet, tárgy, dolog, anyag, külső egyáltalán nincs másként, csak mint a szubjektív lélek varázslata. A beavatásban módszeresen, spirituális eljárás következtében az ember erre a tényre felel meg; a halálban erre végzettszerűen fel kell eszmélnie. S a túlvilágon az embert nem az itt tapasztalt világhoz hasonló magasabb természet és környezet fogadja; ami az embert fogadja, az a kényszerű felismerés, hogy semminemű külső valóság nincs. Ami van és ami a valóság; és az egyetlen valóság, az a spirituális Én. A szubjektum. Ezért mondja Schuler, hogy a túlvilág nem a kvintesszenciális élet - Schuler a létet nevezi így -, a kvintesszenciális lét a halottak. A túlvilág nem objektív, hanem szubjektív világ, nem tárgyi és a dolgok, hanem alanyi és a szubjektumok világa, és a halottak lényén kívül a

túlvilágon egyáltalán semmi sincs. Az egész túlvilág semmi egyéb, mint a halottak szubjektivitása. De nemcsak a túlvilág ilyen szubjektivitás, hanem a lét magasabb foka is az. Az emberi lélek, amikor a beavatás lépcsőit átéli, vagy amikor elköltözik, alapvető változáson esik át: a külső és tárgyi világból önmagát kitépve találja. Kénytelen feleszmélni arra, hogy a külső és tárgyi világ mindig is valótlan volt, és sohasem is volt semmi egyéb, mint lefokozott éberségű létben saját lényének varázslata.

A hagyományt azonban félre kell értenie annak, aki az egyiptomi Pert em Heru, Hermész Triszmegisztosz, Zohar, a hindu Véda, a tibeti Bardo Tödol és más őskori szent könyv tanítását úgy magyarázza, hogy a tárgyi, külső, dologi természet az ember egyéni Énjének varázslata. Erről szó sincs. Annál is inkább, mert az egyéni, individuális Én maga sem egyéb káprázatnál, amely a beavatás küszöbén, részben az elköltözés lépcsőjén végleg eloszlik. A káprázat az atman káprázata, májja, az egyetemes emberi lélek, az örök ember káprázata. A varázslatot éppen ezért az egyéni Én el sem tudja oszlatni. Az elosztatást önmaga felosztatásával kellene kezdenie - az ahamkára, az Éncsináló felszívásával, amely ahamkára nemcsak az emberi Éneket, hanem a dologi Éneket, vagyis a tárgyakat is csinálja. Ez éppen az, ami lehetetlen. A varázslat felszámolásának az univerzális Énből, az örök emberi lélekből kell kiindulnia. Az abszolút belátást az abszolút szubjektumnak kell megtennie. Az individuális Én maga is természeti alkotás. Teremtény, ahogy a szent könyvek mondják. Az örök szubjektumnak csak varázslata. Individualitás, sokszerűség, álomkép, káprázat. S a beavatás lépcsőin éppen úgy, mint az elköltözéskor az első és legfélelmetesebb lépés éppen annak az egyéni Énnek megsemmisítése. A küszöb első lépése az egyéni Én, az ahamkára uralmi helyzetét kell megingassa és az atmant, az örök Ént kell szóhoz juttatnia. Ez a lényeg. E nélkül a lépés nélkül a beavatás reménytelen. Ezért reménytelen a modern Európában mindennemű beavatási kísérlet. A létbe csak az individualitás pusztulása után lehet lépni: mert a lét egyetemes. S amikor az egyéni én, a káprázat-személyiség megsemmisül, a lélek lassan feleszmél a valóság-személyiségre, az "isteni Én"-re, a szubjektumra.

A túlvilág nem olyan értelemben vett világ, mint az anyagi természet, hanem az abszolút és univerzális szubjektum különböző fokán való realizálódás. A túlvilágon nincs más, csak személy, spiritualitás, szubjektum, lélek: az éberség különböző fokain, ami annyit jelent, hogy: a megvalósulás különböző fokain, ami viszont annyit jelent, hogy: a tökéletes, kvintesszenciális lét realizálásának különböző fokain: a homályosan derengő állapottól kezdve egészen a tündöklően éber világosságig.

4.

A mester tevékenysége

Csak így és ilyen körülmények között és előzmények után van remény arra, hogy a történeti ember a beavatás mágikus lépcsőinek értelmét felfogja. Csak ilyen előkészítés után értheti meg az őskori hagyomány kifejezéseit, mint "az emberi kapcsolatok megszakítása" - "a test levetése" - "az érzéki világ felszámolása". E kifejezésekben az emberi lény magját, a halhatatlan Ént körülvevő takarók közül a külsők lefejtéséről van szó. Ezek a külső takarók: az érzéki-testi, ma úgy mondanák, hogy a biológiai lény, az idegrendszer, végül: a pszichológiai lény, vagyis a tudat, az egyéni lélekhez kapcsolódó személyes tudattalan, az emlékezet, érzet- és képzetvilág, ész, képzelet. Ez a három együtt az úgynevezett tapasztalati Én. Ez az, amit néhány száz év óta embernek tartottak, abban a hiszemben, hogy az ember semmi egyéb, mint testiség, idegrendszer és pszichológiai lény. A beavatás első nagy lépcsőjének célja, hogy ezt a tapasztalati Ént egyeduralmi helyzetében megingassa. Az első célnak azért kell ennek lennie, mert amíg a lélek önmagát a tapasztalati Énnel összetéveszti, addig a lét körei felé zárt kell hogy maradjon. De az első célnak azért is ennek kell lennie, mert ezt a lépést az ember egyedül megtenni nem tudja. Ha már a halhatatlan Én szóhoz jutott, vagyis a lét felé megnyílt, már tovább tudja vinni önmagát. A tapasztalati Ént azonban belülről torkon ragadni nem lehet. Olyan mesterre van szükség, aki ezt "felülről" tudja megtenni.

Beavatást az őskor mester nélkül nem tudott elképzelni, mert nem is lehet elképzelni. A mester tudása nem egyéni. Elődeitől kapta, s ezek ismét elődeiktől. Indiában azt mondják, Manu volt az, aki az özönvíz előtti korszakból ezt a tudást átmentette; Egyiptomban ugyanezt a személyt hellenisztikus nevén Hermész Triszmegisztosznak hívták; Mexikóban Kecalkoatl volt. A júdeai hagyomány azt mondja, hogy a beavatást először Szet hirdette. Ádám és Éva harmadik fia. Más hagyomány azt tartja, hogy erre a tudásra az embert az angyalok tanították. A tudás maga minden őskori népnél a legmagasabb papság, a

szellemi kaszt, a Zarathusztra, a Toth, a Manu titka volt.

Hogy miért kell a beavatás válságos lépcsőjén a tanítvány mellett mesternek állnia, a válasz nem különösebben nehéz. Ahhoz a mozzanathoz, hogy valami, bármi, az emberben megvilágosodjék, mindig a második mozzanatra van szükség. Az érzetek, képzetek, benyomások, érzések, szándékok, ha az emberbe akadálytalanul és ütközés nélkül lépnek be és ki, az ember azokról tudomást nem szerez. A tudat az a határ, ahol ez az árnyalati zavar fellép: ahol minden kifelé és befelé futó ösztönzés alig észrevehetően megtörik, mint a víz felszínén a fénysugár. Ez a törés, árnyalati megzavarodás, ez az ösztönzések útjában bekövetkező, nem mérhetően apró késedelem és zökkenő az a bizonyos "második" mozzanat, amely szükséges ahhoz, hogy valami tudatossá váljék, hogy az ember arra a valamire feleszméljen. A modern lélektan ezt a mozzanatot apperpepciónak nevezi. Ha ez az apró kis törés nem lenne, s a nem mérhetően kicsiny gátlás következtében az ember a benyomásokat és ösztönzéseket töretlenül fogadná be és bocsátaná ki, az egész élet tudattalanul játszódna le. A tudat a külső és belső ösztönzések között áll, és feladata, hogy a sugarakat megtörje, s ezáltal a lelket eszméletre ébressze. A tudat a diszkontinuitás szerve.

Amikor az emberben a diszkontinuitás e folyamatossága megszakad, az alvásban és az ájulásban, ébersége is kialszik. A feladat tehát az, hogy az emberben valami vagy valaki az éberséget a tudat megszűnésekor is fenntartsa, vagyis azt a bizonyos második mozzanatot, amely a dolgokra való feleszméléshez okvetlenül szükséges, átvegye és fenntartsa.

Később, amikor tudatát a beavatott maga is ki tudja kapcsolni és az ekstázis különböző fokozatait éberén át tudja élni, a második mozzanatot önmaga is a tapasztalati Én tudatának szintjéről beljebb tudja vonni a spirituális Én éberségébe, s így önmagát még a legmélyebb szamadhi állapotában sem veszíti el. Szamadhinak hívja a hindu hagyomány a tudat teljes kikapcsolását. Amíg azonban az ember a diszkontinuitás folytonosságát felfüggeszteni nem tudja, de az valamely körülmény következtében mégis megszakad, ez könnyen tényleges halállá válhat. Ezért kell a tanítvány mellett olyan mesternek állni, aki a tudat megszakadásának ideje alatt a tanítvány fölött saját éberségével őrködik úgy, hogy annak tudatát a sajátjával behelyettesíti. Ez a mozzanat természetesen olyan bonyolult, kényes, merész és annyi körütekintést, érzéket, intuíciót követel, amit a történeti kor értelmével felfogni csaknem lehetetlen.

A tapasztalati Én abszolút helyzetének megingatása az a feladat, amit a beavatás mesterének a tanítványon végre kell hajtania, hogy a zárt életből kiszabadítsa. Fel kell ébresztenie a tapasztalati Én alatt, mögött és fölött élő mélyebb, általánosabb lényt, hogy a tanítvány belássa külső Énjének alacsonyrendű és mulandó voltát, minden erejét arra összpontosítsa, hogy önmagát az érzéki Énnel ne azonosítsa többé.

A beavatkozás az ember legtámadhatóbb pontján, a tudaton keresztül történik. A mester a tanítványt a tudaton keresztül olyan befolyások alá veti, amelyek lassan-lassan megingatják. A tudat megbízhatatlansága halványan elkezd benne derengeni. A befolyás igen veszedelmes és kockázatos. Amit a mester el akar érni: a tanítvány tudatának folytonosságát meg akarja szakítani. Meg akarja szakítani pedig azért, hogy átélje azt az állapotot, amikor tudata nincs. Ez az az állapot, amit az ember a halál pillanatában él át. Ez a félelmetes és rettenetes perc, amikor az ember tudata megszűnik, és ugyanakkor az úgynevezett külső világ is megszűnik, az anyagi természet a tudattal együtt egyszerűen elpárolog. Ha a tanítvány tudatának folytonosságát a mester megszakította, a beavatásra váró megérti, hogy amikor a tudat révén a természeti világot valóságnak látta és önmaga természeti Énjét látta valóságosnak, tulajdonképpen olyan hajóra szállt, amelynek elsüllyedése holtbizonyos. A test ez a hajó, amely megmenthetetlenül elvész: hússal, csonttal, vérrel, idegekkel, tudattal, ésszel, szenvedélyekkel. Amíg csak mondták, nem hitte el. Nem is hihette el. De amikor a tudatszakadást átélte, most már nem kell elhinnie. Most már tudja.

A tudat megszakításának művelete hallatlanul kényes; az őskori hagyomány, amikor itt a halált említi, egyáltalán nem használ fölöslegesen nagy szót. Az emberben ilyenkor pontosan ugyanaz a végzetes törés következik el, ami a halál percében. S a törés után való feleszmélés, ami az újjászületés, a hagyomány nyelvén: a nem természeti apától és anyától az örökkévaló szellem rendje szerint való születés, ez az igazi kilépés a világba. Ez a kifejezés sem mértéktelenül túlzó szóhasználat.

Ehhez mérten a beavatás első nagy küszöbének átlépése olyan tudást követel, amelyről a történeti embernek sejtelve sincs. Az ember, a lélek, a szellem, a világ, a valóság olyan ismeretére van szükség, amelyet a történeti ember régen elvesztett s amelynek töredékeit

most kezdik összegyűjteni. S amíg az ember az archaikus antropológiát legalább nagy körvonalaiiban nem ismeri, addig a beavatás részletei és technikája felől hallgatni kell.

5. Pillantás a Pert em Herura

A lét megnyitása és a halál között levő kapcsolat feljogosít arra, hogy az ember az őskorból fennmaradt halotti könyvek alapján a mágikus lépcsőkre néhány pillantást vessen. Ezeknek a halotti könyveknek történeti formái az ókori és középkori katabázisok, leszállások, túlvilági utazások: Dante, Ar dai Viraf, Odüsszeusz, Aeneas túlvilágélményei. A mexikói Popol Vuh-on és a tibeti Bardo Tödolon kívül a legfontosabb ilyen őskori emlék a Pert em Heru, a "Kilépés a fénybe", az egyiptomi Halottak könyve.

A katabaszisz, vagyis leszállás kifejezése könnyen félreértésre vezethet. Tulajdonképpen lefelé való szállásról itt szó sincs. Ugyanúgy lehetne használni az anabaszisz, a felszállás szót is. Nemcsak azért, mert mint Hérakleitosz mondja, "az út lefelé és felfelé ugyanaz", hanem azért is, mert a halál után a léleknek mindent újból és elejéről kell kezdenie a lét olyan körében, ahol a le vagy fel iránya teljesen viszonylagos.

Az elköltözött lélek első küszöbe: a re-stau, a világosság és a sötétség határa, amelyen keresztül az ember a nappalból kilép. A kilépés válságos voltát a lélek ébersége dönti el. A léleknek magát Ozirisszel kell azonosítania, a Nappal, aki keleten mindennap megszületik és nyugaton mindennap meghal, de éberségét sohasem veszti el. Ozirisz az istenség, "aki gyűlölte az alvást és a kábaságot megvetette". Ő az örök éber. A halhatatlan Én jelképe. Oziriszé lett a lélek a re-staun átlépve, ha éberén látja, hogy mi vár reá. Mi az, ami reá vár? A lélek egyik pillanatról a másikra nem tudja levetni elvarázsoltság állapotát. Továbbra is káprázik és az általa álmodott képek valóságában hisz. Ezek a képek most félelmetes szörnyek és ragadozók, amelyek megtámadják. Kígyók és krokodilusok nyüzsögnek köröskörül, és lábát, karját, fejét le akarják harapni.

A Halottak könyvének feladata, hogy a túlvilágra lépett lényre vigyázzon. A Halottak könyve helyettesíti a mestert. A legesleges teendő, hogy a lélek száját megnyissák. Miért? Vissza kell adni neki a szót. Szón az a szó értendő, amit a hindu hagyomány mantrának, a kései hermetikuskok logosznak mondtak. A mantra nem varázsszó, mint a történeti ember hiszi. Ez a mágikus képesség: "mondani". Beszélni. Kapcsolódni. Áthelyeződni. Ami ugyanaz: szeretni. A beszéd mindig a másikkal való beszéd: megnyílás és ölelés. A megnyílás és ölelés, szeretet és kapcsolódás pedig kinyílás: intenzitás; ez pedig nem egyéb, mint: éberség. A szó által az ember éberséghez jut. Ez a mantra jelentősége. A szent mondások, az imák, amelyeket a Halottak könyve az elköltözött szájába ad, a lelket ájultságából felriasztják. Megrázzák, nehogy a krokodilusok, a kígyók - saját káprázatai - hatalmukba kerítsék. A szó az, ami felkelti a lélek emlékezetét és emlékezetében a beavatás élményét; a szó az, ami felkelti a szívet. A szívet meg kell őriznie, mert a szív az égi tudat, a szeretet székhelye. Amikor a szörnyeteg el akarja rabolni, ezt a mantrát mondja: "Ez a szív Oziriszé. Ne engedd, hogy szívemet elvegyék. Ne engedd, hogy megsebesítsen." A szörny Ozirisz nevének említésére visszavonul.

Most a szörnyek megtámadják a szót. Ez a legnagyobb veszély. Mert a szó képességével tudja a lélek a dolgokat és lényeket megnevezni, és a megnevezés az a mágikus aktus, amellyel fölöttük uralmat szerez. A szó nyitja meg azt a rejtelmes folyamatot, amely az életben és a létben egyaránt a legfontosabb: ha az ember a dolgot vagy a lényt a szóval megérinti, annak valódi arca és értelme kénytelen megnyilatkozni. Mit jelent az, hogy a valódi arc és értelem megnyilatkozik? Azt, hogy káprázat volta lelepleződik. Az őskori hagyomány minden részletjelensége az egyetlenség metafizikai középponti élményhez kapcsolódik, arra megy vissza és abból érthető. Ez az egyetlenség élmény: a lét valósága a lélek; ami a lelken kívül lenni látszik, káprázat, a lélek lefokozott voltának varázslata. A szó az az eszköz, amely ezt az őstényt feltárja. Ezt a szót a hindu hagyomány mantra-vidjának, éberségfakasztó szónak mondja. E szavak tudása a hermetikus hagyományban a Nagy Titkok Rejtélye: Müsztérion Mega. Mikor az emberi lélek, akár az anyagi természetben, akár a túlvilági létben a szó birtokában valamit vagy valakit megnevez, annak káprázat volta azonnal előtűnik. Ez a logosz, a mantra titka. "Az én lelkem eljött, mondja a túlvilági vándorló a Pert em Heruban, atyjával beszélt és Ő, a Nagy Hatalmas megmentette őt a nyolc krokodilustól. Ismerem őket neveik szerint." Más lépcsőn pedig így szól: "A világ dolgai mind kezem tenyerén születtek; s azok is, amelyek nem léptek a világra, hanem még bennem vannak." "Az én ruhám a te igéd, Ra istenem!" A lélek felismeri, hogy a dolgokat ő teremti. Semminek tőle független léte nincs. A világ a lélek

alkotása: "A dolgok kezem tenyerén születtek." És a lélekben még a világok számtalan lehetősége nyugszik: számtalan kép, gondolat, amely még nem realizálódott: "amely még nem lépett a világra". A lélek ezt a felismerést a szó segítségével teszi. A szó a lélek valódi teste: "Az én ruhám a te igéd, Ra istenem!"

A Pert em Heru fejezetei között igen sok mantra, illetve logosz van kígyómarás, krokodiltámadás, skorpiócsípés ellen. A történeti ember e mantrák előtt tanácstalanul áll, mert nemigen tudja elképzelni, miért kell a halottakat skorpiócsípés ellen megvédeni. Miért kell a félelmetes Rerek kígyót elűzni? Miért kell Selket istennővel, a csúnya féreglénnyel harcolni? Miért kell megküzdeni Apeppel, Ra isten ellenségével? A skorpió, a szörny, a kígyó nem egyéb, mint a káprázat, amely a lélek éberségét a túlvilágon is kikezdi. A mantra ereje e káprázatokot eloszlatja.

Most következik a lélek metamorfózisa. Lótusszá változik, Bennu madárrá változik, fecskévé, kígyóvá. Újabb kísértés, újabb veszedelem. Újabb lépcső. A kinyitott száj megmenti. Később hajóval találkozik. A feladat, hogy a hajó minden részét meg kell neveznie. Megszólal az árboc, a kormány, a vitorla, a pad, s a léleknek a neveket ki kell mondania. A lélek végighalad a karma skáláin: mindegyiket fel kell ismernie, s mindegyiket meg kell neveznie. Mit jelent ez? Röviden azt, hogy: jaj a léleknek, amely valamely lépcsőn megreked. Az tüstént elváltozik lótusszá vagy kígyóvá vagy skorpióvá, ahogy az idők elején elváltozott anyagi természetté. A mantra hatalma az, hogy a lépcső karma-jellegét belátja, felismeri, hogy csak lépcső, állomás, fokozat. Káprázat. Nem megállni! Sehol se megrekedni! A szó az összes kapukat kinyitja és az összes varázslatokat eloszlatja. A szó a világ legnagyobb hatalma. A szó a világosság. A szó az éberség.

A végső cél az, hogy a lélek a Nab-ertcher fokát elérje. Ez a fok annyit jelent, hogy: a Mindenség Ura. Mert az első ember, mint Adam Kadmon, a természet királya volt. Oziriszt hívják így, amikor Széth, a külső sötétség feldarabolta, de Ízisz a tagokat összeszedte és összerakta. A Mindenség Ura az, aki az anyag sűrű és sötét elfeledettségében feldarabolódott, vagyis a sokszerűségben önmagát a dolgokkal és lényekkel összetévesztette. Mai szóval: individualizálódott. Ízisz azonban, aki az első természet, Hohma, Szophia, Sakti, a tagokat összeszedte, s Ozirisz feltámadt. Most a lélek új testbe költözött, az előbbinél tökéletesebb alakba. Ezt hívják száhunak. Ez az elmúlhatatlan szellemtest, amely a tudás és az uralom fokára lépett. A száhu rejtett kapcsolatban áll a szóval. Minden éber szó tökéletesíti. Az anyagi természetben, a földön mondott imák a száhut fölemelik. Ezért kell a halottakért imádkozni.

Ugyanakkor kigyullad az emberben a lélek fénye, a khu - mert a túlvilágon a lélek önfényében lát. A túlvilág a szubjektivitás és a szubjektum világa, ahol az egyedüli tájékozódás a lélek ébersége. Most, hogy a lélek már száhuban, elmúlhatatlan spirituális testben, halhatatlan alakban él, és a khu, a hetedik gyertya kigyulladt, a tagok sorra istenülnek. Minden tagot istenség őriz. A haj Nué, a szem Hathoré, a fül Apuaté. A tagok a mantrák hatalma alatt istenségekké válnak.

6.

A Szahu megalkotása

A beavatás mágikus lépcsőinek elseje a legfélelmetesebb: a re-stau, a halálvonalon való átlépés, a tapasztalati Éntől való elszakadás. A legnehezebb azonban az, amely egyike a legutolsóknak. A legnehezebb már csak azért is, mert itt semmiféle mester már nem segíthet. Ezt az embernek egymagának, támogatás és tanács nélkül kell megtennie. Hogy a megértés könnyebb legyen, az embernek emlékezetébe kell idéznie az archaikus metafizika alapgondolatát arról, hogy az egyetlen valóság a lélek, s mindaz, ami a lelken kívül van, varázslat. A túlvilágon a karma skáláin végzetszerűen vándorló emberi lélek ugyanazt az utat teszi meg, mint amit a beavatáskor a mester vezetése alatt a tanítvány. Amíg a lélek a száhut nem tudta kifejleszteni, és amíg a khuja nincsen meg (a khu a hetedik gyertya, a "diadalmas és ragyogó éberség"), addig állandóan abban a veszélyben forog, hogy a káprázatok újra elragadják, önmagát elkezdi újra összetéveszteni saját álmokképeivel, ébersége elhomályosodik és léte lefokozódik. Ebben a helyzetben a lélek egyre kínosabb sorsban vándorol tovább, amíg egyre jobban süllyedve az "alvilágba" érkezik, a "bírák" elé, akik ítéleznek fölötte. Az ítélet szélső esetben az is lehet, hogy a lélek a "külső sötétségre" vettetik, ami annyi, mint: saját kivetített képeiben benne ragad. Ez az exteriorizáció vagy extraverzió; ha ez az állapot visszavonhatatlan, a hagyomány és a hagyományon alapuló misztika a második halálnak hívja. Ez az, amikor a lélek saját

képeiben feloldódik, feloszlik és megsemmisül. Eredetét elfelejti, elhomályosodik, lassan elsötétül, amíg teljesen kialszik.

Ha azonban a lélek már a száhat elérte, így szól: "Egyike vagyok a nagy Khuknak, akik együtt laknak az istenek Khuival. Alakom olyan, mint az ő alakjuk, amikor a sötétségből kilépnek és kiragyognak. Én vagyok a szellemtest. Én vagyok a száhu." - "Elkészült bennem a tökéletes khu, aki Ozirisz napján megszólalt és az örök életre feltámadt." A lélek a Sekhet-Aura oszlopsorához érkezik. Ez Ozirisz házána kapuja. A házhoz lépcsők és küszöbök vezetnek. Minden küszöbön ő áll. A léleknek az örököt nevükön kell szólítania. "Utamat megtettem. Ismerlek téged és ismerem nevedet és ismerem annak az istennek nevét, aki reád vigyáz." A küszöbök, az Aritok a Hallgatag Szív házába vezetnek. Végül a lélek elérkezik Ozirisz titkos szobájába.

Az a felismerés, amit a túlvilágon vándorló lélek, vagy ami ugyanaz, a beavatott itt, a Hallgatag Szív legbelső rejtekén tesz, nem találja felkészületlenül. Minden lépcsőn el kellett mondania, ki kellett ejtenie az odaillő mantra-vidját, a felébresztő ígét, s az ige felébresztette: kitűnt, hogy a lépcső is, az őrség is káprázat. Most, a rejtekhelyen sajátságosképpen a teljesülés fogadja. Meg akart nyílni, s most megnyílt. Fel akart ébredni, s most felébredt. A zárt élet falait át akarta törni, s most áttörte azokat. A küszöbököt át akarta lépni, s íme most már nincsen előtte több küszöb. Ez a nyílt lét. "Az ég nyitva, a föld nyitva, kelet nyitva, nyugat nyitva, az ég dél felé nyitva, észak felé nyitva." Nincs több akadály. A lélek valóságára feleszmél. Feleszmél arra, hogy az egyetlen valóság. A lét királya. "Én vagyok az istenek megkoronázott királya, én vagyok az, aki nem hal meg többé, aki nem ismeri a romlást és aki halhatatlanná lett."

A lélek, a nyílt létben, amikor felismeri, hogy a lét koronázott királya, s amikor így szól: "nem lépek az istenek seregébe" - megteszi a legnagyobb és legnehezebb lépést, megszabadul a leghatalmasabb káprázattól: az istenek képeitől. Felébred arra, hogy káprázat volt, anyagi, érzéki valóság, káprázat volt a démonok és szörnyek serege, a sok küszöb - most pedig megtudja, hogy káprázat volt az istenek képe is. Halhatatlan éberségében téren és időn túl, az örök világosságban, a csendben, a Hallgatag Szív rejtekén így szól: "Én vagyok a Tegnap, Én vagyok a Ma, Én vagyok a Holnap, megvan a hatalmam arra, hogy másodszor is megszülessek, Én vagyok a rejtett isteni lélek, aki az isteneket teremtette." Már tudja, hogy egyetlen valóság van: a lélek. Ez a lélek ő maga. Ez a lélek a világ és a lét és a világosság. És a lélek az Egy. Ami rajta kívül van, az káprázat és valótlan. Káprázat a dolgok és lények sokasága, a sokszerűség, az Ének nyüzsgése, a démonok serege. De káprázat az istenek serege is: "Én vagyok az isteni lélek, aki az isteneket teremtette."

Én vagyok az, aki létüket a világba varázsolom. Ez a varázslat azonban kábaság. A lélek látja, hogy a varázslatoknak csak kába állapotban ül fel. Most felébredt és kinyílt. A beavatás vallásos folyamat. Minden lépést az istenek nevében és az istenek védelme alatt kell megtenni. Mikor az utolsó lépést teszi, a beavatott felismeri, hogy az isteneken a lélek saját legmagasabb erőit, képességeit, szellemének legragyogóbb sugarait, káprázatának tündöklő képeit értette. Vallásfölötti állapotba érkezett, a Lét Egységébe. A lélek otthonába visszatért. Ebben az Egyben nincs külön élet. Az istenek a mozdulatlanság, a gyönyörűség, a szépség, a nagyság, az erő, a fény képei, a képek vezették az úton, amikor fölemelkedett és megtisztult és megszentelődött. Most az Egyben kitűnt, hogy a nagy és szent és örök halhatatlan lélek varázslatai voltak. Egy valóság van: a lélek. Tér, idő, múlt, jövő, jelen, élet, halál, vándorlás mind a lélek álma s varázslata. Az istenség se más. "Én vagyok a Tegnap, én vagyok a Ma, én vagyok a Holnap... én vagyok az örök lélek, aki az isteneket teremtette."

V. Természet és túlvilág

1.

Pradzsápati. Szoláris és lunáris éberség

Az őskori hagyomány azt tanítja, hogy az ember a beavatás magas fokán olyan tudást szerezhet, amely a halottak világával való érintkezésre képessé teszi. Indiában a beavatásnak ezt a fokát pradzsápatinak hívták, Iránban amsapandnak, Júdeában szefirothnak. Az egyiptomi elnevezés nem maradt fenn, csak az bizonyos, hogy ez a fokozat itt is, mint a távol-keleti hagyományban, kapcsolatban állt a számsor tízes számával. Ilyen értelemben vette át a tudást Püthagorasz, s a tanítás nála az ezoterikusok

misztériuma volt.

A halottak világával való érintkezés alapja és értelme mindenütt az, amit az őskor fenntartani mindig szükségesnek és természetesnek talált: a lét nyíltsága. A túlvilág az anyagi természetben élt élet kiegészítője. A lét csak akkor volt nyílnak mondható, ha a két világ között a kapcsolat fennállott. És ha a túlvilággal csak a magas tudásba beavatott volt képes a kapcsolatot fenntartani, az érintkezést számos rítusban a közönséges élet is ápolta. Rómában még a császárok alatt is a cirkuszi játékok, a kocsiverseny, a fürdő, a caena romana, mint Schuler írja, olyan szertartás volt, amelynek értelme a lét nyíltságának fenntartása. De a laresok, Júdeában a pátriárkák, Iránban a fravasik, Indiában a pitrik, Kínában az ősök, Mexikóban és Peruban a halottak tiszteletének jelentősége is ugyanez. A halottkultusz értelme minden őskori népnél ugyanaz.

Egyiptomban, úgy tűnik, a természet élete a halottaké mellett egészen elhomályosodik: a lét súlypontja nem itt van, hanem túlhan.

A kapcsolatot a túlvilággal azért kellett fenntartani, hogy az élet ne záruljon le, az erők onnan ide s innen oda gátlástalanul sugározzanak, vagyis hogy az élők a halottaktól, az ősök az utódoktól, az apák a gyermekektől ne szakadjanak el. Azért, hogy a túlvilágiak tudásukat és erejüket az élők rendelkezésére tudják bocsátani? Nem. Ez már másodrendű fontosságú volt. A történeti ember, akinek a nyílt létről éppen csak hogy sejtelve van, nehezen tudja elképzelni, hogy az őskor számára a lét nyíltságának fenntartása mit jelentett. Nehezen képzelel el azért, mert az életnek azt a megszentelt, magas, világos és éber fokát, amit az őskor élt, nem ismeri. Ennek az életnek titka az, hogy a történetinél hasonlíthatatlanul nyíltabb. Az életet megnyitni pedig annyit jelent, mint a halottak szellemével való kapcsolatot fenntartani.

A pradzszápati fokozatáról egyelőre a következőket lehet mondani: az őskor az emanációt és a kreatúrát gondosan és határozottan megkülönböztette: a kisugárzás lényét és a teremtett lényt. Az előbbi a Nagy Isten kisugárzása, a teremtés segítő eszköze. A hagyomány tíz emanációt ismert; az emanációk testet öltése a tíz arkangyal. A tíz arkangyal jelképe az első tíz szám. E tíz lényen kívül minden más lény, alak, dolog már nem kisugárzás, hanem teremtmény. Ezeknek a Nagy Istennel már nem közvetlen, hanem közvetett viszonya van. A pradzszápati, amsapand, szefiroth a beavatásnak az a foka, amikor az emberi lélek teremtmény voltát levetette, és közvetlenül a Teremtő Szellembe való visszatérés előtt áll.

Tíz pradzszápati van. Az iráni és héber hagyomány, később a gnosztikus irodalom e tíz számnak különböző elnevezést talált. Aki a létnek abba a körébe lépett, amelyben lényét teljesen a világot alkotó és kormányzó szellem rendelkezésére tudja bocsátani, saját Énjétől eltávolodott, szenvedélyeiről lemondott, egyéni vágya, kívánsága, célja többé nincs, teremtett léleknek többé nem tekinthető. Kisugárzássá lett, közvetlen eszköz: ez a pradzszápati, az amsapand, a szefiroth.

A halottakkal való kapcsolatot a pradzszápati tartja fenn, és csak neki szabad fenntartani. Az életnek ezt a helyzetét csak az a lélek foglalhatja el, aki maga megnemesedett és felébredt. Ez a mahamudra, az úgynevezett Fenséges Szék, a Nagy Magatartás, a világoralmi helyzet. Mert a pradzszápati olyan tudás birtokában van, amely a halottak világából azt az erőt emeli át, amelyiket akarja. A pradzszápati ezért tanácsaival az uralkodó király mellett áll, a közösségben a tanítást, a bíraskodást, a vallást, a kormányzatot irányítja.

A halottak világával a törvényes kapcsolatot a pradzszápati őrzi. A tudást azonban más is megtanulhatja. Ennek az embernek a túlvilággal való érintkezése azonban törvényellenes. Ez a varázsló. A fekete mágus. Ez az, aki megtisztulatlanul, fel nem ébredve mindössze a technikai eljárást sajátította el és a túlvilági erőket gyakran egyéni célra használja fel. Későbbi lépés lenne ugyan, de a pradzszápati megértésére hadd kerüljön előbbre a következő: különbséget kell tenni szoláris és lunáris éberség között. A lunáris éberség intenzív érzékenység az okkult világban: olyan körben, amelyben sem lénynek, sem erőnek, sem tárgynak, sem vonatkozásnak, ösztönzésnek határozott iránya, mértéke, alakja nincs. A lunáris érzékenység a dolgokat az értelem körén kívül tudja látni és felfogni anélkül, hogy azokat megértené, benyomásszerűen, derengő sejtelemmel. Ez a félhomályban levő tapasztalat biztossága, mint a vak tapintása. - A szoláris éberség az intellektuális intuíció érzékenysége, amely nyit, kapcsol, átlát, vezet, markol, összefüggést teremt, keresztülvilágít és a dolgok fenekére lát. Éles, gyors, mint a nyíl, felvillanás, abszolút, világos és tüzes.

A lunáris és szoláris, a Hold-éberség és a Nap-éberség között a legfontosabb különbség, hogy a lunárisnak nincs, a szolárisnak van: logosza. Ezért a szoláris éberség "logikus", a

lunáris nem az. Az előbbi világosan lát és minden lépését meg tudja indokolni, következetes, értelemszerű, abszolút belátható és intelligens. Ezzel együtt jár az aránylag könnyen kifejezhető, megnevezhető, elmondható szellemi tartalom. Ez az, ami "logikus". A lunáris éberség képei, összefüggései homályosak, rejtettek, "okkultak", alig érthetők, csak igen nehezen közölhetők, és sohasem tartanak kapcsolatot az értelemmel.

A pradzšapati fokozat a lunáris és szoláris éberség egységének megvalósulása. Okkult képességeivel kutat, tájékozódik, sejt, tapogatózik, érez és szimatol; intelligenciájával markol, lát és uralkodik. Sejtelem és logika együtt: érzékeit a lét láthatatlan köreibé az álom könnyűségével nyújtja ki, s ezzel szerzi meg ott, a bizonytalanságban a szükséges holdfényeszerű érzékelést; de semmi fölötte hatalmat nyerni nem tud, semmi el nem csábítja, el nem kápráztatja, el nem bűvöli, mert tapasztalatait tündöklő értelmének körébe vonja és sugárzó tudásával leleplezi.

A beavatásnak csak ez a foka képes arra, hogy büntetlenül a halottak világával kapcsolatot tartson fenn: az okkult ösztön és a világos értelem együtt, a Hold és a Nap világelemeinek egysége. Ezért hívták Egyiptomban a főpapot a Nap és a Hold fiának. A Nap jelképe a jobb szem, a Holdé a bal szem: a Nap és a Hold fia pedig a két szem között az orr fölött van; itt, a homlokcsont alatt lakik a halhatatlan lélek. Egyiptomban a homlok közepén a beavatás magas fokát elért papok arany kígyót viseltek: az éberség jelképét. Ez a pradzšapati.

2. Túlvilági birodalmak

A túlvilág birodalmait az őskor minden népe csaknem teljesen egyformán látta. Azt a két kört, amit a Veda az istenek útjának és az ősök útjának nevez, minden hagyomány elválasztotta. Az istenek útja a beavatott, felébredt lélek egyenes fölemelkedése a halhatatlan öröklétbe, ahol Brahmannel egyesül, vagyis atmanná válik. Ez a lélek felébredt, a világfolyamatból egyszer s mindenkorra kikapcsolódik, mert a létfölötti létbe hazatért. Ez a dévajána.

Az a lélek, aki az ősök útján jár, az anyagi természettel továbbra is kapcsolatban marad. Ez a pitrijána. Az ősök útja. Az ősök helye a túlvilágon a Hold, a héber hagyományban a Seol, a mexikóiban a Tlalocan, az egyiptomiban az Amduat, az archaikus görög hagyományban a Hádesz. Az elköltözöttek itt lunáris éberségben élnek, lefokozott létben, derengő állapotban, "mint az illatok", ahogy Hérakleitosz mondja. A tudat kialvása után a lélek még egy ideig a testben marad, hogy a túlvilági vándorlásra alkalmas könnyű asztrálestet kifejlessze, s csak akkor távozik el. Ez az idő az egyiptomi és a héber hagyomány szerint három vagy három és fél nap. Egyiptomban azt tanították, hogy ez alatt az idő alatt a lélek földi életét még egyszer végigéli, de visszafelé. A lélek jelképe ez alatt az idő alatt a kétarcú fej.

Mikor az asztrálest kifejlődött, az elköltözött a re-staun, a sötétség és világosság határvonalán áthalad és a nappalból kilép.

A dévajánán haladó lélek nyílegyenesen és könnyen fölemelkedik. A földi életben, a beavatáskor, éberségét feltámasztották. Meg tudta tenni a legnagyobbat, amire a lélek képes: a halál küszöbét éberén lépte át. "Nem felejtette el nevét", ahogy az egyiptomiak mondják. Mert a sötétségben az ottlakóknak nincs nevük. Ezekre mondja a Pert em Heru: "Nem mint halott távozott el innen, mint élő távozott el innen." Tibetben a haldokló mellé a láma azért ül le s azért olvassa fel a Bardo Tödolt, hogy benne az éberséget fenntartsa, hogy "mint élő távozzon el innen", hogy ne zuhanjon ájultságba, s ne legyen a sötétség martaléka.

A pitrijánán haladó lélek, aki földi életében kába életet élt, aki a beavatást csak tökéletlenül sajátította el, szenvedélyeknek hódolt, tapasztalati Énjével magát vakon összetévesztette, az a halál küszöbén összeroskad. "Nevét elfelejti." A sötétségbe kerül. A sötétségben lakóknak nincs nevük. A küszöbön szörnyetegek támadják meg. A mexikói Halottak könyve azt tanítja, hogy kígyók és alligátorok rohannak elő. Szélvész támad. Tikkasztó forráság fogadja. A lélek rettegve menekül, de észreveszi, hogy lába visszafelé fordult. Egyiptomban démonok támadnak fel, és az elköltözött tagjait leharapják. Azt, aki földi életében nemes volt, jószívű, részvevő, önzetlen, azt a rémek nem kínozzák: a boldogok birodalmába kerül. A túlvilági bírót szívét megméri, mint Egyiptomban mondják, s aztán a Nagy Nyugati Paradicsomba száll. S ez a Sekhethetepet. A görögök szerint a Heszperiszek kertje, a tibetiek szerint a Csen-rezigh. Ezt az országot minden őskori hagyomány nyugaton látta. A lélek jótetteinek gyümölcszeit élvezi. A paradicsomi

boldogság azonban nem határtalan és kimeríthetetlen. Ez a lélek nem szabadult meg a káprázattól. Az élet körforgásába ismét vissza kell térnie. Mikor jótetteinek tőkéje elfogyott, a világ körforgásában újra részt kell vennie. Jótett, nemesség, részvét, alamizsna, vallásos élet nem szabadít meg; egyedül és csakis: az éberség; a felismerés, hogy az emberi léleknek magja az örök és halhatatlan lélek - a káprázatokot levetni, az összetévesztésekből mindörökre kigyógyulni. Semmiféle túlvilági paradicsomi állapot nem végleges. A lélek nem szabadult meg, s a káprázat abba a nyüzsgésbe, ami az élet, újra visszaszívja.

A felelőtlenek, önzők, gonoszak, szenvedélyesek, rosszindulatúak, akik bűnt bűnre halmoztak, azok az alvilágba kerülnek. Az alvilág a természetfölötti világ legalsó foka; ez az, amely az anyagi természethez a legközelebb áll és azzal közvetlenül érintkezik. Itt élnek azok a lelkek, akiknek lénye még anyagi vonatkozással van tele. Még élnek bennük a vágyak, a szenvedélyek, állandóan a természet határán settenkednek, ha lehet, be-belépnek, elvándorolnak oda, ahol nagyokat ettek és ittak, ahol vagyonukat elrejtették, ahol házuk volt, ahol gaztetteket követtek el.

A túlvilági lények túlnyomó többsége ilyen, a legalsó körben, a Hadeszben élő lélek. A történeti időben az ember abban a hiszemben van, hogy ezek azok a lelkek, akiket a hagyomány ősöknek nevez. Erről szó sincs. A történeti idő, ha a hagyományt megérteni megkísérli, mindig ugyanazt a hibát követi el: minden alkalommal az individuális Ént veszi alapul. Az őskor gondolkozásának alapja pedig az egyetemes Én. Nem a dzsiva, hanem az atman, nem a tapasztalati emberi egyén, hanem az örök ember, a homo aeternus. Amikor a hagyomány ősökről beszél, nem az emberi egyének őseiről külön-külön, hanem az emberiség őseire, az egyetemes ember apjaira és anyjaira gondol.

A pradzsápati tudásának kicsiny töredékét a hindu Agroucsada Parikcsai megőrizte. Ez az emlék azt mondja: "A pitrik az ősök lelkei, akik az anyagi természet körén kívül élnek, az emberekkel láthatatlan, de állandó kapcsolatban vannak és a túlvilág erőit a föld felé irányítják." - "Az idők kezdetén a pitrik fellázadtak a Teremtő ellen, és a lét tökéletességét elvesztették. A lelkek egy része azóta a földi életen keresztül a létbe visszatért; egy része a földi életet leélte, de nem tudott megszabadulni; ezekre, ha ez a világév letelik és új világ keletkezik, új élet vár. A lelkeknek egy része azonban még nem született meg, mert nem zuhant az anyagba. Van úgy, hogy ezek közül egy-egy a földön emberi alakban megjelenhet mint nagy király, vezér, próféta vagy bölcs. A lelkek nagyobbik része azonban még nem vett magára földi sorsot. Ezek a szellemek az emberiség életének őrei, az emberiség apjai." Az őskori hagyomány ezeket a lelkeket nevezi pitriknek, vagyis az emberi nem atyjainak. Ezek a lelkek, akik az emberekben a magas gondolatokat keltik, akik a népek sorsát irányítják, akik az ihlet urai és a prófétikus sugallatokat ösztönzik. A pradzsápati tudása éppen az, hogy a szoláris és lunáris éberség egységével a pitrik, az atyák inspirációja és a közönséges túlvilági lény ösztönzése között különbséget tud tenni. Ez az, amit a varázsló és a fekete mágus nem tud. A varázsló, éppen mert csak lunárisan éber, a megkülönböztetésnek nem ura.

Az ősök nem az emberi egyéni Én ősei, hanem az emberiség apjai és gondviselői, magas és tiszta lelkek, az emberinél mérhetetlenül mélyebb tudással. A pradzsápati ezeknek az apáknak szellemével teremt kapcsolatot és ezt az érintkezést ápolja és tartja fenn. Éspedig azért, hogy az emberiség a jó atyák védelme alatt álljon. Mert ha az ember az atyák szellemétől elszakad, az anyagban lakó démonikus erők uralma alá kerül. Ez következett el a történeti kor kezdetén.

3.

Primitív népek. Varázslat. Az Atyák

A túlvilági kapcsolat megteremtésének eljárását némely primitív nép megőrizte. A primitív nép, a magas szellemiség visszakorcsosult, csonka töredéke, mint amilyen a néger vagy az indián, a maláj vagy a pápua, a lét megnyitásának szertartását torz formában tartotta fenn. A szertartás a legtöbb esetben varázslói elemekkel van tele, s a fekete mágiához közelebb áll, mint a pradzsápati rítusához. Két ilyen mágikus szertartás megemlézése elegendő: az egyiket egy észak-amerikai törzs, a másikat Kelet-Tibet nomád népe őrzi. Az észak-amerikai feketelábú indián törzsnél, ha az egész törzset érintő különösen fontos kérdésben kell döntenie, a varázsló megkérdezi a szellemeket. A szertartás nyilvános, és az egész falu jelen van. A sátor közepén alig négyzetméternyi helyet embermagasságú cölöpökkel vesznek körül s a cölöpöket felül kihegyezik. A varázsló, mikor a törzs népe összegyűlt, belép. Segédei megkötözik, szíjjakkal körülcsavarják, annyira, hogy moccanni

sem tud. Állatbőrbe varrják és a cölöpökön kívül hanyatt fektetik a földre. Ekkor megszólal az idéző ének, sípokkal és csengettyűvel kísérvé. A megkötözött és bevarrt varázsló a szellemeket elkezd hívni, mindig hangosabban és sürgetőbbben. A zene és ének hangja erősödik. A varázsló egyszerre csak felugrik. Senki sem érti, hogyan csinálja. Eleinte kisebb ugrásokat tesz a cölöpökkel kivert tér körül, de az ugrások egyre nagyobbak lesznek. Lehetetlennek látszik, de így van. Közben a törzs számára alig érthető nyelven folyton a szellemeket hívja. A legidősebbek azt mondják, hogy a nép régi nyelvén beszél; egyes szavakra még emlékeznek, nagyapjuk ajkáról hallották. A tánc egyre vadabb, végül a varázsló egyetlen ugrással az embermagasságú cölöpökön átveti magát és a belső térben talpra esik. Teljesen hihetetlen! Most a sátor felső nyílásán zűrzavaros hangok eszeveszett kiáltozása hangzik. Szél zúg, a karók recsegnek, a sátorlap megfeszül, mintha orkán tépné. A hangok ugyanazon a nyelven üvöltöznek, mint a varázsló. Kérdeznek és felelnek, a varázsló szaporán hadar, a szellemek válaszolnak. Egyszerre csak csontig ható kiáltás harsan fel. A varázslót valamilyen erő fölemeli a sátor felső nyílásáig. A következő pillanatban csend. A varázsló pedig ott csüng a sátor nyílásába kapaszkodva, anyaszült meztelenül. A szertartás után a törzs vénei összegyűlnek és meghallgatják, hogy az ősök mit üzentek.

A másik idéző szertartás Kelet-Tibetből való. A külsőségek itt: a nagy zenekar, síppal, kürttel, dobbal, a varázsló segédeiből álló énekkar. A varázsló nagy tömeg közepén széken ül. Néhány segédje rituális léptekkel táncolva járja körül. A ngagsz-pa, a mágus reszketni kezd, ismeretlen nyelven hadar, nyög, sóhajtozik. A nézők úgy látják, mintha érzékfölköti erők ruháját tépdésnék és tagjait szaggatnák. A helyiséget idegen hangok töltik be. Gyakran megjelenik a delog, az asztrálest, aki a földre visszatér és sorsát elmondja. Bár a varázsló az érintkezést nem vele kívánja fölvenni, nem úzheti el. Mert akkor a többi is megharagszik, megneheztel, és valamennyi szellem elmegy. Végül megjelenik az a szellem, aki a feltett kérdésre válaszolni tud. A ngagsz-pa kimondja a mantrát, a varázsigét, és a szellemnek válaszolnia kell.

E szertartások groteszk külsőségei megtévesztőek. Az ember hajlandó feltételezni, hogy az egész ügyefogyott csepűragásnál alig több. A való helyzet az; hogy itt elkorcsosult alakban az történik, amit Indiában, Egyiptomban, Kínában, Tibetben tudatátvitel néven ismertek, s amely tudatátvitel technikája a halottakkal való érintkezés alapja volt. Némely őskori irat, főként a tibeti Pho-va, kellőképpen tájékoztat arról, hogy ilyenkor mi történik. A beavatott olyan mester vezetése alatt, aki az átvitelt minden részletében ismeri, a halott lelket megidézi, tudatát átveszi és ilyen módon abba, amit tudni óhajt, betekintést nyer. A beavatás lépcsőit megjárni mester, guru nélkül mindig veszedelmes. A Pho-vát üzni mester nélkül lehetetlen. Az emberi léleknek lépésről lépésre meg kell tennie azt az utat, amit a halottnak: át kell lépnie a re-staun, magára kell vonni az asztrális démonokat, a mantrákat kellő helyen kell kimondania, különben, mint mondják: testét más szellemek foglalják el, s ő a halottak világában reked. A szertartás annál veszedelmesebb, mert az asztrális szellemek egy része a Pho-vát megszimatozza. Az asztrális lelkek odagyűlnek és viaskodnak egymással, hogy az élő testet melyik foglalja el. Van egy démoni fajzat, Tibetben lélegzetablóknak hívják őket, amely a lélegzetet elrabolja (a pranát, vagyis a szellemlélegzést). A Hadeszben élő asztrális lényekben ugyanis csillapíthatatlan életéhség ég mindarra, ami az étellel kapcsolatos, arra magukat szégyentelenül rávetik. De semmire sem sóvárognak annyira, mint a kiontott vérré: ahol vér folyik, oda az asztrális lények milliói gyűlnek. Az őskori primitívek véres áldozatait, az azték emberáldozatokat többek között azért tartották, hogy ezeket a démonokat kiengeszteljék és jóindulatú segítségüket megnyerjék. Baader az ilyen eltévedt szertartások felől azon a véleményen van, hogy a véres tömegáldozatokat többnyire törzsi szervezetek hozzák, és nemzeti közösségeknek szövetsége ez a sötétség hatalmaival: a valódi áldozat szertartásával való visszaélés. Mexikóban ennek a megállapításnak helyessége azonnal felismerhető. Kicsiny nemzetiségek, hogy uralomra tegyenek szert, szövetséget kötöttek a Politikai Halálistenekkel: mert a hatalmi ösztön inspirátorai minden esetben halálistenek. A nagy szellemistenek éppen úgy, mint az atyák, az ősök, nem ismernek sem nemzeti, sem más részrehajlást. A Politikai Halálistenek ösztönzése mindig vérontásra vezetnek: forradalmakra, háborúkra, viszályokra, gyilkosságokra. Az Atyák ösztönzése a békét és az egyetemes emberiség javát szolgálják.

4.

A Hold világa

A halottak világával való kapcsolat felvételének megtanulható eljárása van. Ezt az eljárást az őskori beavatottak ismerték, még Püthagorasz is tudott róla, és valószínűleg tanította is. Az eljárás alkalmazását megelőző tudást körülbelül a következőkben lehetne összefoglalni:

A halottak világába való átlépés tudatátvitellel történik. A tudatátvitel mozzanatai azonosak az elköltözés mozzanataival. A beavatottnak azonban ébernek kell maradnia, vagyis azt a bizonyos második mozzanatot, a világosságot fenn kell tartania. Ezt a bonyolult eljárást, mint minden erő- és képesség- és tehetség-megnyilatkozást az őskori hagyomány a női princípiummal kötötte össze. A nő, a Sakti, a produktív és a produktált, vagyis a teremtett világ úrnője. A teremtett erők kvintesszenciája. A beavatottnak tehát olyan Saktit erőt, képességet - kell megszereznie, amely feladatában segíti. A pradszápati fokozat a legmagasabb női istenségekhez fordul: a Sakti nagy és fényes alakjaihoz, magához a Bölcsességhez, Szophiához. A varázsló és a mágus nem válogat. Bármilyen erő támogatását nyeri el, megelégszik. Az alacsonyrendű varázslaterők alakjait hívták Tibetben dakininek, Mexikóban kinapipiltinnek, Peruban huitakának. A néphit ezeket az inkarnációkat boszorkányoknak hívja. Ezek a természetfölötti kvintesszenciák, Kínában a pók segítik a varázslót abban, hogy a túlvilági lelkekkel érintkezést találjon s azoknak segítségével az ember képességét meghaladó tetteket végrehajtsa. Az archaikus Görögországban e varázslatok úrnője Hekaté istennő volt. Az istennőt nők szolgálták és az Argonauták történetéből Médeiának, a Hekaté-papnőnek varázslatairól általában mindenki tud. Hekaté a lunáris világ királynője, a túlvilág asztrális körének, a Hádesznek nagy hatalma.

A varázsló első teendője ilyen dakinit, vagy cinapipiltint, vagy huitakát rábeszélni és meghódítani, hogy a po-lélek, a lunáris éberség rendelkezésére álljon. Naropa, a nevezetes tibeti ngagszpa életrajza részletekbe menően foglalkozik a varázsló fáradozásainak leírásával, a szertartásokkal, imákkal, idéző mantrákkal, amíg végül a dakini rendelkezésére állott. Naropa végül is egy meggyilkolt mahamudra dakinijét, vagyis varázslóképességét szerezte meg. Amikor a beavatott ezt a fokot eléri, siddhivé lesz. A siddhi ismertetőjele, hogy a Hold-anya, Hekaté körében otthonos. Lunáris ébersége van. Már túllépett az emberi körön, de az istenek körébe még nem érkezett el. Már természetfölötti képessége van, de képességeit még nem tudja az egyetemes emberiségnek szentelni. A három fok: az emberi (manava), a mágikus (siddhi) és az isteni (divdzsa) - között még csak a másodikat érte el. A varázsló-a szufi hagyomány araffnak nevezi - azonban, ha a sötétség útján jár, ha fekete mágus akar lenni és nem sóvárog másra, csak a természetfölötti hatalom gyakorlatára, ezen a siddhi-fokon megáll. Megnyugszik abban, hogy az okkult erőket tetszése szerint felszabadítja, vagy leköti. A siddhi az Atyákkal nem tud kapcsolatot teremteni. Az Atyák nem bocsátkoznak alacsony és sötét műveletekbe. A lelkek, amelyekkel a siddhi érintkezést tud felvenni s amelyek rendelkezésére állanak, a Hádeszben, a lunáris alvilágban élő asztrális démonok, neküdaimónesz, ahogy a görögök mondták, a po-lelkek, mint a kínaiak tartották. A természetfölötti erők használata a pradszápatinál theurgikus; a varázslónál csak mágikus. Ezt a különbséget ismételtelen és teljes nyomatékkal hangsúlyozni kell. A theurgia a természetfölötti képességek megszerzése, hogy az emberi lélek az istenek világosságában és nagyságában részesüljön és ezt a világosságot és nagyságot az egyetemes emberiségre sugározza. A mágia az emberi Én érdekeit szolgálja, védelmet keres, előz, kiváltságot biztosít, támad. A theurgia eredménye az, hogy a pradszápati magát a világosság szellemével veszi körül és lényét emberfölötti fényvel itatja át. "Az Atyák szelleme, mondja Manu, ha a beavatott egyszer megidézte őket, a beavatottat láthatatlanul követi, és pedig mindenüvé; az Atyák minden útjára elkísérik, és ha leül, mellette foglalnak helyet." - A mágust viszont Hekaté sötét lényei követik.

5.

Az Amduat

E belátások alapján most már nem tűnik különösnek, ha a hagyomány azt mondja, hogy a pradszápati feladata a túlvilágon élő lelkekkel való kapcsolat fenntartása volt. A beavatás kiterjedt arra, hogy a tanítványt a tudatátvitelre megtanítsa és a túlvilág természetét vele megismertesse. A túlvilágon élő lénynek is van teste, az azonban levegő-tűzszerű, légies, éterikus, asztrális. Amikor Hérakleitosz azt mondja: pszükhai oszmóntai kat Haidén - ezt érti: a lelkeknek a Hádeszben asztrális érzékenységük van: étertestben élnek. A túlvilág azonban nemcsak a Hádesz. Az éberség különböző fokozatainak megfelelő különböző

birodalmakat a beavatottnak mind ismernie kell. A túlvilágon csak az egymással rokon fokon éberek élhetnek együtt, sőt csak azok látják egymást. Amikor az élő emberi tudat lunáris éberségével tapogatózni kezd, természetesen először a legalsó birodalomban kutat. S ez éppen a legveszedelmesebb hely. Itt kavarnak az elveszett lelkek, a lázadó szellemek, az anyagiasság szenvedélyében élők, a tisztítóú-z-lelkek, az elementáris démonok, az anyag-démonok, bestiális, gonosztevő, vérengző lények, akiket minden világ kirekesztett, és itt törvényen kívüli létet élnek.

Az őskori hagyomány egyes emlékei, főként az indiai Agroucsada Parikcsai hangsúlyozza, hogy ezek az asztrális démonok megmérhetetlenül gonoszabbak és elvetemültebbek azoknál az emberi lelkeknél, akik ítéletre kerültek, vagyis a pokolban, a gyehennában szenvednek. Abbé Constant a Kabala ritka művei nyomán azt mondja, hogy ezeket az atmoszféraszerű testben élő lényeket csak a világegyetem lélegzete mozgatja, az anyag azonban reájuk ellenállhatatlan hatással van. Mindig a föld felé törekszenek és itt keresnek tevékenységet. Álomokba furakodnak, odasereglenek, ahol bűntényt követtek el. A kozmikus sugárzásokban azonban lassan eloszlanak. Azok a lelkek, amelyek a földön elkövetett nagy bűneiket nem vezekelték le, korcs alakban gonosztevők lelkei élőködnek. Constant ezeket embrióknak hívja. Rokonságuk a po-lelkekkel kézenfekvő. Az asztrális lények nagy többsége a föld légkörét sohasem hagyhatja el és nem lépheti át. Lárva alakban sínylődnek és sóvárognak főként a melegre és a vérrre. Ezek a lárvák menekülnek a világosság elől, és "az intelligencia egyetlen felvillanása elegendő ahhoz, hogy összeroskadjanak és a világegyetem feneketlen sötétségeiben elmerüljenek". Sampson egyiptomi és alexandriai iratok alapján azt mondja, hogy a földet a sötét korszakokban, főként háborúk és forradalmak közben és után ezek az elvetemült asztrális lények árasztják el. Néha megtörténik, hogy a bukott angyalok is a földre lépnek. Soha nem jönnek a sötétség hatalmainak határozott felhatalmazása és megbízása nélkül. Ezek a lények az úgynevezett nagy történeti alakok, akik a rendet felforgatják, a népeket egymásra uszítják, háborúkat idéznek, vért ontanak, milliókat nyomorítanak meg és pusztítanak el, döntenek szegénységbe, tesznek földönfutóvá. Ezek a tisztátalan és szégyentelen ördögi lények, mint a hagyomány antropológiája tanítja, a teremtésben az egyedüliek, akikből a halhatatlan és örök isteni szikra, az Élő Láng hiányzik. Hogyan és mikor vesztették el, azt a hagyomány nem mondja. Ezeket a lényeket hívja az iráni szent könyv Ahriman seregének, drugoknak. Ezek a hindu ráksaszák és gandharvák. Ezek Tüphon hívei, Széth szolgái, az engedetlenség, a bűn és árulás gyermekei, akiket Hénok nephilimnek nevez.

Ha az Atyák ereje a földön nem elég nagy, és az ősök nem tudják az embereket elég világossággal elárasztani, az engedetlenség és bűn gyermekei kerülnek uralomra. A pradzszápati tevékenysége, hogy a sötétség hatalmait megfékezze az Atyák segítségével. Emberi erő ehhez kevés. Az egész emberiség együttvéve sem tud elűzni egyetlen túlvilági befolyást sem. A befolyás az ember számára megfoghatatlan és elérhetetlen, de főként a befolyás hatalmasabb, mint az ember. A pradzszápati, az amsapand, a szefiroth az egyedüli, aki az Atyákkal kapcsolatban áll és az Atyákat arra kérheti, hogy a sötétség hatalmait megfékezzék. A pradzszápati tudja azt, amit a beavatottnak mindjárt az első lépcsőn meg kell tanulnia, hogy a létben sohasem áll szemben emberekkel. Az emberek az anyagi természetben élő tehetetlen lelkek, akiknek tevékenységét hatalmak irányítják. Aki a föld sorsába bele akar avatkozni, akár vezetni akar, akár tanácsokat ad, akár tanít, az nem az emberekkel áll szemben, hanem hatalmakkal. És a sötét hatalmakat nem emberi erő fékezi meg, hanem a világosság Urai. A pradzszápati a világosság hatalmainak, az Atyáknak papja.

6.

A pradzszápati tevékenységének értelme

A halál küszöbének átlépése után, mondja a Véda, először minden lélek a Holdba száll. Aki gondtalan, kába, álmos életet élt, az a Holdból eső alakjában a földre visszahull. Aki éber életet élt, azt a Hold áteresztí és felszáll Brahmanhoz, hogy vele egyesüljön.

A Hold jelképének megértése most már nem különösebben nehéz. Ez az Amduat, a Tlalocan, a Seol. A mexikói hagyomány Tlalocanját, víz-túlvilágát nem szokták nagyon érteni. Nem értik azt sem, hogy miért volt Mexikóban oly nagy a Tlaloc-tisztelet. Tlaloc az esőisten, a vízisten neve, az indián Okeanosz. Nem értik az egyiptomi Níluskultuszt, az Eufrátesz-, a Gangesz-, a Brahmaputra-, a Jang-Ce-kultuszt sem és az őskori népek víztiszteletét, Thalész metafizikáját, amely szerint az élet szülőanyja a víz. A Véda megfelelő helyének bevonása a helyzetet eléggé tisztázza. A víz a termékenységhez el

nem engedhetően szükséges őselem. De a víz több. A víz "az ég áldása". A túlvilágra lépett lélek mint áldás a földre visszahull. A mexikói, egyiptomi, iráni, kínai, hindu esőkultusznak szoros kapcsolata van a halottak kultuszával, és az eső-varázslatoknak kapcsolatuk van a túlvilággal. A víztisztelet a halottak, illetve az Atyák tisztelésének egy neme: Tlalok, az esőisten a Tlalokán, a Hadesz Hold-szférájának ura. A Hold és a víz kapcsolata pedig máshonnan is eléggé világos. Az asztrológia ennek lényegi összefüggéseit jól ismeri. Az eső a túlvilág áldása: belőle fakad az élet, a búza, a kukorica, a rizs, a gyümölcs. Belőle fakad az élet fenntartásához szükséges táplálék. A vízből, vagyis a halottakból, végül is a Holdból, más szóval a Hadeszből, az ősökből. Az ősök, az elődök eső alakjában, táplálék alakjában térnek vissza. Ez az értelme a mexikói és perui kukorica-kultusznak és az egyiptomi és görög búza-kultusznak. A vízben az őskor nem anyagot látott, hanem világalkotó őselemet, sőt a termékenység, az áldás, a kegyelem elemét. A víz az égben lakozott, ezért mondják az egyiptomiak, hogy "az élő víz, amelynek hazája a menny". Ez a szemlélet áll a fürdés rítusa mögött is, még oly kései időkben is, mint a mohamedán kor.

A Hold világa, a Víz-paradicsom, ahogy Mexikóban hívták, nem egyéb, mint a lunáris éberség világa. Hogy ez milyen kapcsolatban áll a teremtő erők kvintesszenciájával, arról már volt szó. Ez a világ a tulajdonképpen produktív világ, a Sakti köre. S ha az ember ezt jól átgondolja, nem fog különösebben nehezebbre esni az archaikus szemlélet egyik fontos mozzanatát, a nő metafizikai helyét erről az oldalról is látni.

Víz-paradicsomban, vagyis a Tlalocanban, a Holdban nyugszanak azok a teremtő és termékeny erők, amelyeket újabban Goethe víziójának nyomán a Mütter - az Anyák világaként ismernek. Így válik egész mélységében érthetővé nemcsak az, hogy a Hold, a Sakti, az Anyák, a Termékenység volt az, amit az őskori népek tiszteltek és amit kultusszal vettek körül, nem pedig a légköri tűnemény, ami az eső - hanem az is, hogy a Hold jelképe hozta közel az archaikus korban az összes nagy istennőket, Artemiszt, Hérát, Démétért, Perszephonét, Hekatét Görögországban Íziszt, Nutot és a többi Egyiptomban és az összes istennőket Mexikóban, Peruban, Indiában, Iránban, Tibetben és Kínában.

Ebben az összefüggésben azonban megvilágosodik valami más is. Körülbelül száz éve különös jelentőséget tulajdonítanak a Bachofen által leírt ősi asszonyvilágnak; többen feltételezték, hogy ez az ősi asszonyvilág mint matriarchátus a történet előtti korban valóság volt. Ilyen formában ez természetesen absztrakt és naiv. A tény belőle az, hogy a földi életben egész hosszú időszak alatt a lunáris éberség az uralkodó, s a mítosz az úgynevezett lemurokról alkotott képével erről is tud. A túlvilági létben pedig egészen nagy birodalomban ugyanaz a lunáris éberség élt; ennek az éberségnek az asszonyi lény, a produktív, a termékeny, az Anya-végül is a Hold felel meg. A víz. Matriarchátusról, vagyis asszonyuralomról kár beszélni. Amiről azonban beszélni kell, az az éberségnek holdszerű, derengő, félhomályos volta, amely minden anyagi és szellemi megnyilatkozásban, jóslatban, inspirációban, intuícióban éppen úgy, mint a növekedésben, fejlődésben, okkult módon benne rejtőzik. Okkult módon azért, mert ez a kör az okkultnak sajátos világhelye. Ha már most az ember arra gondol, hogy a huitaka, a dakini, Hekaté, vagyis a po-lélek: a homályos, de annál termékenyebb anyai lélekvilág - ismét másként: az Ízisz fátylával vagy Májá fátylával leborított világ: lélek, ember, lény - egy ponton mind találkozik, egészen könnyen elképzelhető, hogy ezt a pontot az archaikus hagyomány a termékeny élet kvintesszenciájának tartotta, Saktinak nevezte és jelképévé a Holdat tette.

Az, hogy a Véda azt mondja: elköltözése után először minden lélek a Holdba száll, azt jelenti: a túlvilágra való lépés első időszakában a léleknek az első időben lunáris ébersége van. Az pedig, hogy a Véda azt mondja: az álmos és kába lelkek a Holdból eső alakjában a földre visszatérnek, azt jelenti: azok a lelkek, amelyeket a termékenység Anya-szelleme nem ereszt el, azoknak mint termékenység-erőknek a természetben való tevékenysége újra meg kell nyilatkozzon: ezek a lelkek azok, akik mint Anyák az életet fenntartják.

A mágus és a pradzsápati között levő különbség ezzel teljesen megvilágosodott. A mágus a dakini, a po-lélek, Hekaté, a Hold világában marad. Az Anyák világában. A pradzsápati ezen a világon túlemelkedik és a pitrik, a fravasik, a pátriárkák, a huan-lélek szoláris világába emelkedik és a két világot összekapcsolja. Persze nem szabad hinni, hogy itt értékkozatok vannak a világok, az Anyák és az Atyák között. A po és a huan két pólus, mint a jin és a jang, a Nap és a Hold. A két világelem csak megnyilatkozásában kettő, a valóságban a Nap és a Hold házasságában él és Egy. A pradzsápati a mágus fölött áll, nem azért, mert a szoláris éberséget realizálta, hanem mert a két pólust egyesítette.

VI. A lét egysége

1.

A Véda tanítása

A beavatás célja a lét egységének helyreállítása. De nem annak a létnek egységét kell helyreállítani, amelyet az egyéni ember születésével, hanem azt, amelyet a homo aeternus az elanyagiasodás hűtlenségével veszített el. Mert amikor az egyéni ember megszületik, nem a lét egységéből, hanem az anyag elfeledettségének sötétségéből lép ki, abból az állapotból, amelyben az anyag sötétségével volt egy. A lét egységét nem az egyéni ember, hanem az örök egyetemes emberiség az idők kezdetén játszotta el, amikor az isteni létből lezuhant és ébersége elhomályosodott.

Arra a kérdésre, hogy mi az elszakadás természete és mi az, ami elszakadt és mitől szakadt el, az archaikus hagyomány azt tanítja: Az örök ember igazi lényét elvesztette és anyagi, természeti Ént vett fel, ezzel az Énnel téveszti magát össze, s ezzel azonosítja magát. Ennek a téves azonosításnak eredménye, hogy nem az egységes, egyetemes emberi Énben, hanem a sokaságban, egyénekre szakadva él. A megkülönböztetést a Véda két szóval teszi meg. Az örök emberi lény: az atman; az egyéni lény: a dzsiva. Az összetévesztés oka az éberség lefokozódása, a tiszta szellem megzavarodása, az álmodás, aluszékonyság, kábaság, amely az örület egy neme, abhimána.

A beavatás célja, hogy az emberben ezt az abhimanát eloszlassa, a kábaságot eltüntesse, az álmodásból felébresszen, a szellem megzavarodását eltüntesse és az éberséget eredeti állapotába visszaemelje. A beavatott így fel tud eszmélni arra, hogy külön egyéni Énje nem egyéb, mint hamis összetévesztés. Külön egyéni Én nincs, csak a lefokozódott létben látszik úgy, mintha lenne. Csak egyetlenegy emberi lény van, az örök, a halhatatlan ember, az atman. Ez a valóság. Ami rajta kívül lenni látszik, az varázslat. Az egész anyagi természet, minden dolgával, tárgyával, lényével, a csillagokkal, a fákkal, az állatokkal, a szellemekkel, démonokkal, az istenekkel, az étellel, a születéssel, a halállal - mindez káprázat. A valóság az egyetlen, változatlan, mozdulatlan létező: a lélek, az isteni Lény, az atman.

Az archaikus hagyomány megkülönböztetése, az egyéni Énnek és a halhatatlan lénynek elválasztása távolról sem jelenti azt, hogy itt két különálló világelemlről van szó. Az egyéni Én nem világelem, hanem májja, varázslat, a halhatatlan lény lefokozott éberségének abhimanája, örületszerű megzavarodása. Csak egy lét van és csak egyetlen létező van. Az archaikus hagyomány, nemcsak a Véda, nemcsak a Ji king, nemcsak Hérakleitosz, nemcsak Plátón, nemcsak a Kabala, hanem az egyiptomi, iráni, tibeti, perui, mexikói hagyomány is az advaitát vallja, advaita pedig annyit jelent, hogy: nem kettő, hanem egy. Hen panta einai. Amikor tehát a beavatásra váró tanítvány az egységet megérti, a valóságra feleszmél, az örületszerű kábaságot leveti, nem a kettőből tér vissza az egybe, hanem belátja, hogy amit kettőnek látott, amit lefokozott éberségében egyéni Énnek és halhatatlan lénynek külön nézett, az nem kettő, hanem egy. És itt nincs szó valamilyen új, nem tapasztalt és a lét elérendő fokozatáról. Tulajdonképpen semmi sem történik.

"Egyesek azt mondják, írja Sankara Védanta-kommentárjában, hogy a szent könyv a halhatatlan lényhez vezető útról szól és valami magasabbra vonatkozik. Ez a felfogás téves: A halhatatlan lényhez nem lehet elérkezni... ahol az ember van, oda nem lehet eljutni." Az atmant nem kell elérni. Miért? Mert az atman maga az ember. Az embernek nem igazi lénye, mert nincs igazi és nem igazi. Csak egy van, és ez az atman, csak fel kell rá eszmélni, de a feleszmélés sem olyasvalami, ami alatt valami történik. Semmi sem történik, csak a halhatatlan lény önmagával való azonosságát felismeri, önmagának egyetlen valóságára ébred. A beavatás az az idő és eljárás, ami alatt "nem történik semmi", az a felismerés, hogy: én vagyok a halhatatlan lény. Én vagyok az atman, aki mindig voltam, akinek káprázata ez a világ és élet, aki nem születtem, nem vagyok emberi testben, akinek nincsenek érzékei, érzelmei, gondolatai, képei, álmái, csak örök és változatlan léte. Én vagyok "a szívben kinyíló lótuszvirág". Én vagyok az atman, aki "kisebb, mint a rizs szeme, kisebb, mint a daraszem, kisebb, mint a mustár szeme, kisebb, mint a mustármag szemének szeme, az én lelkem, aki szívemben él, nagyobb, mint a föld, nagyobb, mint a világtér, nagyobb, mint az ég, nagyobb, mint az összes világok. Ez a mindenható, mindentudó, mindent érzékelő, mindent átfogó, hallgatag, gondtalan, ez az én lelkem, aki szívem mélyén lakik, ez az atman, és atmanná leszek, ha innen eltávozom. Aki ezt tudja, többé nem kételkedik."

2.

A négy kegyelem

A hagyomány srutija, kinyilatkoztatásszerű tanítása az, hogy beavatáskor tulajdonképpen nem történik semmi, csak a lefokozott éberség felrezenése, ez a felrezenés az abhimánát, az örületszerű megzavarodást elűzi, az ember valódi lényére, az atmanra feleszmél és a káprázat betegségéből meggyógyul. Ez a tanítás az abszolút, a megbízható, a sabda.

A megbízható, abszolút tanítást, a srutit a szmriti egészíti ki. Ez a szmriti a kezdettől fogva emlékezetes, már nem megbízható, nem kinyilatkoztatásszerű, vagyis asabda. Ez a tanítás, amely az egyes népek hagyományaiban más és más képekhez, mítoszokhoz, élményekhez, nevekhez, istenekhez, véleményekhez kapcsolódik. A szmriti a kinyilatkoztatás alkalmazása. A beavatásról szóló tanítás és tudás a lépcsőkről, a fokozatokról, a gyakorlatokról, aszkézisről - a rengeteg szó, kép, érzélem, élmény, gondolat már mind csak alkalmazása, kezdettől fogva emlékezetes ugyan, de nem megbízható. A beavatás fokai népek, hagyományok, iskolák, mesterek, tanítványok szerint különböznek. Mindenütt ugyanaz történik, vagyis az, hogy nem történik semmi. Az ember nem érheti el az atmant, mert az ember maga az atman. Ennek a felismerésnek káprázata, külsősége, alakja, útja a szmriti.

A beavatás célja a lét egységének helyreállítása. A helyreállítás úgy történik, hogy az emberi lélek saját lényére felébred és feleszmél arra, hogy a lét egyetlenegy, egy létező van, egyetlen valóság, ő maga, a halhatatlan lény. A szmriti szerint a legmélyebb mélység, az éberség teljes kialakulása, az anyag sötétségében való szunnyadás az a kép, amelyben az emberi lélek születése előtt tartózkodott. Mikor a lélek a természetbe lépett, vagyis amikor megszületett, az első lépést a felébredés felé már megtette. Az anyag elfeledettségében, téren és időn kívül, világosságon és képességeken kívül, tudattalanul, elfelejtve, élettelenül a nemlét határán állt, olyan törvényen kívüli állapotban, mint az asztrális démonok, amelyek a halhatatlan szikrát elvesztették. Mikor a lélek a természetbe lép, a lét ajándékainak egész sorát kapja: rendelkezik idő fölött, hogy világosságát visszaszerezze; tér fölött, amely megszámlálhatatlan képesség gyújtópontja és irányítója: az érzékeké, az érzelmeké, a gondolkodásé, az akaraté, az ösztöné, a tudaté. A tér és az idő és az Én a lélek eszköze, hogy bennük és általuk éberségét visszaszerezze és meg tudja tenni azt a felrezenést, amely alatt "tulajdonképpen nem történik semmi".

A születés az első lépés az elvesztett egység felé, mint ahogy a halál az utolsó. Az emberi élet, a sors, az Én pótolhatatlanul jelentékeny volta az, hogy az éberséget itt, most, ebben a térben és időben és ezzel az Énnel, ebben az anyagi természeti alakban, testben, érzékekkel, tehetségekkel kell megszereznie és kell a lét egységébe, a valóságba, a halhatatlan lélekbe visszatérnie. Ez a lehetőség és alkalom. Több nincs. A beavatás nem egyéb, mint hogy az embert erről felvilágosítsa. A beavatás ezért nem emberi, természeti, földi tudás, hanem érzékfölötti világosság. A kegyelmek, amelyek az ember számára megnyílnak: a tér, az idő és az Én. A negyedik: a beavatásról szóló tudás. Így adatott az ember kezébe minden mód, lehetőség és eszköz arra, hogy visszatérhessen és ősi, eredeti helyét elfoglalhassa. Megnyílnak számára az összes képességek, amelyeknek hordozója a tapasztalati Én; megnyílik számára a képességek gyakorlására alkalmas hely: a tér; a képességek gyakorlásának folyamatosságára és a kibontakozás lehetőségére: az idő; végül a cél tudata, mértéke, módja, iránya, értelme és lényege: a beavatásról szóló tanítás - a negyedik kegyelem.

A beavatás az élet értelméről szóló tanítás, az élet céljáról, az Énnel mint eszköznek alkalmazásáról, hogy az ember a lét egységét helyre tudja állítani és elvesztett ősi állapotába vissza tudjon térni, vagy ahogy a Véda mondja: halhatatlan lényének valóságára fel tudjon eszmélni.

A kezdettől fogva emlékezetes hagyomány azt mondja, hogy a lét egységének helyreállítása kétféleképpen érhető el: közösségben vagy egyénileg. A közösségben helyreállított egységes lét szertartását hívják áldozatnak. Nem mintha az egyénileg helyreállított egység megszerzésének módja nem lenne áldozat. Áldozat ez is, de nem szertartásos, hanem átvitt értelemben az. Az egyéni módszert, a meditációt, az aszkézist, a gyakorlatot, az éberség megszerzésére irányuló erőfeszítéseket nem szokás áldozatnak tekinteni.

Az áldozat misztériumában "mindnyájan életünk tulajdonképpeni értelmét elérjük: a lét egységébe lépünk, az Egy tulajdonságaiban részesülünk, fölemelkedünk a térfölötti, időfölötti létbe, minden erők középpontjába". Baader azt mondja, hogy az örök ember,

amikor az idők elején létének törvényét megszegte, önmagát megfertőzte, ez a fertőzés az egész természetre kiterjedt. Ezért rántotta magával az ember az egész természetet a sötétségbe. Az áldozat a lét törvényes állapotába való visszatérést előkészíti. Az ember és vele együtt az egész természeti lét a földi vérbe süllyedt. Amikor a pap az áldozati állat ereit megnyitja és a vért kibocsátja, ez a vérontás az emberre visszahat, mert a vérbe süllyedt lélek felszabadul. Az áldozat az a spirituális aktus, amikor közvetve a kiontott állati vérhez kötött állati lélek felszáll s az emberi vérhez kötött lelket magával emeli. Az emberi vérben levő lélek felébreszthetővé válik, és az út a lét felé megnyílik. Az áldozat az újjászületés előkészítése. Ebben a misztériumban az emberiség közösen vesz részt. A visszatérés, az újjászületés, a lét egységének helyreállítása, a reintegráció, a divináció - különböző elnevezés arra az egyetlenegy eseményre. Az őskor az áldozaton kívül igen sok olyan módot ismert, amely ezt a reintegrációt előkészítette, részben meg is valósította. Az emberiség közös életének nagy mozzanatait, a szertartások, a dharma, a világtörvény megtartása, a kasztok kötelességeinek teljesítése, a szolgálat mind ilyen reintegrációs törekvés. De olyan merő szokásnak látszó jelenségek, mint a közös játékok, a közös lakomák, az ünnepek, a fürdők, a házasság, a születés, a halál szabályai és szertartásai és törvényei mind egy irányba mutatnak: a gyökerek között itt mindenütt misztériumok élnek; s e misztériumok értelme: a lét egységét helyreállítani. Minden ilyen úgynevezett szokás, mint az áldozat, azért rendkívüli, azért természetellenes, anyagellenes, azért ünnepi és magas értelmű, mert a szokás végrehajtásakor ugyanúgy, mint az áldozatban, spirituális erők szabadulnak fel, ezek az anyagról leválasztanak, s a lét egységébe való visszatérést előkészítik. Ilyen spirituális erők szabadulnak fel a misztériumokban, a közös énekekben, a mexikóiak labdajátékában. Ez a színház misztériumának alapja is. A spirituális erőt a hellenisztikus görögség théleszmának hívta; a théleszma a kvintesszenciális élet, mondja Schuler. A szó maga a teleinből ered, amely befejezést és beavatást jelent. És "az egész világ minden dolgának apja a théleszma", szól Hermész Trismegisztosz. Az áldozat vagy a magas értelmű szokás, a misztérium, a közös ének, a szakrális játék, mikor a théleszmát felszabadítja és megvalósítja, a közösséget kollektívan beavatja. Ilyen pillanatban az emberi életben megjelenik az isteni lét egysége - az egyetemes ragyogó éber lét Hórusz - a szárnyas Nap - Kecalkoatl, a tollas kígyó. A szárnyas Nap a léleknep, a lélek fényének jelképe. A tollas kígyó a meglelkesített anyag jelképe: mert a kígyó az anyagot, a szárny és a toll a lelket jelenti. Minden áldozat, minden szakrális szokás és játék az anyaggal való kapcsolatot meglazítja s a sötétséghez való vonatkozást feloldja. Teszi pedig ezt észföltti és érthetetlen módon, ami éppen a misztérium.

3. Fokozatok

A beavatás egyéni útja a meditáció, az aszkézis, az önmehtagadás, a kötelesség teljesítése, a törvény megtartása - de sohasem önmagáért, hanem mindig éberem és céltudatosan és világosan az egyetlenegyért.

A dhjána négy fokozatot állapít meg: az első a vitarka - a megkülönböztetés; a második a vicsara - a meditáció; a harmadik a priti - az elmélyedés; a negyedik a szukha - a kegyelem. Az első fokon az ember megtanulja a lényegesnek és lényegtelennek megkülönböztetését. A középponti gondolat itt is az atman és a dzsiva elválasztása. A második fokon megtanul a külső, az érzéki világtól elfordulni. A harmadik fokon megtanul a belső úton járni; ez az a fok, amelyen a veszedelmes belső küszöbökön kell átlépnie. A negyedik fokon hozzászokik a lélek ősállapotához, a gátlástalan, nyílt, szabad lét gyönyörűségéhez, az üdvözült boldogsághoz.

A szufi szintén négy fokozatot tanít. Az első a Hasta, az emberiség; ezen a fokon az ember leveti egyéni, faji, nemzeti, törzsi, úgynevezett kollektív kötelékeit, és megtanulja, hogy az egész emberiség egy, és ennek az egyetlen emberiségnek ajánlja fel magát. A kollektívum sötétségéből az univerzalitás világosságába emelkedik. A második fokozat a Taregut, a hatalom birtoka. Az ember olyan szellemi erőket gyűjt és olyan erők birtokába jut, amelyek képessé teszik a többi fölött való hatalom gyakorlására. Törvényt hoz és kormányoz és parancsol. A harmadik fokozat az Araff ezen emberfölötti képességekre tesz szert. A természet határai számára nem határok többé. Szabadon érintkezik a túlvilággal és az Atyákkal. A negyedik fokozat a Hagegut, a szentség, az arhant állapota; az ember önmagában a lélek ősállapotát, a halhatatlan és örök szellemet realizálta.

Az Agroucsada Parikcsai három lépcsőt tanít: az első a vezető, a guru. Ez a tanító, a kormányzó, a beavatás mestere, az ifjúság vezére, a tanácsadó. A második a szellemidéző,

a jós, a mágus, aki emberfölötti képességekkel rendelkezik. A harmadik a világ összes erőinek mestere, a Sakti ura, az inkarnálódott istenség. Ez az, amit a Véda a megváltás előtti állapotnak, aiszvarijamnak, viláгурalomnak nevez.

Püthagoras két nagy fokot tanított. Az első a tevékeny élet erényeiről volt szó; ezt az exoterikusok sajátították el. A második a szellemi élet erényeiről beszélt; ezeket csak azoknak tanította, akiket lakószobáiba eresztett, az ezoterikusoknak. Hieroklész azt mondja, hogy a tulajdonképpen beavatás csak ez utóbbi volt.

Tudni kellett az istenek segítségéről és segítségül hívásáról: "Ne tedd kezedet munkára soha, míg előbb az istenekhez nem imádkoztál, hogy ahhoz, amit meg akarsz kezdeni, hozzájáruljanak." - "Ha ezt megtanultad, meg fogod ismerni az emberek és a halhatatlan istenek titkát" - "és azt, hogy a különböző dolgok milyen nagyok, milyen jelentőségük van, mi a lényegük és mi az, ami őket összeköti - ugyanúgy meg fogod érteni, mi a világegyetem törvénye, mi a természete, s mi az, ami minden dologban egy és ugyanaz - így aztán nem fogsz többé hinni abban, amit nem kell hinned, s ezen a világon semmi sem lesz homályos előtted".

Ezután következett a nagy tanítás a sorsról, a heimarmenéről. "A sors az, ami az embereket megvakítja és józan eszüket elveszi." A beavatás nem egyéb, mint "lűszisz tész heimarmenész" - a sors bilincseiből való feloldás. Mi ez a heimarmené? Az Ének értelmetlenül nyüzsgő sokasága, az érdekek, ösztönök, szenvedélyek rendetlensége, viszálya - ez az emberi lélek örületszerű megzavarodása, amikor azonosít, összetéveszt, kábóságában álmokképeket néz valóságnak, egyéni Énje számára hírt, vagyont, dicsőséget sóvárog, harcol, küzd, lohol - s az emberek, amint Püthagoras tovább mondja: "mint szörnyű sárgomolyok henteregnek ide-oda és örökké számtalan bajjal ütköznek -, születésüktől fogva végzetes zavar üldözi őket mindenütt s hajtja őket fel-alá - és senki sem érti miről van szó, mi az értelme -, ahelyett hogy a megszabadulásért könyörögnének, azt követelik, hagyják őket útjukon robogni, azt, hogy kitérjenek nekik és szolgálják őket. - Ó, Zeusz Atyánk! ha akarod, az emberiséget meg tudod szabadítani e szorongató gonosztól".

Ez a heimarmené. Ez a szamszára. Ez az örületszerű megzavarodásból származó felfordulás, amely a kába létben a lefokozott éberségű Ének megoldhatatlan viszálya. "Vigyázz-kiált fel aztán Püthagoras; az ember isteni eredetű!" Az ember nem kába Én, nem nyüzsgő rovar, feladata nem az, hogy ebben a heimarmenében hírt, vagyont, hatalmat, gyönyört gyűjtsön, mindig siessen, izzadjon, dolgozzon, lihegjen. Az ember igazi lénye az, hogy isteni - mozdulatlan, megzavarhatatlan, örök, halhatatlan. Csak körül kell nézni. A természet békéje, a csillagok harmóniája, a világrénd, a lélek legbelső csendje, tisztasága mind arról beszél, hogy a zavart egyedül az ember teremti. "A szent természet a leginkább rejtett titkot is fölfedi - megmutatja neked misztériumát, s könnyen megteheted azt, amit elrendeltem."

Mit rendelt el Püthagoras? A heimarmenéből való kigyógyulást. A felébredést. Az abhimána elosztatását, hogy az ember tudja: atman vagyok, én vagyok a valóság, az egyetlen létező, az Egy, a halhatatlan lét. Rajtam kívül minden káprázat. E rémképeket álmoságomban látom. "S ha lelked meggyógyul, minden rossztól és zűrzavartól megszabadulsz - az élet minden dolgában az éber értelem vezessen, az, amely felülről jön, s amelynek gyepője kezdedben kell legyen; ha pedig így, ilyen élet után halandó testedet leveted, a tiszta fénybe érkezel, isten leszel, halhatatlan, örökéletű és a halálnak nem lesz többé hatalma fölötted."

4. Csuang-ce

Azt, hogy a Véda-sruti kinyilatkoztatásszerű tanítása minden kezdettől fogva emlékezetes hagyomány alapja, bizonyítani nem kell. Annyira önmagában világos ez, hogy még párhuzamokat sem érdemes vonni. Egyetlen példa a sok száz közül legyen elég. Ez a példa Csuang-ce és a taóról szóló tanítás.

Mit tanít a Véda? Hogy a dzsivat és az atmant meg kell különböztetni. A dzsiva az egyéni Én, káprázat; az atman a halhatatlan lény, a valóság. A dzsiva a sokszerűség, az atman az Egy. Ami sokszerűnek, dolognak, tárgynak látszik, az nem igaz, hanem varázslat. "A határok nem a lélekből keletkeztek, szól Csuang-ce, a szavak állandó és szigorú értelmének magyarázata nincs a létben. A megkülönböztetést az egyéni Én teszi." A jobb és a bal, a rész és az egész, a kívül és a belül, a hatás és az ellenhatás csak a személyes Én számára van. "A sokaság és a különbözőség szempontjából vannak az egyes szervek, mint a

máj és az epe, az egyes tartományok, mint Csu és Jüe; az egyetemesség szempontjából nézve minden dolog és lény Egy." "A nem Én álláspontjáról nézve a dolgok egyáltalán nincsenek. A dolgok csak az Én álláspontjáról láthatók." A nem Én, az általános Én, az egyetemes Én szempontjából nincsenek megkülönböztetések. A kettő szemben áll. De "az az állapot, amelyben a nem Én és az Én már egymással nem áll szemben, a lét sarokpontja". "Az őskoriak tudásukat a végső sarokpontig vezették." "Az aranykorban az emberek csendesen üldögéltek, és nem tudták, mit tesznek-vesznek; elmentek, és nem tudták, hová; szájuk tele volt étellel, boldogok voltak, bőrüket szellőztették és sétáltak. Ez volt az, amit életnek hívtak egész addig, amíg megérkeztek a szentek, akik aztán a szokásokat összhangba hozták, a viselkedést megrendszabályozták, erkölcsi törvényeket szerkesztettek, a világot ezek szerint táncoltatták, hogy a szíveket megvigasztalják. S akkor az emberek elkezdtek sietni és rohanni és az akadályokon áttörni, hajsolták a tudást, elkezdtek veszekedni, vitatkozni, a haszonra vadászni, amíg aztán nem lehetett többé megállni. Ez mind a szentek vétke."

Amíg a lét egy, nincs szükség szabályra, törvényre; nincs szükség jószágra; nincs szükség szentekre. A lét egységének ereje olyan nagy, hogy az emberek csak sétáltak, és szájuk mégis tele volt étellel, és boldogok voltak. Amikor pedig eljöttek a szentek és hozták a jót és a törvényt, elhozták a megkülönböztetéseket. Az egység megszűnt. A létet felosztották jóra és rosszra, északra és délre, keletre és nyugatra. A határokkal együtt pedig elhozták az Ént, a tulajdont, a szenvedélyt, az ösztönt, a személyes vágyakat, célokat, és akkor az emberek egyszerre elkezdtek sietni és rohanni és a határokon áttörni és a szabályok ellen lázadni, és keletkezett a viszály, a háború, keletkezett a sok nézet, világszemlélet, a sok faj, a sok vallás, a sok nemzet, a sok törzs, a sok osztály, amelynek érdeke és szenvedélye mind ütközött. A lét egysége darabokra tört. Ez mind a szentek vétke. Az erkölcs vétke. A határok vétke. Az Ének vétke. "A határok nem a létből keletkeznek... a megkülönböztetést a személyes Én teszi." "A sokaság és a különbözőség szempontjából vannak az egyes szervek... az egyetemesség szempontjából minden dolog és lény Egy." Az egyetemesség pedig a lét.

"Van szüksége a rablónak erkölcsre? Hogyne lenne szüksége rá! Erkölcs nélkül meg se tud mozdulni. Ösztönszerűen megérzi, hogy hol dugtak el valamit: ez benne a tehetség; be kell törnie: ez benne a bátorság; el kell menekülnie: ez benne a kötelesség; tudnia kell, hogy sikerül, vagy sem: ez benne a bölcsesség; osztozkodnia kell: ez benne a becsület. Teljesen ki van zárva, hogy aki az öt erény fölött nem rendelkezik, az kiváló rabló lehessen."

És: "amíg a szentek nemzedéke nem fog kihalni, addig a kiváló rablók is élni fognak". A szentek és a rablók egymást kiegészítik: a szent hívja elő a rablót, a rabló a szentet. Gyakran ugyanabban az egy személyben. Miért? Mert mind a kettő határokat szab, mind a kettőnek erkölcs van, kiválósága, különbözősége, kiemelkedése. Egyik sem él az Egyben, az egyetemesben, ahol nincs határ, nincs különbség, hanem minden Egy.

"A létben élő lény gondtalanul és félelem nélkül cselekszik. Jogos-jogtalan, szép-csúnya nem érdekli. Öröme az, ha a földön mindenki a javakat élvezi. Békéje az, ha mindenkivel szabadon érintkezhet. Ha az ilyen ember elköltözik, a nép megsiratja, mint a gyermek, ha anyját veszti el." Ez a lét egységében élő lény, aki "az egyetemessel azonos. Aki az egyetemessel azonos, annak nincs Énje. Mivel nincs egyéni Énje, a létet nem tekinti magántulajdonnak". Nem húz határokat, nem szerkeszt törvényeket, nem választja el a jót és a rosszat, az igazat és a nem igazat, a szépet és a csúnyát, a jobbat és a balt, nem választja el az Éneket, a nemzeteket, a nyelveket, a tartományokat, a szántóföldeket. "A határok nem a létből keletkeznek... a megkülönböztetést a személyes Én teszi... a nem Én álláspontjáról nézve egymástól különböző dolgok egyáltalában nincsenek."

És hogy az ember a lét egységét helyreállítsa, nem kell tennie semmit. Nem kell loholnia és kínlódnia. Amikor a lét egysége helyreáll, "tulajdonképpen nem történik semmi". Hagyni kell és akkor önmagától minden rendbe jön. A lovászlól szóló kis hasonlat azt mondja: a lovász kötelessége minden ártalmas dolog távoltartása. Egyéb semmi. "Aki természetét világi tanulással javítani akarja, hogy az őállapotot elérje, aki szenvedélyeit világi tanulással szabályozni akarja, hogy világosan lásson, az bolond és megcsalt." - "Engedd el magad, hogy szellemed az érzéki világon túlemelkedhessen; gyűjtsd erődöt oda, ahol anyaggal nem ütközik; a dolgokat ereszd útjukra szabadon és ne túrd magadban az Én gondolatait: meglátod, a világ rendje helyreáll."

5.

A szamadhi

Azt az állapotot, amikor az ember önmagában a lét egységét helyreállította, a hindu hagyomány szamadhinak nevezi. A szamadhi a meditáció legmagasabb foka és állapota, amikor az ember tudatát teljesen kikapcsolja, alkalmat ad a léleknek arra, hogy a káprázat világáról leválják és ébersége megnyilatkozzék. A tudatfölötti állapot megvalósítása, a Brahma-vidja, a legmagasabb istenség éberségének átélése. Ebben az állapotban a lélek önmaga valóságának igazságára ébred, arra, hogy a valóság egyetlen valóság, hogy halhatatlan és örök és végtelen. "Az atmanra való feleszmélés nem jelenti azt, hogy az ember valamivé vagy valakivé lesz; nem jelenti azt, hogy tettekkel, törekvéssel, fegyelmezőssel elérje. A feleszmélés az emberi törekvéstől teljesen független. Nem lehet kutatás eredménye, nem lehet rá hatni tudással és kegyes cselekedetekkel. Még maga az írás is csak annyiban segítség, hogy az örületszerű megzavarodásból származó hasadást és homályt eltüntesse, illetve eloszlassa." A kinyilatkoztatás maga, a Veda sem idézheti a lét egységében való teljes éberséget, csak: nem nélkülözhető, és ahogy Csuang-ce mondja: minden akadályozó mozzanatot távol tart. A léleknek magának kell feleszmélnie, s ami ebben a kellben a misztérium, hogy a kell is, a feleszmélés is olyasvalami, ami nem történik, nem esik meg, mert amikor az ember felébred, "nem történik semmi".

A szamadhiban, amit görög szóval az ekstázis legmagasabb fokának, epopteianak neveznek, amit aztán később a hellenisztikus korban methé néphaliosznak, a száraz tűz mámorának mondtak, s amely száraz tűz Hérakleitosz szerint is a földön élő lélek éberségének felső foka, az ember ízelítőt nyer az atman örök békéjéről, elcsendesült nyugalmáról, megzavarhatatlan és végleges boldogságáról. Ez az üdvözültség. "Ez a valóság abszolút értelemben, a legmagasabb, az örök, a változásokon túlemelkedett, a jóllakott, kielégült, osztatlan, természete szerint önmagában fényes és ragyogó lét, amelyben nincs jó és rossz, nincs hatás és ellenhatás, nincs múlt és jövő, ez az anyagtalan, természetfölötti állapot: a megváltás (moksa)."

A realizált létnek nincs attribútuma. Az isteni lélek erőinek természetfölötti, de a természettel kapcsolatban álló megnyilatkozásai az istenek. Ezek az istenek a Hatalmak és a Nevek. De ha a lélek a megváltást eléri, a Hatalmakon és a Neveken túlemelkedik. Az őskori hagyományokban a lélek legmagasabb állapotának nem volt neve. A Kabala azt mondja, hogy Jahve - Jod Hé Vau Hé négy betűje - az összes isteni tulajdonságok együttesét jelentette, de még az Egységen felül levő megnevezhetetlen, megfoghatatlan abszolút létet. A hindu hagyomány szerint az atmannak nincs neve; ezt a szót: atman, a legmagasabb istenség, aki már nem erő, Hatalom és Név: Brahman adta a lélek ősállapotának, a létnek. Ez a nevekkel megszólíthatatlan istenség az, akiről Dionüsziosz Areopagita beszél, s az ő műve hozta át a középkori Európába a minősíthetetlen, megfoghatatlan, egyetemes lét őskori hagyományát.

A szamadhi állapotában realizált földi lélek: az arhant, aki abban a tudatban él, hogy ideiglenesen még vannak erői, képességei, tulajdonságai, de ezek nem jelentik többé Énjét. Már csak eszközök, ahogy eszköz maga az Én is. Az arhant a lét teljes egységében él, a kaivaljamban. Ez a megszabadulás, a megváltás, az üdvözültség, a hazatért lélek-Buddha: a tökéletesen felébredett. A lélek mindazt, ami nem lélek, ami nem valóság, ami csak májja, káprázat, név, levetette. A meghatározó tényezőkből, az upadhikból kiemelkedett. Elérte a tömény, tiszta, ragyogó létet, a théeszmát, a kvintesszenciális életet (szanszkrit szóval: rasza), elérte a boldogságot, mert ez a kvintesszenciális lét a boldogság.

6.

A megvalósítás

Ha az ember a lélek legmagasabb éberségét életében egyszer elérte és ebben az állapotban feloldódik, az anyagi természetbe nem térhet vissza többé, az intenzív élmény az élet határán átemeli. Ez a nirvikalpaszamadhi állapota. Ha az ember az éberséget elérte és az anyagi természetbe visszatér, az arhant, már nem emberi Én többé, hanem az ősi ember, a homo aeternus eredeti állapotának, az isteni értelemnek realizálása. Ez az ember megvalósította a "nagy Mű"-vet, ahogy a hermetikus hagyomány tanítja. Elszakadt a Földanyától, a Magna Matertől és a Bölcsességgel, Szophiával, az Égi Szúzzal lépett házasságra. Szophia a beavatott lélek anyja, kedvese és felesége és leánya. A beavatás nagy műve befejeződött. Elérte a fokot, amikor, mint a Tabula Smaragdina mondja: "apja a nap, anyja a hold, a levegő hordozta méhében, a föld táplálja" - felébredt benne a szoláris és lunáris éberség, teste levegővé, vagyis szellemtestté, száhuvá lett és a föld táplálja: ideiglenesen még itt él. Ez az ember az, akinek "ereje érintetlen, ha a földbe visszafordul".

Értelme: szabadon cselekedhet, gondolkozhat, üzheti tevékenységét, a tanítást, vagy a kormányzást, vagy a vezetést-ereje már érintetlen. Nincsenek gátlásai, szenvedélyei, előítéletei, egyéni vágyai, titkolt ösztönei. Nincs Énje másként, csak mint eszköz, amelyen keresztül az anyagi természetben élő emberek világával érintkezik. Realizálta a Dharma Kaiát, az üdvözülés létalakját: ragyog benne az egyetemes lény (Dharmadatu), a tükörfényes Bölcsesség (Aksobhja), a világot megszépítő (Ratna Szambhava), az értelem világossága (Amitabha) és a változások fölött uralkodó Hatalom (Amogha Siddht). Mert a beavatott nem önmagát valósítja meg, hanem az isteni örök, halhatatlan, tökéletes lényt és létet. Isten fia: a természetfölötti erőket közvetíti.

Minden beavatás célja az, hogy az embert a lét egységébe emelje, s a divináció útján a célhoz megérkezett, a megváltott, a megszabadult, a lét egységét helyreállított ember aztán az életbe visszatérjen és ott az emberiséget magához emelje: így tanítja a Véda, a tao, Hermész Triszmegisztosz, a Kabala, Zarathusztra, Püthagorasz és az egész őskori hagyomány.

folytatás